

Valerie Theriel

KREV PREDÁTORŮ

Přísaha mrtvému, ztráta paměti

Valerie Theriel

KREV PREDÁTORŮ

Přísaha mrtvému, ztráta paměti

Copyright

Autorka: Valerie Theriel

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

Ilustrace: Miloš Sotona

2016

ISBN:

978-80-7512-599-6 (ePub)

978-80-7512-600-9 (mobipocket)

978-80-7512-601-6 (pdf)

„Vše, co se má stát, už se stalo.“

**„Zplozena respektem a úctou, žije vášeň
věčně.“**

PROLOG:

Dokázalo by dobro porazit zlo, když se nedovede vcítit do jeho způsobu myšlení a pochopit motivy konání bytosti tak prohnané, že by její vláda zničila celý svět a vyhladila lidstvo? A jaký by měl být vládce světa? Pokud by chápal podstatu zla, nedokázal by se od něj přece oprostít, což by ve svém důsledku znamenalo totéž. Zkázu.

Avšak řešení existuje, a to prosté a dokonalé. Nastal čas boje o vládu nad světem a vy budete při tom. Prožijete chvíle plné podlých intrik, temných vášní i čisté lásky dvou zcela odlišných bytostí. Zlo je třeba poznat, oklamat a zničit.

Tentokrát to však nebude boj muže proti muži...

*Dva životy, však jeden osud,
od dávných časů, až doposud.
K ochraně krále se zrodila*

zbraň, aby čiré zlo zničila.

Bude mu mečem i štítem

a král ji obdaří citem,

jakého na světě není,

život jí k lepšímu změní.

V dávné minulosti, v jedné tajemnými pověstmi opředené zemi, za temné noci...

Vysoký černovlasý muž se musel sehnout, když vcházel do ústí jeskyně, zcela skryté lidským očím. On však o ní věděl, a navíc – nebyl to člověk. I nyní, v hluboké tmě, viděl stejně jako lidé ve dne. Také způsob, jakým se zde dopravil, byl neobvyklý. Muž totiž uměl létat, a přeletět celý hluboký a temný les pro něj s jeho velikou silou a schopnostmi nebyl žádný problém.

Vešel tedy do temné chodby, vedoucí dovnitř oné jeskyně, která byla velmi prostorná. Zde už ale svůj bystrý zrak ani nepotřeboval, neboť uprostřed té kruhové místnosti jasným plamenem hořel vysoký oheň. Ten osvětloval mladou ženu, která u něj seděla na jakémsi pytli a hřála si ruce v jeho teple. Poblíž ní ležely na podobných pytlích a přikryté přikrývkami dvě menší děti – chlapec a děvče – a tvrdě spaly.

Žena stále ještě zamyšleně hleděla do plamenů a nevnímala okolí. Příchozí muž ji mohl chvíli nerušeně pozorovat a sledoval, jak teplá záře ohně zalévá její tvář. Pak přistoupil blíže, a tu si ho ta žena všimla. Vstala, zadívala se na něj, a slabě se usmála. Plameny ozářily jeho urostlou a svalnatou postavu i obličej muže, který měl velmi blízko k dokonalosti.

Když spatřil ženu a děti, viditelně si oddechl.

„Jak vidíš, neodešli jsme, mocný pane,“ řekla ona.

Muž se pousmál, potom se ale s ustaraným výrazem v obličejí ozval: „Je to zlé, má paní. Tvorové mého druhu už zotročili celou tuto zemi. Podařilo se jim vyslídit a ovládnout každého člověka. Nechci ani myslet na to, co by se stalo, kdyby se jim povedlo najít vás, které takto zotročit nedokážou. Slyšel jsem jejich názory na takovou možnost. Hrozila vám smrt, a tato hrozba stále nepominula. V této zemi ty a tvé děti nebudete nikde v bezpečí. Ani pod mou ochranou. Nejlepším řešením je opustit tuto zemi. Pokud mi to dovolíš, půjdu s vámi a postarám se o vás.“

„Nedělej si starosti, můj pane. Já vím, co dělat, aby má krev přežila, věř mi. Všechno se vyřeší. Ale ne dnes v noci. Nyní o tom nemusíme přemýšlet. Tady jsme díky tobě v bezpečí,“ odpověděla.

Příchozí se na ni zadíval a v jeho očích byly otázky.

Žena se pousmála a prohlásila: „Vím, co bys chtěl vědět, mocný pane. Zda je má moc skutečná a já vím, co se stane. Věř tedy, že jsem byla dnes v noci opět obdařena viděním, a to mi doplnilo věci, které jsem dosud neznala. Nyní vím všechno a mohu ti to i sdělit. Také si to zasloužíš za svou obětavost a vše, co jsi pro

mě a mou krev učinil. Nebylo toho málo, a já se ti toužím odvděčit.“

Pokynula mu, aby se posadil vedle ní u ohniště, a po jeho opětvném zvědavém pohledu začala: „Víš, co je pro každého myslícího tvora nejhorší? Pomyšlení na to, že je jeho existence prázdná. Nenaplněná a zbytečná. Tak jsem to cítila já. Jako by mi něco ve mně říkalo, že jsem k něčemu určená, a já k tomu dlouho nemohla proniknout, pochopit to, a hlavně – nějak dosáhnout toho, aby se tak stalo.“

„Vím, jak jsi trpěla svou prázdnou existencí. Sama jsi mi to svěřila. Pouze mateřství tě naplňovalo, jak jsem přes tvou nečitelnou mysl pochopil. Máš moc krásné děti,“ poznamenal muž, když se pak na chvíli odmlčela.

„Nejsou pouze krásné a zdravé, ale důležité pro to, co je v mém životě určující. Neboť věz, že já i každý z mé krve – potomstva, jež zdědí mou nečitelnou a neovladatelnou mysl spolu se silnou duší, kterou nic na světě nedokáže zlomit – bude mít poslání. Každé dítě, které přivedeme na svět, bude mít svůj úkol, jenž je potřeba splnit. Třeba jen to, přivést na svět další generaci. Ale ještě i mnohem důležitější věci,“ oznámila mu vážně a nesmírně hrdě žena.

„Těší mě, že se zřejmě cítíš spokojená. Ty už jsi své poslání v tomto směru naplnila, ne? To je vše, nebo snad tvůj osud skrývá ještě něco jiného?“ zajímal se velmi zvědavě muž.

„Můj osud vskutku skrývá mnohé, můj pane. Ani mé mateřství ještě nebylo zcela naplněno. Mým úkolem je přivést na svět dalšího potomka. Toto však není všechno. To dítě porodím neobyčejnému muži. I ono samotné bude jedinečné. Jeho původ

bude takový, jaký nemá nikdo na světě. Spojí se v něm totiž dvě rasy,“ odvětila mu žena.

„Dvě rasy? Tomu příliš nerozumím! Vysvětli mi to, má paní! Kdo bude otcem toho dítěte?“ hlesl muž, a jeho hlas se třásl bolestí, jejíž příčinu oba znali.

Ona se pousmála a znova tak hrdě pronesla: „Otec mého dítěte bude někdo, kdo jednou ovládne celý svět. Jeho král. Ale vládu si bude třeba vybojovat. A to proti někomu nesmírně mocnému, kdo by se po uchvácení moci nad světem postaral o jeho zánik. K tomu jsem byla stvořena. K ochraně krále, jemuž budu mečem i štítem. Ochráním ho před tím, kdo se ho bude snažit zničit, a pomůžu mu dosednout na trůn, aby změnil svět k lepšímu. Budeme spolu už navždy. Není to úchvatné poslání?“

Muž bezmocně polkl a tiše se zeptal: „Ty se staneš ženou krále? To je dobře, že jsi tak důležitá. Jedno mi však není jasné. Proč nemůže bojovat on sám? A co jeho city k tobě? Bude na tebe hodný? Zamiluje si tě? Dokáže ocenit tvou výjimečnost?“

Žena se na něj upřeně zadívala a reagovala: „Proč se mě nezeptáš na to, co tě doopravdy trápí? Copak tě neděsí, co jsi viděl? Nepřipomíná ti to něco? Jak se na to tak hodný člověk jako ty může dívat a stále chovat city k tak krutému tvorů, jako jsem já?“

„Já přece chápu, proč jsi to udělala! Pomstila ses. Jako...“ vyhrkl, než se odmlčel, a v jeho mysli žena vyčetla to, na co nedokázal najít odpověď.

„Nebudu tě dále trápit, krásný pane. Asi tomu stejně neporozumíš, ale to nevadí. Nejsem lidská žena. Ne svou duší. Je v ní zbraň, kterou využiji v boji proti tomu zlu, jemuž bude nucen

čelit můj král a manžel. Protože on je tak dobrý, že by ho ani nerozeznal. Je zranitelný tím, jak je laskavý a čestný – mimo jiné obdivuhodné rysy jeho charakteru. Já jsem zde tou, která v sobě nese zlo, schopné porazit to, co chápu. Čemu rozumím, poněvadž je mi to vlastní. Ale vláda nad světem poté musí připadnout někomu, kdo má lidskost, soucit, a netouží po tom, co získá. Po té ohromné moci, kterou jedině naprosto čistý a duší nevinný člověk může přijmout a neuškodit,“ sdělila mu ta zvláštní žena.

„Když údajně nejsi lidská žena, kdo tedy jsi?“ podivil se nechápavě on.

„Já jsem čarodějka. Pramáti. Zakladatelka rodu lidí, jež se zaslouží o zničení upírů. To ty jistě uvítáš, že? Je ti odporné, co dřímá v těch stvůrách, a nechápeš, jak můžou být tak kruté. Ale pro mě pochopení máš. Já jsem totiž upírka. Pouze mé tělo je lidské. Toto je mé tajemství, krásný pane. Zato ty máš duši lidskou, a tvé tělo je upíří. Ty jsi silný, a já jsem křehká. Zato má duše je zlá, prohnaná a nezničitelná svou mocí. Ta tvá by nebyla schopná zničit nesmírně podlého a zákeřného tvora, který si brousí zuby na celý svět. I nyní je ti líto lidí, které upíři zotročili. Mně ne. Já vím, že oni jednou budou opět svobodní. Pod vládou mého pána a krále,“ vysvětlila mu, a upír byl velmi šokován tím, co naznačila.

Čarodějka mu to vyčetla z mysli a přikývla: „Ano, je to tak. Ty budeš tím králem, můj pane.“

„Ale já...“ namítl, a ona ho doplnila slovy: „Netoužíš po moci. Víím. Znáám tvé tužby, naděje a sny dobře. A ty nyní dojdou naplnění.“

Muž na ni nevěřícíně pohlédl a žena ještě s úsměvem dodala: „Nadešel čas přiznat pravdu. Tu, že opětuji tvé city. A to od první

chvíle, kdy jsem spatřila tvou krásnou tvář, a hlavně – duši. Ale nesměla jsem to přiznat předčasně. Odpusť mi mé odmítavé chování. Byl jsi tak neuvěřitelně laskavý a chápavý, krásný pane! Nechala jsem tě trpět tak dlouho, a ty jsi to bez odporu snášel. Už díky tomu ti musí být jasné, že si svůj osud zasloužíš. A mě on velmi těší. To, že muž, kterého miluji, bude králem celého světa.“

Upír před ní najednou poklekl a divoce vybuchl: „Ty víš, že to pro mě není důležité, čarodějko! Chci se od tebe dozvědět něco jiného.“

„Myslíš to dítě? Ano, počneme je spolu. Dnes v noci. Ovdověla jsem, a nyní se stanu tvou ženou, která ti dá dítě. A to bude zdravé, neboj se. Bude mít krev své matky i svého otce. Smíšenou. Napůl lidskou a zpola upíří,“ šokovala ho čarodějka.

„Pokud tvrdíš, že je to možné, zřejmě ano. Nemůžu jenom uvěřit tomu, že...“ vypravil ze sebe, když ho přerušilo to, jak si ta žena klekla naproti němu a dokončila: „Že tě miluji, můj upíre s lidskou duší? Ale je tomu tak. Jelikož mám pro tebe nečitelnou mysl, musím ti to dokázat jinak. Slovy a především – činy.“

Upír ji pevně objal a naléhavě zaprosil: „Chci, abys už zůstala navždy se mnou, krásná čarodějko. Slib mi to, prosím! Pověz, že jsi mojí ženou a zůstaneš se mnou. Na ničem jiném nezáleží. Jenom na tom, abys byla šťastná – jak si přeji už od té chvíle, kdy jsem tě poznal.“

„Ano, já vím. A dal jsi mi svobodu. Jako šelmě, o níž jsi mluvil. Získal jsi její důvěru, a také lásku. Navždy. To ti slibuji,“ opáčila žena.

Potom spolu odešli do nejzazšího kouta jeskyně, aby tam strávili noc plnou projevů emocí, které cítili. To bylo jejich poslání,

které naplnili. Jenomže šťastný upír netušil, že při svém vyprávění čarodějka vynechala jistý dost podstatný detail. To, jakou bolest mu bude nucena po krátkém štěstí vzápětí způsobit. A tak když k ránu usnul – přičemž ve své mohutné náruči svíral milovanou ženu – ještě se zmámeně usmíval a jeho duši zaplavovala radost. O pár hodin později byla jeho mysl plná zoufalství.

Když se totiž vzbudil, bylo už ohniště dávno studené a jeskyně opuštěná. Čarodějka někam zmizela a s ní i její děti. Zanechala mu pouze pro něj zcela nepochopitelný vzkaz, díky jehož obsahu začal pochybovat o jejich citech. Přesto po ní zlomený žalem dlouho pátral, ale nikdy se mu ji nepodařilo najít. Až do její smrti, kdy i on ztratil smysl života, který mu i po celá ta léta jejich odloučení unikal. Tak ho zasáhl její odchod a to, že mu možná lhala. Jenom někde v hloubi duše měl naději, jež ho nutila milovanou ženu hledat. Marně.

Nakonec našel svou smrt v souboji a nedočkal se toho, když se začaly objevovat podivné bytosti – zpola upíři, neovládající létání, hypnózu a dokonce ani vidění potmě. Navzdory těmto nedostatkům však přežili a spojili svou krev s upíry i lidmi – ale ne ledajakými. Pouze někteří jedinci mohli porodit těmto bytostem zdravé potomstvo anebo je s nimi zplodit.

Byly to lidské děti z krevní linie čarodějky, která ze země nikdy neodjela, ale ukryla se hluboko v lesích, kde pak porodila syna, kterého s ní té noci zplodil onen zamilovaný upír. Věděla, že už se nikdy nesmějí setkat a musela to respektovat, ačkoliv by si hrozně přála být s ním. Mohla ho pouze tajně pozorovat, jak ji marně hledá, i když tím velmi trpěla.

Bezpečně ukrytá před ním i jinými tvory jeho druhu, vychovávala své děti a šeptala si: „Jednou. V jiném životě, v jiném čase. Tentokrát navždy. Najdu si tě a nikdy tě neopustím. Postarám se o tebe a ochráním tě, můj upíre s lidskou duší. Pak mi uvěříš. Zařídím, co je třeba. Je to mé poslání.“

A i přes hluboký smutek se ta zvláštní žena nezvykle nelidsky ušklíbla.

O mnohá staletí později, na druhém konci světa, jednoho podzimního podvečera...

V nemocnici jistého malého města se z místnosti, kde se převlékaly sestry, nenápadně vynořila žena středních let. Na sobě měla sesterskou uniformu a přes obličej ochrannou roušku. Neodkladně zamířila k porodnímu sálu, když tu si všimla asi desetiletého chlapce, který se viditelně nudil v čekárně. Počkala, až chlapec zmizel na toaletě, a teprve pak pokračovala v cestě. Brzy se před ní objevily dveře, do kterých spěšně vešla.

Na porodním sále panoval čilý ruch. Všichni se tam soustředili na vrcholící porod mladé ženy, která najednou zpozorněla a zadívala se na příchozí. Ta ji nehnutě pozorovala a rodička ani neměla čas na ni jakkoliv zareagovat. Hlasitě zaúpěla a vzápětí porodila chlapce. Když se místností rozlehl jeho první křik, měli lidé okolo pocit, že se chvějí okna v celém domě – tak byl silný. Stejně jako on sám.

Žena u dveří stále čekala a doktoři se sestrami si jí zatím nevšimli. Věnovali se rodičce a jejímu synovi, kterého očistili.

Zabalili ho a dali jí dítě do náruče. Dívala se na něj a nevnímala nic jiného než svého syna. Až to podivné ticho kolem ní ji zarazilo. Když se rozhlédla, zjistila, že všichni okolo nehybně stojí. Bylo to, jako by se zastavil čas. Pouze žena u dveří ne. Vydala se rovnou k ní. V rodičce hrklo a sevřela dítě pevněji. Ta neznámá žena se usmála, došla až k ní a zadívala se na chlapce.

„Nejsem pro tebe hrozbou, i když jsem tvého druhu. Nemusíš se mě bát. Nyní mě pozorně poslouvej. Mám pouze tuto jedinou chvíli, abych ti sdělila něco důležitého. Vidíš svého syna? Je výjimečný. Bude nesmírně silný, krásný a hodný. Nikdy neztratí svou lidskost, kterou ty by sis pro něj přála. A také nikdy nezemře. To ovšem pod jedinou podmínkou – pokud se ho hned teď vzdáš,“ prohlásila.

Rodička se zachvěla, přitiskla si chlapce blíže k sobě, a v jejích očích byl patrný nesouhlas, když rozhodně odmítla: „To neudělám! Já nechci, aby zůstal sám! Co s ním bude, když se ho vzdám? Kdo ho ochrání před ostatními z nás?“

Příchozí žena se jí zadívala pevně do očí a sdělila jí: „Nejlépe ho ochráníš tím, že ho dáš pryč. Nebezpečí mu hrozí od toho, od něž bys to vůbec nečekala. A sám zcela určitě nebude. Na světě je někdo, kdo ho ochrání a nikdy ho neopustí. Budou stále spolu – až do skonání věků. Tak je to určeno. Jestli ho miluješ – udělej, co ti říkám. Musíš mi věřit, že s tebou brzy zemře, pokud mě neposlechneš. Víím, jak ti je. Také jsem tohle musela udělat, a dovedu si představit, jak to bolí. Tvůj syn bude v bezpečí. Dám ti vědět, kde je. Ale ty to nesmíš nikomu říct, a to až do své smrti. Pak už se o jeho ochranu postará osud.“

Rodička se neznámé ženě dívala do očí a snažila se odhadnout její záměry. Byla překvapena pocitem, který z ní šel. Jako by jí byla povědomá, ona ji znala, a pouze nevěděla, odkud.

Zato ona jí zřejmě myšlenky četla, jelikož jí tento dojem vzápětí i potvrdila: „Ano, znáš mě. My dvě máme společný původ. Stejnou krev. Obě jsme děti jediné původní matky. Věř svým instinktům a tomu, že tvůj syn je mi rovněž velmi drahý.“

„Říkáš, že je tady někdo, kdo ho bude chránit? Jiná žena – matka?“ ptala se s nadějí v hlase rodička.

„Všechny ženy mu nebudou moci odolat. Ale on se spojí s jedinou a ta ho ochrání. Setkají se a už nikdy neodloučí – i kdyby od sebe byli vzdáleni tisíce mil. Ona už se postará o to, aby mu nikdo neublížil,“ vysvětlila jí neznámá žena.

Mladá matka se zoufale zadívala na své dítě, políbila chlapce na čelo, a pak ho se slzami v očích podala oné ženě. Ta se na ni ještě jednou laskavě usmála a vykročila pryč ze sálu.

Po jejím odchodu se rodička zničeně rozplakala.

„Sbohem, ty můj sladký, nádherný chlapečku! Naplň svůj osud,“ oslovila v duchu ztraceného syna.

Když se po chvíli všichni lidé v okolí pohnuli, oznámil jí soucitně lékař: „Je mi líto vašeho syna, paní. Už jsem zařídil, aby ho odvezli do márnice.“

Bylo v tom zjevně nějaké kouzlo, ale to teď pro tu zdrcenou ženu nebylo důležité. Nevšímalá si toho a stále srdceryvně plakala. V této situaci to nikomu nepřipadalo divné.

Při tom si povšimla desetiletého chlapce, který náhle stanul ve dveřích sálu.

Přišel až k ní a zeptal se: „Matko, kde je to dítě?“

„Slyšel jsi, můj synu. Tvůj bratr je mrtvý,“ odvětila sklesle, a chlapec ji konejšivě pohladil po ruce.

Pak ji chystali k převozu na pokoj a on musel odejít. Když se otočil zády ke své matce, objevil se mu na tváři spokojený a nesmírně zlý škleb.

Z nemocnice vyšla žena, která pod teplým pláštěm ukrývala sesterský úbor a v náručí nesla miminko, zabalené do hrubé deky. Spěchala. Když zamířila za roh, málem se srazila s děvčetem, které zrovna jelo na kole po chodníku a téměř ji i s nemluvnětem smetlo. Když ji ta dívka spatřila, ulekla se, stočila řídkta na stranu a skončila i s kolem na hromádce na trávníku před nemocnicí. Ihned se zase zvedla a ustrašeně se zadívala na tu paní s miminkem. Čekala by, že po ní ta žena bude ječet. Právem. Na tom chodníku neměla co dělat.

Ta ale překvapivě udělala něco zcela jiného. Přišla až k ní a upřela na dívku své oči, které zvláštěně zářily.

„Jsi v pořádku, holčičko? Nestalo se ti nic? Dávej na sebe příště větší pozor, ano? Co kdyby tě porazila příjíždějící sanitka nebo nějaké auto?“ promluvila.

Děvče ještě víc zrozpačitělo a řeklo: „Promiňte paní. Málem jsem vás porazila. Ještě se mohlo něco stát tomu miminku. To je vaše dítě?“

„Ne, není. Zavezu ho hodným lidem, kteří se o něj postarají. Jeho maminka totiž nemůže, víš? Moc by chtěla, ale není to možné. Chceš se na něj podívat? Je to chlapec. Narodil se právě před chvílí,“ objasnila dívce s úsměvem žena a přidala výzvu.

„No, já na miminka zrovna moc nejsem, paní. Jsem teď navíc umazaná, tak aby ode mě něco nechytíl,“ zrozpačitěla znova dívka, ale žena jí přisunula dítě přímo před obličej.

„Ten je ale krásný!“ vykřikla dívka.

Odhodila své kolo a uchopila dítě za jednu z jeho malinkatých ručiček. Všimla si při tom, že se na ni chlapeček svýma hnědýma očima dívá. Vypadalo to tak, jako by si ji prohlížel. Ona na něj také velmi upřeně hleděla a dlouho od něj nemohla odtrhnout pohled. Tu se stalo něco zvláštního. Dívka měla vidinu, z níž se jí až udělalo černo před očima. V mysli se jí totiž promítl jistý obrázek. Spatřila v něm nějakou ženu a muže, jak leží vedle sebe v posteli a s nesmírnou láskou se navzájem pozorují, přičemž se drží za ruce.

Pak se ta žena omluvně usmála a pronesla: „Nezlob se, ale musím už jít, aby se nenachladil. Navíc se stmívá. Měla bys také spěchat domů, aby o tebe tvá maminka neměla strach.“

Dívka se podívala na svůj špinavý oděv z onoho pádu a trochu poničené kolo, které bude nutné dát dohromady a otrásla se: „No jo, matka mě zabije!“

Rozloučila se a vlekla se pryč.

Žena s miminkem už spěchala k autu, ale ještě se po ní ohlédla, přičemž však téměř nic neviděla přes slzy v očích.

„Ne, nezabije. Já jsem tvá matka, holčičko,“ šeptala.

Potom se zadívala na chlapečka, který jevil známky znepokojení, a konejšila ho slovy: „Neboj se, zase ji uvidíš! Dočkáš se. Čas tady nehraje roli.“

Zrovna, když auto s tou neznámou ženou, odvázející syna rodičky pryč, zabočilo za roh, vyběhl z budovy nemocnice onen desetiletý chlapec. Její druhý syn, který se bedlivě rozhlédl kolem, ale nikoho tam neviděl. Pouze v dálce zahlédl nějakou dívku svého věku. Ta za sebou smutně táhla pochroumané kolo. Nikdo další tam nebyl. Zaklel a vrátil se do nemocnice ke své plačící matce.

Dívka s kolem se ohlédla přes rameno, protože na sobě ucítila něčí pohled, ze kterého ji zamrazilo až do morku kostí. Prozkoumala možné ohrožení, žádné však neviděla. Spatřila pouze nějakého malého chlapce, nikoho pro ni jakkoliv nebezpečného. Pokrčila rameny a vlekla se dále ke svému domovu, kde ji čekaly nadávky.

Hleděla do toho zapadajícího slunce a při tom vzpomínala. Na laskavou paní se zářícíma očima a s nádherným chlapečkem v náručí. Stále musela myslet na vidinu, kterou měla, když se dotkla jeho ruky.

Krásná žena a pohledný muž, navzájem se nesmírně milující a propojení svými dušemi ve vztahu, který byl tak jedinečný! Ačkoliv byla ještě dítě, připadalo jí to vše podivně známé. Jako by to už někdy prožila, což však bylo samozřejmě nemožné.

Dívka pomyslela na to, jestli to nemohla být její budoucnost, ale ihned to zase zavrhl. Rozhodně si o sobě nemyslela, že je krásná. Ba právě naopak. A všichni jí navíc stále říkali, že je nějaká divná. Včetně jejích vlastních rodičů.

Smutně se ušklíbla. Na prahu domu se ještě zastavila, aby se naposledy pokochala tím nádherným západem slunce, v němž její oči získaly podivně narudlý lesk.

„Ať jsi v životě moc šťastný, ty nádherný chlapečku! Jestlipak se spolu ještě někdy setkáme?“ pomyslela si náhle, když si znova vzpomněla na to malé dítě.

Sama nad touto myšlenkou musela zavrtět hlavou. Potom už si jenom zhluboka povzdechla a vydala se smutně domů. Vstříc hromobití a nadávkám.

DÍL 1: PŘÍSAHA MRTVÉMU, ZTRÁTA PAMĚTI

Motto: „Věci nejsou vždy tím, čím se zdají být.“

1. kapitola – Hrozivý mladík a Istivá kráska

Alexandra Masonová, řečená Alexa, jela ve svém otlučeném autě do školy a v hlavě jí ještě hučelo po víkendu, který prožila jako obvykle – zahánějíc nudu po klubech a zábavách. Pořád však lepší než být doma, kde se s ní kolikrát nebavila ani klika od dveří a matka jí jenom nadávala do neužitečných cour. Stále jí připomínala, že by měla co nejdřív po škole vypadnout z domu, aby jí neujídala jídlo. I teď měla Alexa přímo příšerný hlad, a ještě ke všemu zjistila, že jejímu staříckému křápu dochází benzín.

Zastavila u pumpy a prozkoumala tam stav své peněženky, který byl vskutku žalostný. Nestačily jí finance ani na to jídlo, natožpak na benzín. Vylezla z auta a rozhlédla se kolem. U vedlejšího stojanu spatřila pěkné žihadlo – černé porsche, zjevně úplně nové. Ale neměla čas na to ho dlouho obdivovat. Zastavila svůj pohled uvnitř obchodu, kde spatřila známý pihovatý obličej obsluhujícího prodavače.

Byl to Billy, kterého ona zběžně znala z nějakého mejdanu, a to jí teď dodalo naději, že se nad ní smiluje a dá jí na dluh to, co potřebuje. Proto směle natankovala benzín a vypravila se do obchodu, kde po příchodu tam suverénně zamávala Billymu a začala si plnit košík jídlem a pitím. Obchod byl prázdný – aspoň si to myslela – a to jen nahrálo jejím plánům. Po chvíli se pak s vybraným zbožím vydala k pokladně.

Tam přiznala barvu a prosila Billyho: „Teď ti nemůžu zaplatit, ale přinesu ti to zítra, jo? Vypůjčím si, jen to za mě zatím zatáhni! Mám hrozný hlad, matka mi ani nedala ráno najíst, představ si. A po té včerejší kocovině mám žaludek jako na vodě. Vždyť to znáš, kámo, tak co říkáš? No tak, Billy, přijdu pozdě do školy!“

Zatímco tak prosila, ani jeden z nich si nevšiml, že do obchodu vstoupil další člověk. Byl to řidič toho žihadla, které Alexa viděla venku. Vracel se z toalet a nyní zamířil mezi regály, aby si rovněž nakoupil. Při tom nenápadně sledoval spor u pultu.

Billy se zatvářil dost nepříjemně a odpověděl prosící dívce: „Ne, Alexo! Jsi fakt divná. Věčně jsi švorc a nemáš ani tu pitomou kreditku. Mě nezajímá, kdo ti nedá doma najíst, tak na mě nezkoušej finty. Kluci říkali, že za tebe věčně něco platí a ty jim nikdy dluhy nevracíš. Buď navolíš prachy hned, nebo na tebe zavolám poldy a ti už si s tebou poradí!“

„Ty jsi teda pěkný parchant, Billy!“ sykla na to ona, ale s ním to ani nehnulo.

Navíc škodolibě poznamenal: „Možná bych o něčem věděl, co by tu ztrátu smazalo. Půjdeš se mnou na rande, Alexo? Budu sice jedním z mnoha zápisů ve tvém pověstném černém notesu, ale to mi nevadí. Určitě to bude zážitek a já si ho hodlám dopřát.“

Tu se však Billy zarazil a Alexa pohlédla vedle sebe, odkud na ni padl jakýsi velký stín. Spatřila velmi vysokého a nesmírně pohledného mladíka. Když nevzrušeně vykládal z košíku svůj nákup, stačila si ho důkladně prohlédnout a užasla. Šla z něj jakási podivná temná přitažlivost a jeho oči vypadaly dost děsivě. Jejich výraz jí takový alespoň připadal, když si ho nenápadně změřila pohledem. Jinak byl však mladíkův vzhled velmi impozantní, poněvadž – jak odhadovala – musel mít zřejmě dva metry výšky. Byl oblečený do černé košile a černých džínů. Jinak měl krátké černé vlasy, hnědé oči a v obličeji velmi krásné rysy, čehož si Alexa hned všimla a musela si v duchu povzdechnout. Hrozně se jí líbil.

Zírala však na něj také proto, že klidným hlasem pronesl: „To od tebe není hezké, Billy, že se snažíš vydírat dámu v nesnázích. Nesluší se to.“

„Co si to dovoluješ mě tu poučovat? Ty nejsi zdejší, že? Tohle není žádná dáma a vůbec,“ vztekal se hned oslovený, i když ten muž byl zákazník, protože ho vůbec neznal a on mu říkal jménem, což se mu nelíbilo.

Mladíka vůbec nerozhodil, protože opáčil: „Nejsem odtud, protože vím, jak se k ženám chovat. Nebudeš volat žádnou policii, protože jestli ano, dám ti jiný důvod to udělat. Možná takový, že už ji nebudeš mít čím zavolat, poněvadž ti zlomím obě ruce.“

Po jeho slovech Billy i Alexa ztuhli. Zněla zlověstně a dívka si s novou silou uvědomila, že on sám působí stejně tak. Skutečně v něm bylo cosi až tajemně přitažlivého, že se dívka otřásla. Táhlo ji to k němu, a zároveň ji to odpuzovalo.

Ale – jak se vzápětí ukázalo – byl mladík její nadějí, protože jakmile Billy spočítal jeho nákup, neznámý znova promluvil: „A připočítej mi tam i útratu tady té slečny.“

Alexa vycítila šanci. Popadla svůj nákup a pomalu vycouvala ze dveří. Nebyla žádná zlodějka, ale když slyšela, že ten muž zřejmě není zdejší, pochopila, že ji nebude moci najít. Pokud se jí však podaří odjet tak rychle, aby už ji nestihl dohonit, a ani zjistit, kam zamířila. Navíc byla dívka z toho incidentu a jeho zjevu tak vystrašená, že prostě zdrhla.

„Vidíš, troubo? Ted' už svoje prachy nikdy neuvidíš,“ prohlásil ironicky Billy, ale s údivem zjistil, že je jeho podivný zákazník zcela klidný.

Zabodl do něj pohled svých hnědých očí a vytáhl bankovku dost vysoké hodnoty, kterou položil na pult tak, že ji přidržoval jednou rukou.

„Vsadím se, že víš, kdo ta dívka byla a kam jela. A určitě mi to povíš. Vlastně máš dvě možnosti. Buď to uděláš a užiješ si za cizí prachy, nebo ne a budou tě sbírat po kouskách z téhle špinavé podlahy. Takže – co z toho si vybereš, ty malá zrzavá kryso?“ sdělil prodavači hrozivým tónem.

Billy se otrásl a s lačným pohledem na tu bankovku urychleně vyhrkl: „Ta holka se jmenuje Alexandra Masonová. Říká si Alexa. Jela do školy, kam chodí do posledního ročníku. V tomhle městě je jenom jedna střední škola. Adresa je...“

Vysypal vysokému mladíkovi to, co potřeboval vědět, a on se spokojeně usmál. Potom k němu přisunul onu bankovku, avšak záměrně to udělal tak prudce, že spadla na zem, a to až pod pult. Prodavač musel na kolena, a takto se jí snažil najít. Mladík se

zasmál, vzal svůj nákup a vyšel ven, kde nasedl do svého výstavního auta a odjel.

Chvíli po jeho odchodu se Billymu podařilo najít tu bankovku. Spokojeně ji sevřel v dlani a hned se mu udělalo lépe. Už kvůli tomu, že byl neznámý pryč. Jinak se však ještě celý třásl kvůli pocitu hrůzy, jenž z něj i přes jeho nesmírně pohledný vzhled měl.

„To se má Alexa na co těšit, jestli si ji najde a bude chtít zpátky své peníze. Třeba je z ní vytríská a ona už si příště dá pozor na to, aby nikam nelezla bez placení, mrcha!“ říkal si v duchu, ale přistihl se i při lítosti, kterou vůči ní cítil, když si představil, že ji ten hrozný neznámý mladík vypátrá.

„Raději, ať si ten svalovec pohraje s ní, než aby mi vyrazil zuby a polámal ruce,“ usoudil nakonec a pustil to z hlavy.

Alexe bušilo srdce až v krku, když se snažila odjet co nejrychleji pryč z místa toho potupného setkání. V duchu si pomyslela, že to byla škoda, obelstít tak hezkého kluka, ale co jí zbývalo, když dobře věděla, že peníze hned tak nebudou. Málem se naboutala, jak se soustředila na to, aby z té své staré kraksný vymáčkla co největší rychlost a ujela co nejdále od oné benzínky. Když konečně dojela ke škole, aniž by ji neznámý – který by ji jistě brzy dohnal, kdyby chtěl – dohonil a pokusil se ji zastavit, aby z ní mámil ten dluh nebo aspoň slib jeho splacení – zhluboka si oddechla. Vystoupila a před hlavním vchodem se přivítala se svými spolužačkami a kamarádkami Monou a Shari. Samozřejmě jim to všechno hned vypověděla, když zamířily dovnitř a potom si ještě chvíli povídaly u skříněk, než musely do třídy na první hodinu.

Ředitel školy se velmi podivil a téměř vyděsil, když mu do kanceláře napochodoval jakýsi vysoký mladík a sveřepě řekl: „Chci studovat na vaší škole.“

„To není tak jednoduché! Už začal školní rok! Kolik je vám let a jaké máte předchozí vzdělání? Je tu pár podmínek, které musíte splňovat a...“ začal muž.

Mladík ho přerušil tím, že se ušklíbl a prohlásil: „Já vás ujišťuji, pane řediteli, že rozhodně jsem vhodný kandidát ke studiu. Když pomínu svůj odpovídající věk i dosažené vzdělání, je tu fakt podstatnější než tyhle věci.“

„A to jaký, mladý muži?“ zajímal se nedůvěřivě on.

Neznámý se usadil v křesle naproti němu, pohodlně se rozvalil, obdařil ho upřeným pohledem, který mu byl dost nepříjemný – neboť z něj číselo sebevědomí tak veliké, že z toho ředitele málem porazilo – a pak mu nevzrušeně sdělil: „Právě navzdory svému věku jsem bohatý. A to natolik, abych nejenom uhradil školné, ale věnoval vašemu ústavu sponzorský dar takové hodnoty, že to jistě vaši maličkost přesvědčí o nutnosti poskytnout mi kvalitní výuku.“

Ředitel polkl, ale pak trochu pochybovačně namítl: „O jaké částce se tady bavíme, mladý muži? A jaké je vůbec vaše jméno? Ještě jste se mi ani nepředstavil, jen se tady oháníte pohádkami o darech, které...“

Přerušil ho pohled na mladíka, vytahujícího šekovou knížku, ve které něco chvíli psal, načež vytrhl list a podal ho řediteli.

Ten si ho prohlédl, zalapal po dechu, a než něco řekl, neznámý ještě dodal: „Můžete si to hned teď ověřit. Spojím se s ředitelem

banky, u které mám založený účet od doby, kdy jsem se zde do vašeho města přestěhoval. Je to sice nedávno, ale já jsem zvyklý mít své věci v pořádku. Můj šek bude zcela jistě krytý. A co se týče mých ostatních dokladů, přinesu je zítra. Stejně tak si do zítřka obstarám potřebné pomůcky, jako knihy, a tak podobně. To není žádný problém. Věřím, že vaše sekretářka nebo profesori samotní mi rádi poradí, co je třeba zakoupit a kde. Tak bude mít vaše dušička klid a nikdo se nebude mému příchodu na školu divit.“

Starší muž se ještě chvíli nemohl vzpamatovat, ale jeho důvěra se rychle změnila v podlézavost, s níž se posléze ozval: „Myslím, že si mohu ověřit já sám, zda je pravda, co tvrdíte o vaší solventnosti, pane Alba...“

Zarazil se, neboť měl problémy a přečtením jeho příjmení na šeku.

Zmateně se zadíval na svého návštěvníka, který klidně přikývl: „Ano, mám poněkud komplikované příjmení. Je dlouhé a těžko vyslovitelné. Nemíním vás zatěžovat jeho učením. Říkejte mi prostě Duku. Jsem Duke pro všechny už od té doby, co jsem do této země před lety přijel. Oslovení jménem se mi moc nezamlouvá, tak jsem vytvořil tuto variantu. A jsem si jist tím, že se při vypisování dokladů vaši lidé pokusí neplést.“

„Moji lidé?“ podivil se ředitel.

„Myslel jsem zaměstnance. To je u mě jenom síla zvyku. Tam, kde jsem vyrostl, máme hromadu služebnictva, a tak jim takto říkáme. Můj otec je kníže a má své lidi – poddané – chápete?“ objasnil řediteli muž, zvaný Duke.

„A co vaše matka – pokud se smím zeptat?“ otázal se vzápětí ředitel a bylo na něm vidět ohromení.

„Zemřela. Není to dlouho. Žili jsme tady v cizině už několik let. Můj otec zůstal v Evropě,“ odvětil Duke a zvedl své ohromné tělo z křesla.

Muž mu vyjádřil upřímnou soustrast a mladík mu nevzrušeně poděkoval.

„Mám nápad. Můžeme jít spolu do banky, a poté se vrátíme zde. Přál bych si totiž seznámit se s novými spolužáky a zapojit se do vyučování, i když jsem ještě nevybaven pomůckami. Byl byste tak laskav a představil mě studentům ve třídě i vašim kolegům z profesorského sboru?“ navrhl posléze.

„Samozřejmě pane... Chci říct, Duku. Jak si přejete,“ přisvědčil ředitel, který už byl nyní úplně pod vlivem neznámého, jenž ho úplně ohromil. Nejen, že byl nesmírně vysoký a jeho vzhled muže odrovnal, ale velmi tajemný, a navíc urozený původ neznámého – nemluvě o tom bohatství, kterým se mladík honosil – to bylo něco, co nemohl jenom tak přehlédnout.

Zamířili spolu do banky, a to Dukovým výstavním autem – oním černým porsche, které předtím tak obdivovala jistá dívka – kde si ředitel ověřil to, že si ten mladík rozhodně nevymýšlel. Tohle hrabivého muže učinilo vůči tomu záhadnému a neobyčejně bohatému novému studentovi už zcela podlézavým. Kdyby si to přál, snesl by mu modré z nebe, a Duke to dobře věděl. Spokojeně se ušklíbl a konečně začal s tím, o co mu ve své žádosti o studium v podstatě šlo.

Takže když se pak spolu vraceli zpátky ke škole, s předstíraným klidem se zeptal: „Poslyšte, nemáte náhodou v ročníku, který zde budu navštěvovat, dvě třídy? Můžu si doufám sám vybrat, do které z nich budu chodit?“

„Jistě, Duku. Proč se na to ptáte? Copak vám to není jedno?“ podivil se starší muž.

„To není. Chci navštěvovat tu třídu, kam chodí jedna zdejší dívka. Jmenuje se Alexa Masonová,“ reagoval na to Duke.

Jeho protějšek se pousmál a chápavě prohlásil: „Už tuším, odkud vítr vane! Ale trochu se divím. Jste tak zámožný a urozený a ona... Není ta dívka poněkud pod vaši úroveň? Znáte ji dobře?“

„Co tím myslíte? Já ji totiž vůbec neznám. Vlastně ano – ale jen letmo. Zahlédl jsem ji až dnes,“ přiznal mu po pravdě – i když bez jakýchkoliv podrobností – nový student místní střední školy.

„No... Řekněme, že není z vaší společenské třídy. Je z poměrně chudé rodiny, která má problém i s tím, jak zaplatit školné. A je to problémová studentka. Její prospěch není z těch nejlepších. V podstatě je to chytrá dívka, zřejmě jí však její pestré mimoškolní aktivity brání v tom, aby se řádně věnovala studiu. Je příliš divoká, a také vzpurná. Já sám jsem jí už párkrát domlouval, ale u ní to je, jako by hrách na stěnu házel,“ vysvětlil mu ředitel.

„Co myslíte těmi mimoškolními aktivitami?“ ptal se ho mladík, který konečně projevil údiv, místo svého – až dosud neotřesitelného – sebevědomí.

„Tím myslím to, že když se vydáte do kteréhokoliv místního baru a zeptáte se na Alexu Masonovou, je jisté, že vám všude poví, že ji znají. Možná připojí i to, kdy se tam mívá opět objevit, a přidají i sdělení, že to není zase až tak dávno, kdy u nich byla. Její víkendy jsou plné bujarých pitek a mejdanů. Kdyby neflámovala, jistě by to dotáhla daleko. Ale takhle si ničí život. Už její rodinné poměry ji táhnou dolů, a tohle jí škodí ještě více. Chtěl jsem jí

pomoci, ale poslala mě... Raději nebudu specifikovat," informoval ho muž.

Duke se musel pousmát, ale nijak to nekomentoval. Jenom si od ředitele vymohl slib, že ho zařadí mezi spolužáky právě této nevladatelné studentky.

Když skončila první hodina, Alexa už si na incident u benzínky téměř nevzpomněla. Sice ji ještě pár chvil štválo to, jak hezkého mladíka napálila, ale řekla si, že to musí pustit z hlavy, když už ho nikdy neuvidí. Tak se bezstarostně bavila s kamarádkami a při tom jedla a pila to, co ukořistila ráno. Zrovna když se jí podařilo zklidnit rozhoupané útroby a nabýt opět sil, přišel ten šok. Přestávka ještě neskončila, když se u nich objevil profesor a požádal je o usednutí do lavic a klid. Pak do třídy vešel ředitel a všechny oči se na něj upřely se zvědavostí i otrávenými výrazy, že jim krátí to, co měli na škole nejradši. I Alexa si s úšklebkem povzdechla a zadívala se do dveří, které ředitel nechal otevřené, jako by jimi měl ještě někdo přijít.

Vzápětí strnula. Nově příchozím totiž nebyl nikdo jiný než mladík, co za ni zaplatil útratu u benzínky a ona mu ujela jako nějaká prostá zlodějka. Šly na ni mrákoty a celá se třásla, když se dívala na tu vysokou postavu i obličej, který ji tak ohromil svou dokonalostí. Až byla téměř ráda, že ho zase vidí. Jenomže tu byly okolnosti, díky kterým by se nyní nejraději propadla hanbou sto metrů pod zem. Tiskla se k židli a snažila se být nenápadná. To však byla z přítomných dívek jediná. Ostatní hleděly na nový přírůstek do třídy se zjevným zalíbením a hned se začaly usmívat jeho směrem. Kluci na vysokého krasavce zírali dílem

s pohrdavým úšklebkem, dílem s lhostejností, maskující údiv nad jeho zjevem.

Vedle Alexy seděl její spolužák Michael, který byl jejich esem třídy. Znal ji v podstatě už od dětství a byli odjakživa přátelé, i když on byl z bohaté rodiny. Tak, jako byla Alexa královnou mejdanů, Michael byl jejich králem. Oba byli školní exoti a každý z nich vedl v množství průšvihů mezi příslušníky svého pohlaví. Jenomže za něj jeho průšvihy ihned vyžehlil bohatý tatínek, zatímco Alexa vždy dopadla tvrdě na čumák. Michael byl magnet na holky a jediná osobnost, která se mezi kluky v jejich třídě vyskytovala. Tihle nezajímaví chudáčci – jak je nazývala Alexa – ho odjakživa uznávali jako svého vůdce. Dosud neměl ve třídě žádnou konkurenci. Až teď – což se mu pochopitelně vůbec nelíbilo.

Bleskl po příchozím krasavci nevraživým pohledem a směrem k Alexe polohlasně procedil: „Zajímalo by mě, co je tenhle nováček zač. Je to normální, aby se tu objevil pár týdnů po začátku školního roku? Kde se tu vůbec vzal a kdo to je?“

Otočila se k nim Alexina kamarádka Mona, která ho slyšela a opáčila: „Třeba se přestěhoval a prostě se přihlásil na školu u nás? Co je na tom divného? Není prostě sladký, Alexo? Co na něj říkáš ty? Já bych ho brala všemi deseti.“

„Vzpamatuj se, Mono! Vůbec ho neznáš! A co tvůj kluk? Jak by se mu to asi líbilo, kdyby viděl, jak nad ním tady slintáš?“ krotila ji Alexa, která sama cítila, jak je jí zle rozrušením.

To však mělo příčinu v tom, co se stalo ráno cestou do školy. Neznámý klouzal pohledem po třídě, jako by někoho hledal, a ona cítila, že by odtud nejradši vypadla.

„Co se děje? Není ti nic?“ zeptal se jí Michael, když si všiml toho, jak je bledá a nervózní.

„Jen mě napadlo, jak jsou ty holky hloupé. Podívej se, jak na něj všechny zírají, a přitom nevědí, co je zač a ani to, co od něho můžou čekat,“ snažila se to ona zamluvit něčím, co by mohlo znít logicky.

Michael se zasmál a reagoval slovy: „To víš, panny! Ty fakt ještě nevědí, co je čeká.“

Její odpověď byla tichá a on na ní jasně poznal, jak se jí přitížilo, když Alexa hlesla: „Jo, jaké hrůzy.“

Michael okamžitě zmlknul, protože si vzpomněl na ty modřiny, a taky škrábance, které před časem hyzdily Alexinu tvář, a bál se domyslet, co ještě.

Oba se zaposlouchali do toho, co oznamoval ředitel: „Milí studenti! Mám tu čest vám představit vašeho nového spolužáka. Je původem z ciziny, ale už léta žije tady. Přistěhoval se do našeho města a bude u nás studovat. Takže ho doufám přivítáte s otevřenou náručí. Jeho příjmení je komplikované, tak jsme se s vaším novým kolegou domluvili na tom, že mu tady všichni budeme říkat Duku. Sám si to tak přál. Nyní vám ho tu zanechám a o přestávce se s ním můžete osobně seznámit.“

Michael náhle vstal a teatrálně zatleskal, když se nahlas k řediteli ozval: „To bylo hezké představení! Máme snad tu čest s nějakou rockovou hvězdou, že jste k němu tak servilní, pane řediteli? Pokud vím, nikdo nový tady studovat neměl. A můj otec je – jak je vám známo – členem školské rady. Takže...“

„Pane Stevensi, já vás důrazně varuji, abyste...“ přerušil ho podrážděně ředitel, když tu promluvil sám Duke, který hlubokým a krásně modulovaným hlasem – avšak dost pichlavě a potměšile – pronesl: „To ne, ty synu člena školské rady. Nejsem žádná hvězda. Ale rozhodně máte tu čest s někým, kdo se neschovává za svého otce. Jednám sám za sebe a mám vlastní prostředky k obživě. Co máš ty?“

Michael najednou nevěděl, co má říct, a sedl si, když se opět ozval ředitel, který dodal: „Ještě vám musím sdělit, že váš nový spolužák je urozeného původu.“

„To si máme sednout na zadek?“ zamumlal Michael, než ho přerušila Alexa, která mu položila ruku na tu jeho a řekla mu: „Jen klid. Přece se od něj nenecháš vyprovokovat, ne? Je to jenom snob. A kdo ví, co je na tom jeho původu pravdy.“

Sama však měla ke klidu daleko. Zaznamenala to, že si jí už mladík stačil díky Michaelovu vystoupení všimnout a zabylo jí zle. Navíc se usadil ve stejné řadě. Naštěstí byl mezi nimi právě Michael a další z jejich spolužáků.

Když ředitel odešel a vyučování se vrátilo k normálu, ve třídě se stejně nemohl nikdo soustředit. Dívky se neustále obdivně dívaly na nového spolužáka a ten si vyměňoval nevraživé pohledy s Michaelem, který si díky tomu naštěstí nevšiml, jak se za ním Alexa snaží nějak podezřele vypadat nenápadně. O přestávce se všechny dívky ze třídy nahrnuly k Dukovi a kluci naopak k Michaelovi. Ten se vydal pryč ze svého místa a stejně tak ten druhý kluk, takže mezi Dukem a Alexou chvíli nikdo nebyl. Alexe zatrnulo, ale naštěstí ho ihned obklopily jejich spolužačky a zakryly mu výhled na ni. Alexiny dvě kamarádky zatím ne, protože tuhle situaci mínily probrat právě s ní.

Mona kývla směrem k jejich novému spolužákovi a nadhodila: „Tak co? Brzy si uděláš v černém notesu další zápis, ne?“

Alexa se kní i Shari naklonila a tiše jim s hrůzou v hlase sdělila: „To je ten kluk od pumpy, co mu dlužím prachy, holky! Ten trapas a průšvih! Co když to vykecá celé třídě?“

„To hned zjistíme!“ prohlásila sebevědomě Mona.

A zamířila k němu, aby se mu osobně představila. Shari byla o dost nesmělejší, ale po chvíli neodolala a vydala se k němu rovněž. Zato Alexa doslova prchla ze třídy na toalety, kde se skrývala, než po chvíli usoudila, že to stejně nemá cenu a místo zbabělosti ponese následky svých činů. Doufala, že tajemného Duka spolužačky zaměstnají natolik, aby si jí nevšímal. Usuzovala tak dle svých znalostí mužské povahy a obvykle se v takovýchto odhadech nemýlila. Takže když vyšla na školní chodbu, byla už téměř klidná.

To ji však okamžitě přešlo, když spatřila, jak u stěny naproti toaletám stojí ležérně o ni opřený – Duke! Cítila, jak se jí dělá černo před očima a zastavila se uprostřed pohybu, když se při pohledu na ni odlepil od zdi a blížil se k strnulé dívce.

„Myslím, že my dva jsme ještě neměli příležitost k tomu, abychom se navzájem představili. Všechny holky už za mnou přišly, jen ty...“ začal Duke, než ho přerušila její posměšná slova: „To asi bude tím, že já nejsem zvyklá chodit tam, kde většina. Není mi dobře v davu, víš? A co se týče představování, mám dojem, že se toho náš ředitel už ujal s pompou jemu vlastní. Mimochodem – taky by mě zajímalo, čím jsi toho šaška tak ohromil, že tě přijal s tak otevřenou náručí.“

Duke se na ni zahleděl a vstřebával její vzhled. Ten zase naopak ohromil jeho, a to už při prvním setkání u té benzínky. Chtěl se s ní blíže seznámit, ale nešlo to, a tak musel ten problém vyřešit jinak. Nyní byl rád, že se mu to podařilo a upřeně Alexu pozoroval. Díval se na její vysokou a štíhlou postavu a žasnul nad jejími zvláštnostmi, kterými byla proslulá po celé škole. Vlasy si barvila na černo a dělala si z nich velmi extravagantní účes. Stejně jako byla výstřední i ve všem ostatním. Měla ráda černou i na šatech – což byla jen jedna z těchto věcí. Byla to její oblíbená barva, již k hrůze celé své rodiny i profesorů používala dost často i na své neobyčejně dlouhé nehty. I oči měla olemované černě, a to silnými linkami na obou víčkách. Dávalo jí to poněkud dravý výraz, v němž si přímo libovala. Rovněž nosila ráda hodně šperků, což při stavu jejích financí byla pochopitelně pouhá bižuterie.

Odlišovala se od spolužaček úplně vším a zvysoka kašlala na mínění ostatních lidí. Dokonce se našlo pár těch, kteří ji obdivovali, většina jí však dávala najevo nespokojenost. Duke se ihned zařadil do té první skupiny, když si ji nyní celou prohlédl a posoudil její vkus, který byl skutečně výjimečný, a sladění barev vyvážilo i to, že její šaty nebyly drahé a kvalitní. Obyčejné oblečení – které by na jiné ženě vypadalo asi jako odraný hadr – jí naopak nesmírně slušelo, protože je nosila osobitým způsobem. Dobře věděla, co si k čemu má vzít a jak se obléci, aby v tom vynikla její postava a skryly se případné nedostatky. A právě tento její neobvyklý vkus Duka upoutal už na první pohled. Potom se Alexe podíval do očí a ohromila ho jejich záře. Byly světle hnědé s tmavšími středy a při pohledu do nich mladík úplně ztratil hlavu. Padl do své vlastní pasti, kterou jeho zvláštní přitažlivost nastražila na všechny ženy. A on teď jedné z nich podléhal.

Věděl, že udělal dobře, když se za ní vydal a dostal se na její školu, kde ji bude moci vídat a později snad i blíže poznat. A to natolik dobře, aby věděl, jak zaútočit a získat tu krásnou dívku pro sebe. Cítil rozechvění, když se na ni díval a shledal ji úžasnou.

Snažil se to nedat najevo a reagovat na její otázku tím, že se pochlubil sdělením: „Tím, na co slyší asi každý člověk.“

„Budu hádat. Prachy?“ ušklíbala se Alexa, a on kývl.

To jí vzápětí připomnělo jejich trapné setkání a ona viditelně ztuhla.

Zatvářila se vystrašeně, když posléze už zcela jinak dodala: „Omlouvám se ti za to, co se dneska ráno stalo. Obvykle odnikud neutíkám bez placení, ale jsem na tom v poslední době dost zle. Jsi ochoten chvíli počkat než...“

Duke ji však zarazil slovy: „Nebudu na nic čekat. Už jsem toho o tobě slyšel dost na to, abych věděl, že z tebe nemá cenu mámit peníze.“

Od další řeči ho odradil její výraz, který se změnil na dost naštvaný, a Alexa vybuchla: „Od koho jsi o mně něco slyšel? Ty jsi mě tady ke škole sledoval? Kdo ti co napovídal?“

„Jen klid, Alexo. O nic nejde. Nehodlám tě vydírat. Nemám u sebe pásku z obchodu, ani po té kryse Billym – který mi za prachy vyklopil, kde tě najdu – nebudu chtít svědectví o tom, jak se mi rozkutálelo pár mizerných dolarů. Billy mi řekl, že chodíš na tuto školu, a ředitel mi navíc srdceryvně vylíčil, jak se tě pokoušel odradit od mimoškolních aktivit v místních barech. Tak mi to alespoň povídal. Taky mi v rámci podlézání prozradil, jak

nevhodné by pro mě bylo stýkat se s osobou tak nízkého původu, jako jsi ty,“ opáčil ironicky Duke.

„To ti ten chamtivý osel nevyklopil všechno. Zmínil se ti o tom, že mi tu výchovnou přednášku učinil právě v jednom z těch barů, a to opilý namol, načež se po mně sápal, i když je ženatý a má děti? To už ti jistě neřekl, že? Já jsem sice chudá, ale mám svou hrdost a čest. Na rozdíl od něj, který má charakter rozteklého bláta, na které když zasvítí slunce v podobě peněz, tak ihned ztuhne blahem. Prostě mi povíš, dokdy ti mám ten svůj dluh splatit, a já...“ překvapila ho poté velmi Alexa, než ji přerušil slovy: „Já ale nechci, abys mi ty peníze vracela. Nemusíš to dělat, ano? Ber to jako pozornost z mé strany u příležitosti našeho seznámení. Rád jsem tě poznal, jakkoli za poněkud podivných okolností.“

Alexe se trochu ulevilo, stále jí však bylo trapně. A teď jí naštvala jedna věc. Obávala se toho, že by této situace mohl Duke využít k vydírání, přestože tvrdil, že se k tomu nechystá. I když se jí líbil, nebyla pro ni přijatelná myšlenka, že by s ní chtěl například chodit kvůli tomu, aby mu tím splatila jeho předchozí laskavost.

Tak prudce namítla: „Ale dobré účty dělají dobré přátele – jak víš. A já své dluhy platím. Nemíním se uchýlovat k dávání něčeho na oplátku – jestli mi rozumíš. Jak už jsem řekla – mám svou hrdost. Tak se tě opět ptám, kdy chceš ty peníze.“

„Dobrá. Takže mi nezbyvá, než ti odpovědět. Termín té splátky je nikdy. Ani to nemíním vyžvanit celé třídě. Kašlu na to. Doufám, že to tvou hrdost nijak neohrozí, což by mě velmi mrzelo,“ odvětil jí on.

„No, sice v podstatě ano, ale musím čestně přiznat, že se mi i ulevilo,“ pronesla vážně Alexa.

„To jsem rád. Nechtěl bych, abys ze mě měla strach kvůli tomu dluhu nebo čemukoliv jinému,“ řekl jí na to Duke, a ona si něco uvědomila.

Že právě to stále cítí. Takže když jí podal ruku, aby se konečně formálně představili a přivítali, otrásla se, a po krátké chvíli mu tu svou nenápadně vyprostila ze sevření. Ta jeho podivná přitažlivost ji děsila. Připomínala jí Nicholase, noční mūru jejího života. Takže se raději vydala do třídy a Duke šel hned za ní.

Ještě předtím se zmožla na to, že hlesla: „Díky za tvou shovívavost. Vážím si jí. Pomohl jsi mi, a já to neberu jako samozřejmost.“

Vrhla po něm slabým úsměvem, který už ho téměř osmělil k pozvání na schůzku, ale uvědomil si, že na to bude ještě dost času. Dnešek rozhodně nebyl po tom ranním incidentu vhodným dnem, takže se Duke vydal za Alexou do třídy, aniž by se k něčemu takovému rozhoupal. Přesto si však opět radostně uvědomil fakt, že si zařídil mít ji téměř denně ve své blízkosti. Tohle ho velmi potěšilo.

Když vešli do třídy, každý na ně hleděl. I Michael – který se snažil dobýt ztracených pozic u holek – se teď podíval ke dveřím. Zrovna nosil v náručí Paulu – blondýnu, která se považovala za královnu krásy. Nyní se ale Michaelovi vytrhla a spěchala k novému idolu, stejně jako ostatní holky, které se seběhly kolem Duka a mluvily na něj jedna přes druhou. Alexa se usadila v lavici a sledovala to pozdvižení, jež při jeho návratu do třídy nastalo. Bylo to dost zvláštní, co se dělo. Ještě nikdy neviděla, aby se kolem nějakého muže tak rojily ženy. Lepily se na něj jako vosy na med. I když při jeho vzhledu chápala, proč to dělají. Ona by se k tomu

však nikdy nesnížila. Bylo to pod její úroveň, jakkoli se jí také líbil. Tak se jen ušklíbla a shovívavě je pozorovala.

Michael Duka žárlivě sledoval a srovnával ho sám se sebou. Výsledek pro něj dopadl poněkud bledě. Sice byl jen o něco menší než on a byl pohledný, tenhle mladík však každopádně vedl. Michael Stevens měl světle hnědé vlasy a zelené oči i pěkný obličej a byl přitažlivý, avšak proti Dukově dokonalé tváři a ohromné výšce byl střízlík s nijak zvláště zajímavými rysy. A to ho štvalo. Vrátil se do lavice a přisedl k Alexe, která byla jen jednou z mála dívek, jež se nyní nelísaly k Dukovi. Či spíše jedinou takovou dívkou.

Michael se jí zeptal: „Už jsi s tím frájou mluvila? Co ti chtěl? Odešel na chodbu a přišli jste spolu, ne?“

„To ano. Chtěl se seznámit. A měl jsi pravdu. Podle všeho je prachatý a řediteli vysolil balík, aby se tady dostal. Nic nového. Nemyslím, že by tě předčil a ohrozil tvoje postavení v partě těch ubožáčků, co ti lezou do jisté části těla, Michaeli,“ ušklíbla se Alexa.

On se sice pousmál, ale pak znepokojeně oponoval: „Co kluci, ale vidíš holky, ne? Přímo po něm lezou.“

„Však je to přejde. Jenom cítí prachy, a ty je máš taky, ne? Tak o co jde? Tvoji rodiče tu mají vliv, a on je jakýsi cizinec. Jak říkám – nemá, čím by tě mohl ohrozit,“ mávla rukou Alexa a Michael se konečně zaradoval, že je někdo na jeho straně.

Netušil, že ona jenom skrývá pravé pocity, které jí rozbouřily mysl při pohledu na cizího krasavce. Jen se nemínila postavit do fronty na něj. Při pomyšlení na to se jí dělalo zle. Mátlo ji, jak moc je pohledný, a nevěděla, jestli se neztrapní tím, že by s ním

flirtovala. To nemínala dopustit, ale i tak by dala nevím, co za to, kdyby ho nějak mohla získat pro sebe. Tyto pocity ji zcela zahltily a překvapily. Raději se věnovala rozhovoru s Michaelem, než začala další vyučovací hodina.

Duke měl taky zvláštní pocity. Hryzalo ho pomyšlení na to, že se jí třeba nelíbí, přistihl se, že uvažuje o tom, jak by se toho o ní mohl dozvědět co nejvíce, a když pak sledoval, jak sedí vedle Michaela a baví se s ním, zjistil, že poprvé v životě žárlí.

Téže noci měl zvláštní sen. Pronásledoval nějakou ženu, která před ním utíkala. Nakonec mu zmizela přímo před očima, a on ji už nikdy v životě neviděl. Žena měla podobu té, která se mu zrovna zalíbila. Duke se probudil a ještě se celý třásl. Tělo měl zbrocené potem. Ten sen ho rozhodil a rozběsnil, protože mu ukázal to, co si nepřál vidět. Že Alexu nezíská, a co víc – že o něj ona vůbec nestojí a odmítá ho. Vstal a podíval se na sebe do zrcadla. Chvíli na sebe nesmírně upřeně hleděl, než si spokojeně přeje dlaní po tvářích a ušklíbl se.

Potom se chopil telefonu, vytočil jisté číslo, a ihned se zeptal: „Tak co, už jste ho našel?“

Zřejmě obdržel zápornou odpověď, protože do něj podrážděně prohlásil: „Přece to není tak těžké, ne? Dal jsem vám všechny informace, co jsem měl! On se jistě nepropadl do země. Vím, že žije, a musí být někde tady. Tak se seberte a najděte ho, jinak se s vámi vypořádám. Uvědomte si, jak moc je to pro mě důležité, i jakou cenu jsem ochoten zaplatit za jeho vypátrání. Očekávám výsledky. Brzy.“

Zavěsil, aniž čekal na odpověď, a chvíli přecházel po pokoji, ozářeném ranním rozbřeskem. Díval se na tu krásnou podívanou z okna, ale netěšila ho. Nevrlé se mračil, když pomyslel na to, co se mu zdálo. Ten sen ho trápil už dlouho a setkání s dívkou z něj ho dost šokovalo. Také myslel na neúspěch, kterého se zatím dočkal u ní, a nejistotu z toho, co mezi nimi bude dále.

Duke zaťal nehty do dlaní a zavrčel slovo, které by nezasvěcenému připadalo velmi podivné: „Uchvátit.“

2. kapitola – Záhadná schopnost

Uplynuly dva měsíce a Alexa postupem času zjistila, že Duke pro ni není žádnou hrozbou, i když byl hodně tajemný. Usoudila, že je to jeho původem. Jak se jí i ostatním podařilo si ověřit, opravdu pocházel odněkud z východní Evropy a z nějakého šlechtického rodu. A poněvadž měl skutečně poněkud nevyslovitelné příjmení, tak si mu brzy zvykli říkat – a to spolužáci i profesori – Duku. Po jeho křestním jméně nějak nepátrali. Také už jim bylo známo, že se za ta léta pobytu zde několikrát stěhoval a nedávno mu zemřela matka. Kdo ho živil, to nikdo nevěděl, ale peněz měl podle všeho dost.

Tohle byly všechny informace, které o něm Alexa a ostatní zjistili, ovšem nebyly od něj, protože on sám o sobě moc nemluvil a otázkám všeho druhu se velmi obratně vyhýbal. Za tu dobu, co ho znali, se s nikým moc nesblížil. Byl stále samotář, což k němu ještě více přitahovalo dívky. Tak tajemného a záдумčivého mladíka nikdy dříve nepoznaly, a pořád se ho snažily nějak rozmluvit a rozveselit. Marně. A když se objevil na nějakém večírku, který pořádal Michael – jehož zámožní rodiče byli dost často pryč – odkradl se do knihovny a četl si tam sám.

Nikdo se nezamýšlel nad tím, proč tam vůbec je, když se ti dva vyloženě nesnášejí, protože je to ve víru mejdanu ani nezajímalo. Tady šlo myšlení stranou, natožpak aby někoho napadlo, že tam

chodí kvůli jisté spolužačce, kterou byla pochopitelně Alexa. Michael ho naopak zval proto, aby tam přilákal co nejvíce svých spolužaček, které pak mohl obluzovat svým šarmem právě ve chvílích, kdy byl Duke mimo jejich dohled. Když se však poté vrátil, měl Michael po radosti, poněvadž všechny dívky se obrátily k Dukovi, a tak dlouho do něj cvrlikaly a hustily, až se mu podařilo opět se vytrazit z jejich společnosti. I tak za ním slídily a pronásledovaly ho i v knihovně.

Jednou se tam za ním vplížila Paula, a zatímco si četl, svlékla se před ním a postavila se až k němu.

Otráveně zvedl oči od knihy a zavrčel: „Co chceš?“

„Tebe, Duku,“ odpověděla.

„Běž pryč!“ zavrčel znova, a znělo to zle.

„Nelíbím se ti?“ zapředla Paula, blondýnka s pěkným obličejem a postavou manekýnky.

Duke odložil knihu a s rezignovaným povzdechem jí sdělil: „Když to chceš slyšet, tak ne. Jsi vychrtlá, nohy máš jako srna před smrtí hladem, a jsi povrchní a nudná, nemluvě o příšerné barvě tvých vlasů.“

Úplně klidně a lhostejně zíral na šokovanou Paulu, která se cpala do šatů tak, až si je oblékla naruby a vycouvala z místnosti, aniž se zmohla na slovo.

Duke se zase vrátil ke knize, když se poblíž ozvalo: „Když se tě zeptám, co si o mně myslíš, budeš taky tak upřímný?“

A vzápětí Duke spatřil Alexu, které patřil ten hlas, a jež se vynořila z křesla, umístěného poblíž, ale zády k tomu jeho.

„Ty jsi tu byla celou dobu?“ ptal se šokovaně.

„Ano. Začetla jsem se a tebe nechtěla rušit, když jsi přišel. Upoutalo mě až to, co se tu stalo, ale nemínila jsem zasahovat,“ přikývla dívka.

„Bylo to moc hrozné?“ pokusil se o úsměv on.

„No, řekněme, že stát se to někdy mně, zalezu do díry dva metry pod zem a už nikdy nevylezu,“ řekla mu na to ona.

„Nemyslím, že by se ti tohle někdy mohlo stát. Nebo snad máš podobný zážitek?“ poznamenal Duke, přičemž se snažil, aby to vyznělo co nejlichotivěji.

Alexa se ušklíbla a prohlásila: „Nemám. Ale hlavně proto, že bych tohle nikdy neudělala. Ani kdyby se mi nějaký kluk líbil sebevíc. Ne bez záruky úspěchu. A co se týče tvé reakce – sice mě ta tvoje tvrdost zarazila, ale musím uznat, že si to Paula zasloužila. Takhle se někomu nabízet! Už bylo načase, aby jí někdo sdělil, že není královnou světa.“

„Každopádně Paula nemá tvůj pověstný černý notes, o kterém jsem slyšel. Dneska tam asi napíšeš, že nemám rád blondýny. A budeš mít pravdu. Paula skutečně není můj typ,“ opáčil významně Duke.

Doufal, že ji tím podnítí k otázce, která ho přiměje k tomu, aby na ni reagoval sdělením, kdo jeho typ je. A chystal se jí pravdivě odpovědět. To se však nestalo. Alexa se zatvářila překvapeně, že o ní tohle ví, a nebyla si jistá, co si Duke o něčem takovém myslí. Takže raději reagovala na jinou věc.

Aby zamaskovala svou nejistotu, rychle pronesla: „V životě jsem neviděla, aby muž odmítl nahou ženu. Myslela jsem, že je něco takového nemožné. Ale určitě vím, že k tomu budeš mít nějaký důvod. Něco skrýváš, to vím. Ale já na to přijdu, a potom to napíšu do svého notesu!“

Poté zakývala výhrůžně prstem a s úsměvem odešla. A to velmi rychle. Duke tam zmateně seděl, jak byl z jejího odhadu vedle. On totiž skutečně něco skrýval a tušil, že by ji tím odhalením zcela ohromil. Ale tohle teď nebylo příliš důležité. Spíše ho dost sebralo, že se o samotě s ní nedostal k tomu, aby ji někam pozval, k čemuž už dlouho sbíral odvalu. Z toho, co o ní zatím slyšel, byl pěkně rozhozený. Podle všeho měla Alexa na každém prstě pět kluků, a tak si nebyl jistý, jak by na jeho nabídku reagovala. Proto stále váhal a čekal na vhodnou příležitost.

Nyní se rozhodl, že to přece jen zkusí, a šel ji hledat. Když se však vynořil z knihovny, zjistil, že Alexa už mezitím odešla. Zaslechl její kamarádky o ní mluvit, a obsah jejich rozhovoru ho šokoval.

„S kým to šla Alexa na rande dneska?“ slyšel Duke, jak se Shari ptá Mony.

Ta jenom pokrčila rameny a odpověděla jí: „To nemám tušení. Myslím, že zrovna chodí se třemi najednou. Nevím, který z nich má to štěstí dnes večer. Měla by si dát pauzu dříve, než se z nich zblázní, nebo na to doplatí.“

Shari pokývala hlavou a namítla: „Když ona za to ale nemůže! Říkala, že jí každý den volají domů a někam ji zvou. Víš přece, že jí rodiče nedají žádné prachy, a jak se teda má dostat někam ven? Stejně je jenom využívá k tomu, aby za ni zatáhli útratu, a tak. Je to

klikačka. To já se můžu přetrhnout a nikdo si mě ani nevšimne. Jak to ta Alexa dělá?“

Duke se zachvěl žárlivostí, a také se zamyslel, když to slyšel. On sám byl pěkně bohatý a mohl by jí toho v tom směru hodně nabídnout. Ale netušil, jak by překousl to, kdyby ho pak Alexa odkopla, jako to podle všeho udělala spoustě jiných mužů. Byl nyní neobyčejně rozladěný a podrážděný. Nikdo z jeho spolužáků netušil, co se s ním v takových případech děje. Prozatím zůstal na večírku a vyčkával. Kdyby věděl, kde je Alexa, vydal by se za ní, ale to teď nebylo podstatné. Potřeboval něco jiného. Večírek pokračoval a někteří hosté se u Michaela navíc zdrželi přes noc. Paula už stačila zapít žal ze zklamání z Duka, a taky si ho vynahradila v náručí někoho jiného.

Ve čtyři hodiny ráno už spokojeně spala, když tu s ní někdo prudce zatřásl. To ji probralo a ona se mimoděk podívala před sebe do zrcadla, které viselo na protější zdi. Strnula, když v něm spatřila velký temný stín, na jehož vrcholu byly dva rudé body.

Horší však bylo, že ji někdo, kdo byl právě za ní, obrovským rukama držel za paže a přinutil ji si kleknout, přičemž uslyšela jakési zavrčení: „Strašně páchneš, ty malá běhno. No ale nevádí, svému účelu posloužíš.“

Pak už ucítila jen ostrou bolest na krku, načež jí mysl zastřela milosrdná mdloba.

O týden později ve škole Alexa vzrušeně debatovala s Monou a Shari, svými nejlepšími přítelkyněmi. Byly pevně semknuté, šeptaly, a Alexa byla smrtelně bledá. Duke – který je z povzdálí

sice nenápadně, avšak pečlivě sledoval – by přísahal, že i odtud cítí její smutek a zoufalství.

Připomínala mu vyděšené zvíře, a také se v tomto duchu ozvala: „Jestli se to potvrdí, budu v pasti. Je to strašný malér, holky! Naši mě nejspíš vyhodí z domu, a co je horší – přinutí mě, abych si toho troubu vzala. Navíc mám tušení, že to ten bastard udělal schválně. Naznačoval něco v tom smyslu, že by se rád oženil. Kdybych tak aspoň měla nějaké prachy. Tak by se to dalo vyřešit, když už ne utajit. Ale kde je vzít?“

„Tak řekni Michaelovi! Ten je přece v balíku. Jeho rodiče jsou bohatí,“ nabádala Alexu Mona.

„Neblázni, je to trapné! Známe se tak dlouho, a kromě toho – kde mám jistotu, že to nevyžvaní. Víš přece, že není moc spolehlivý,“ namítla Alexa.

„Ale jinou možnost nemáš,“ odporovala jí Shari, nenápadná zrzka s tichou povahou.

„Právě, že mám hodně možností, ale když si řeknu někomu z těch kluků, co důvěrně znám o peníze, budou za to něco chtít a dopadne to zase stejně. Je to jako uzavřený kruh, z něhož není úniku,“ řekla zoufale Alexa.

„Tak co budeš dělat?“ ptala se jí Shari.

„Nevím. Po škole mě tu vyzvedne, prý si promluvíme někde ve vinárně, v klidu. Už tuším, co mi chce, a je mi zle. Nesnáším, když mě někdo nutí k něčemu, co...“ začala Alexa, ale přerušil ji příchod Pauly, která se od onoho večírku ve škole neobjevila, a Mona na ni kývla, aby přišla blíž.

„Kde jsi byla tak dlouho?“ zeptala se jí.

„Nemocná. Doktoři říkali, že prý se mi zase vrátila anémie, co jsem ji kdysi dávno měla. Byla jsem v nemocnici na transfuzi krve. Vlastně ani nevím, jak jsem se po tom večírku dostala domů. Matka mě našla spát na prahu našeho domu. Nebýt mi tak zle, pěkně bych to schytala,“ podala jí vysvětlení Paula.

Zvonilo na další hodinu, tak se všichni usadili.

Duke se celý zbytek vyučování nemohl soustředit, jak se v duchu zabýval Alexiným problémem. Také ji nenápadně sledoval očima, a když viděl její smutek, bylo mu z něj zle. Umínil si, že to nenechá jen tak. Začínal mít tušení, o co tu jde, a hodlal jí pomoci s řešením jejich potíží za každou cenu. Po vyučování ji nenápadně sledoval a viděl, jak ji vyzvedl jakýsi mladý muž s delšími tmavě plavými vlasy, a vzápětí spolu někam odjeli. Nasedl do svého auta a podařilo se mu je neztratit a dorazit hned po nich k jisté vinárně. Po chvíli se tam vydal za nimi a měl štěstí na to, že Alexa byla zrovna na toaletě a ten muž ho neznal. Než se vrátila, seděl už ve vedlejším pohodlném boxu a měl objednaný džus, aniž by ho zahlédla nebo slyšela jeho hlas.

Když se vrátila, mohl naopak on vyslechnout celý jejich rozhovor, který byl velmi zajímavý.

Ten mladík začal slovy: „Už je to jisté, Alexo? V tom případě bychom měli jet k tobě domů a říct to vašim.“

„Abych zítra chodila s monoklem? Díky, ale nechci. Ještě to stejně nevím na sto procent, takže není kam spěchat. Raději bychom to měli utajit,“ opáčila nesouhlasně ona.

„Ale to já nechci. A vašich se neboj. Požádám tě o ruku, tak snad nebudou mít námitky. Stejně jsem od začátku počítal s tím, že si tě vezmu, a chtěl jsem to. I to dítě,“ namítl rezolutně její přítel.

Alexa se rozzuřeně ohradila: „Tušila jsem to! Udělal jsi to schválně, abych si tě musela vzít. Ale to já stejně neudělám. Chci od tebe peníze na potrat, to je vše. Nenechám si to.“

„To neuděláš, Alexo! Nedovolím, abys zabila moje dítě!“ vyštěkl vztekle ten muž.

Na jeho řeč ona zareagovala ironickým smíchem a podobnými slovy: „A jsi si jistý tím, že je to tvoje? Sám přece víš, jak mizerný jsi v posteli. Nebyla jsem tento měsíc jenom s tebou.“

„To je mi jedno. Hlavně, že si mě vezmeš. V tvém současném stavu tě jakákoli přelétavost přejde, tím jsem si jistý. A muži se o tebe přestanou zajímat sami, až ti naroste břicho. Pak tě budu mít konečně jen pro sebe,“ šokovala Duka mužova odpověď.

„Řeknu ti to naposledy, a tak jasně, abys to pochopil i ty – než se za tebe vdát, raději chcípnu ve škarpe. A to dítě si stejně nenechám. Doufám, že se ho nějak zbavím. A pokud ne, zabiju se. Raději smrt, než ztratit svobodu a skončit v manželství s mužem, kterého nemiluju,“ prohlásila ledově Alexa.

„Donutím tě k tomu – nebo vaši. Už je vidím, jak ti dovolí zůstat svobodnou matkou,“ pronesl velmi panovačným tónem ten muž.

„Jak už jsem řekla – nikdo mě nedonutí. Myslím to vážně. Nemíním se provdat za impotenta, kterému jenom porostou parohy,“ oponovala mu uštěpačně a pohrdavě Alexa.

„To tě bude mrzet! Však ještě příležeš po kolenou, až tě vaši vyhodí, a ráda přijmeš moji nabídku. Rozmysli si to dobře! Já si teď odskočím, a až se vrátím, chci slyšet, že si mě vezmeš! Je to jasné?“ zasyčel hněvivě její protějšek.

Pak ten muž vstal a odešel. Dukovi už bylo všechno jasné. A věděl dobře, co udělá. Lomcoval jím vztek a starost o ni. Zvedl se a hodil na stůl peníze. I na ten, u nějž dívka seděla. Viděl jí v očích smutek i strach. Navíc i šok poté, co ho spatřila. Chápal, že jí musí být trapně, ale nyní se zabýval něčím jiným. Rázně se vydal k toaletám a zmizel na těch pánských. Alexa vstala a neodolala, aby nešla za ním, i když byla celá strnulá. Zůstala na chodbě, kde si oblékla bundu, ale když odtamtud po chvíli uslyšela hrozný řev, nedalo jí to a vtrhla tam za ním.

Naskytl se jí šokující pohled. Její přítel seděl na zemi a obličej měl celý od krve. Jedno oko mu hyzdil čerstvý monokl a právě vyplivoval zuby, které mu Duke vyrazil. Kousek od něj byla kaluž krve. Duke stál kousek od něj, a když se k ní otočil, vypadal zcela v pořádku. Očividně měl nad zmláceným mužem navrch. Alexe ještě zněl v uších ten řev čiré hrůzy a začala couvat. Nevěděla, co má dělat, jen vnímala, jak se jí přitížilo - v hlavě ji hučelo, bolelo ji břicho a měla i závratě - doslova se vypořádala z vinárny a mířila na zastávku - z ní totiž odjížděl autobus k ní domů, jak dobře věděla.

Nestačila však ani přejít parkoviště, když za sebou slyšela rychlé kroky a viděla, jak k ní rázně míří Duke. Zachvěla se strachy a v duchu si řekla, že musí co nejdříve pryč od něj.

Nervozita ji celou ochromovala, ale na něj se dívala se zdánlivým klidem, když se ozval: „Zavezu tě domů. Obávám se, že tvůj společník teď řízení schopný nebude. Ale neboj se, s tím

vydíráním už skončil. Ví, co mu provedu, pokud tě nepřestane obtěžovat a vyhledávat.“

Alexa to nekomentovala a stále zachovávala klid, i když ji tohle ještě více vyděsilo. Mladík ji nenápadně směřoval ke svému luxusnímu vozu, kterým ona ještě nikdy nejela, ale v tuto chvíli ji to ani nelákalo. Už byli skoro na místě, když se díky závratí zapotácela a málem upadla.

On ji chtěl podepřít, ale vytrhla se mu, nicméně se pak opřela o kapotu jeho auta a bezmocně na něj zírala, když se staral: „Alexo, je ti něco?“

Vyhrkly jí slzy a tiše hlesla: „Je mi zle. Zřejmě jsem opravdu...“

Nedořekla to, nebylo třeba. Duke se na chvíli zamyslel, a pak vytáhl šekovou knížku, do níž něco napsal, načež jí podal šek se slovy: „Částku jsem nevyplnil, udělej to sama. Nevím, kolik peněz je na tohle třeba, a přál bych si, aby o tebe bylo dobře postaráno - nechod' k žádnému řezníkovi, zajisti si kvalitní péči. Když tak ti pomůžu najít toho nejlepšího doktora a postarám se o tebe. Také chci, aby sis něco koupila a dala si konečně opravit auto. Víím, že se ti porouchalo. Jezdit autobusem bys v tomto stavu neměla. No a do toho zákroku i chvíli po něm tě budu vozit já - k lékaři, do školy, kam bude třeba.“

Dívka na něj šokovaně zírala a prohlížela si šek, který ji sice velmi lákal a to vše kolem toho také, ale bylo jí tak trapně a zle, že to skoro nevnímala a její hrdost a čest jí velela odmítnout. Ovšem situace, v níž se ocitla, ji naopak nutila váhat. Do třetice s ní cloumala Dukova přítomnost, a když se přiblížil více, pocítila něco velmi divného. Přitažlivost, jakou ještě nikdy nezažila. Co v tom bylo, to vůbec netušila, ale vnímala nějakou omamnou vůni a táhlo

ji to k němu blíží, jako by byl magnet a ona železo. A i v jejím zbědovaném stavu po šoku z vydírání svým přítelem a při obavách z možného těhotenství měla v Dukově blízkosti chuť se na něj vrhnout, což vůbec nechápala. Nyní by u sebe tyto myšlenky vůbec nehledala, ale přesto tam byly.

Snažila se soustředit na nějaké vyjádření ohledně šeku, ale Duke ji dorazil něčím, co by vůbec nečekala. Náhle jí totiž položil svou obrovskou ruku na břicho! Alexa strnula, a to i tím, jakou reakci to vyvolalo v jejím těle - málem ze sebe dostala povzdech, protože jí zabylo velmi příjemně. Ovládla se kvůli tomu, že vůbec nechápala důvod jeho činu. Zadívala se mu do očí a čekala, co jí řekne.

A Duke jí to opravdu vysvětlil slovy: „Víš, máme v rodině takovou schopnost - dědí se u nás od pradávna. Dokážeme na ženě velmi brzy poznat jiný stav právě položením ruky na její břicho. Tak to chci zkusit s nadějí, že ti budu moci říct dobré zprávy.“

Byla schopná jen mlčky přikývnout, jeho ruku neodstrčila - na to neměla sílu, ani to udělat nechtěla. Taky byla ochromená tou záhadnou přitažlivostí, a po jeho slovech i strachem z toho, co jí sdělí.

Netrvalo dlouho a on se usmál: „Je to, jak jsem doufal. Ty rozhodně těhotná nejsi, Alexo. A vím to jistě. Začínám z tebe totiž cítit krev.“

Po tomhle se dívka probrala a zcela konsternovaná se konečně zmohla na to, aby jeho ruku ze svého břicha odstrčila a nejen to.

Do ní mu nekompromisně vrazila šek a rázně ze sebe dostala: „Tudíž tohle není potřeba, děkuji za nabídku. A nyní jdu na autobus, za chvíli jede.“

A hrdě se vydala směrem k zastávce, bez ohledu na to, že se chvěla po celém těle. Po chvíli začala utíkat, protože se autobus již blížil a snažila se ho stihnout.

Duke tam chvíli stál a vstřebával své pocity. Taky byl v šoku - jednak z jejího chování, které bylo neuvěřitelné, ale i z něčeho jiného, co zachytil. Jiná žena by jeho nabídku jistě s radostí přijala, ale Alexa vzdorovala i zahnaná do kouta! Přišlo mu to úžasné a velmi ho to přitahovalo. Zato ta druhá věc ho mátlá. Když totiž cítil její krev, něco mu přišlo divné. Pro něj bylo běžné, že tento pach vnímal, ale právě na Alexině krvi bylo něco zvláštního, něco, co mu přišlo povědomé - jen mu nebylo jasné, čím. Zato tušil, že asi moc možností k bližšímu prozkoumání nebude, když je dívka tak plachá a odtažitá vůči jeho osobě. Nyní však pocítil naději, protože spatřil, že autobus nestihla. Rychle začal jednat.

Alexa v duchu mezi zuby drtila kletby, když jí ujel dopravní prostředek, jímž by se vzdálila mladíkovi, který ji rozrušoval a zneklidňoval. Místo toho stála na chodníku jako bezmocná strnulá socha, když u něj zastavil jeho vůz a on jí mlčky otevřel dveře poté, co z něj vystoupil. Gestem ji pobídl dovnitř a jí nic jiného nezbylo, protože autobusy nejezdily zase až tak často, byla jí zima a stále i dost zle. Tak nastoupila a brzy si užívala jízdu ve vyhřátém luxusním voze - ač si ji příliš nevychutnala. Po sdělení své adresy raději zírала z okna a Duke se soustředil na řízení. Také se snažil zachytit pach její krve a poznat, co je mu na něm tak zvláště povědomého. Jenže mu to nemyslelo, protože když byla tak blízko, přepadala ho chuť zastavit, sklopit sedadla a vrhnout se na ni, aby

ji objal a políbil, přičemž by jí nasliboval cokoliv, aby s ní mohl být. Cloumala s ním žárlivost na toho muže, co ji vydíral - při pomyšlení, že ji měl v posteli, mu zuřivě zdemoloval chrup, a ještě u toho cítil velkou radost.

Oba tedy byli ponořeni ve vlastních myšlenkách, když dorazili k domu, kde ona bydlela. Duke se vzpamatoval a umínil si, že se ještě pokusí něco udělat - nabídnout jí pomoc nebo cokoli jiného. Když se na něj však podívala, nebyl schopen se vyjádřit přímo, a říct jí, jak moc by ji chtěl, natož aby sklápěl sedadla. Měl totiž i strach, že by brzy vyšlo najevo jeho tajemství - už tak se ovládal, aby se neprojevil, a to ho stálo mnoho sil.

Nicméně se pokusil aspoň o něco, tak promluvil: „Alexo, prosím, vezmi si ten šek, zprovozni auto a kup si nějaké hezké věci - ať se po tom šoku odreaguješ. Mám peněz dost, tak...“

Zastavilo ho to, jak dívka nesouhlasila: „Nezlob se, Duku. Nechci žádné peníze. Není to už třeba. A víš přece, že bych ti to nemohla splatit.“

Už jí málem řekl, že mu to splácet nemusí, jen když s ním půjde na rande a bude se s ním scházet, ale uvědomil si, jak by to na ni asi zapůsobilo. Tušil, že žena jako ona se jen tak získat nedá - rozhodně ne penězi. A vypadalo to, že ji vůbec nepřitahuje, což ho úplně zdeptalo.

Neměl už slov a připadal si dost trapně, jak tam tak seděl a v ruce držel ten šek, zatímco ona uvolnila bezpečnostní pás se slovy: „Tak já už musím jít. Jistě chápeš, že si chci ověřit, co jsi říkal. Díky za všechno.“

Z auta doslova vystřelila, a on vnímal, jak je ráda, že už bude pryč. Její pocity sice chápal, ale zamrzely ho. Chvíli jen tak seděl, než si uvědomil, že by jí to připadalo podezřelé. Tak odjel.

Netušil, že ho dívka skutečně pozorovala oknem. Mrzelo ji, co o ní zjistil, a proto odmítla jeho nabídku, i když by s ním velmi ráda navázala vztah. Ale po tomhle trapasu si na to netroufala, a navíc nevěděla, jestli by jí chtěl. Sice na ni byl milý a chtěl být štedrý, ale usoudila, že je pouze přátelský a neví, co se svými penězi, tak se rozhodl jí pomoci. Říkala si, že za tím nic jiného není, a taky byla vyděšená z toho, co Duke provedl jejímu příteli, i když byla i ráda, že dostal za vyučenou, a musela se ušklíbnout, když si vybavila, jak tam seděl jako hromádka neštěstí a chudáček, zatímco předtím si dovoloval. Ale Dukova schopnost rozeznat, že není těhotná, jí nešla z hlavy ani poté, co zjistila, že těhotná skutečně není. Ulevilo se jí, ale celý den ji tak vyčerpal, že se už jen osprchovala a šla neprodleně spát.

Duke dorazil domů a prožil večer v tichu a při zhasnutém světle - přemýšlel. Snažil se vymyslet způsob, jak se dá získat žena, která odmítne pomoc i v tak velkém průšvih, a již on zřejmě vůbec nepřitahuje. Vypadalo to, že spíše naopak, když se od něj neustále snažila jen dostat pryč, z čehož si zoufal. A když šel nakonec spát, vůbec se to nezlepšilo. Probudil ho totiž už známý sen o ženě, která se Alexe nesmírně podobala a prchala před ním. V jejích očích byl odpor a strach z něj, než mu zmizela navždy. Už ho to začínalo dost štvát a vzbuzovalo to v něm beznaděj a hněv. Umínil si, že ji musí získat, a že k tomu použije jakékoli metody. S touto myšlenkou opět usnul.

3. kapitola – Duke kontra Nicholas

Druhého dne ve škole Duke pátral po změnách v chování Alexy a zjistil zajímavou věc. Urputně se mu snažila vyhýbat pohledem, a když diskutovala s kamarádkami, šeptala tak, že je ani on neslyšel. I tak pochopil, že jim sdělila radostnou zprávu, ale neměl ponětí, jestli se při tom zmínila o jeho roli v této věci. Z toho, že se po jejich rozhovoru ani jedna z nich nesnažila na něj nenápadně podívat, pochopil, že zřejmě ne. Jinak už Alexa vypadala trochu spokojeněji, i když k radosti měla daleko. To Duka příliš netěšilo, ale snažil se vymyslet něco pro to, aby s ní byl sám.

Šanci pocítil, když ji po vyučování spatřil, jak v doprovodu kamarádek míří na autobus. Shari totiž neměla řidičák a Moně slíbil odvoz její přítel, který však poté neměl čas, tak se otráveně táhla spolu s nimi.

To právě ona se usmála, když zastavil u chodníku, zatímco Alexa nápadně pobledla, když se v okénku objevila jeho hlava a její kamarádka se zeptala: „Ráda bych se svezla ve tvém žihadle, Duku. Nemáš nic proti?“

On její úsměv s nadějí opětoval a hned je vyzval: „Jasně, že ne! Teď jsem vám to chtěl nabídnout - všem. Nastupte!“

V duchu si plánoval, jak odveze nejdříve ty dvě, a k Alexe pojedou nakonec - stejně bydlela nejdále, takže to nebylo nápadné.

Ale právě ona mu zkasila i tuto radost, když zavrtěla hlavou se slovy: „Já nepojedu. Musím si jít ještě něco koupit, a pak si počkám na autobus. Ale vy klidně jed'te, holky.“

A rychle se vzdalovala.

„Tvoje chyba,“ pokrčila rameny Mona, a ona i Shari nasedly.

Duke nakonec dojel domů rozzuřený jako málokdy, protože jen co vysadil Shari, začala s ním Mona jako o život flirtovat, i když byla zadaná - jasně z ní vnímal, že z něj cítí peníze, což ho znechucovalo. Ale to nebylo nejhorší. On se jí totiž vyptával na Alexu a ona mu ochotně sdělovala, že není dostupná, že se o ni neustále zajímají nějací muži, a je těžké ji dostat na rande. Když se doma trochu uklidnil, napadlo ho, že by mohl zkusit hrát na žárlivost, a že když Alexa uvidí zájem žen o něj a jeho o jiné dívky, mohlo by to zabrat. Tak ho začal realizovat hned v dalších dnech. Nemusel se ani moc snažit, dívky ho balily samy. Stačilo jen před ní domlouvat rande a sledovat Alexiny reakce.

Kdyby ji znal lépe, ihned by pochopil, že tudy cesta nevede. Výsledkem jeho snažení byla pouze série nepovedených schůzek skoro s celou ženskou částí jejich třídy, na nichž si užil dívčího vrkání kvůli svému vzhledu i bohatství, zatímco ona se dále stýkala s jinými muži a ani nemrkla okem. Samozřejmě netušil, jak se tím v duchu užírá a vždy napjatě vyčkává, jak to dopadne mezi ním a novou známostí. A jak se jí pokaždé ulevilo, když dívku viděla samu a ne s Dukem v objetí, a že její výraz připomínal člověka, co právě snědl citrón. A i zprávy o průběhu rande ji šokovaly. Duke si nikdy nic nedovolil, a i když byl ke své společnosti velmi galantní a večer byl příjemný, dále to nepokračovalo, a k bližšímu kontaktu také nedošlo. Vůbec to nechápala, ale hlavní byly pocity - a to především strach. Tímto konáním si Duke

nakonec zavařil, protože díky zmatku z něj, který v Alexe vyvolal, u ní nakonec ošklivě narazil.

Jednoho odpoledne se mu totiž podařilo setkat se s ní o samotě v šatně, a okamžitě ho napadlo, že by mohl zaútočit a pozvat na rande ji. A nejdřív jí nabídnout něco zajímavého. Věděl, že její auto pořád trčí u opraváře - rodiče jí prostě odmítli opravu zaplatit, a muži podle všeho taky. A bylo mu známo, jak ji tento fakt štve - hodlal tedy zaútočit s pomocí tohoto jejího problému. Navíc se blížily Vánoce, což mu ještě nahrálo do karet. Jenom netušil, čeho je dívka schopná v důsledku svých pocitů z jeho předchozích schůzek. Zastihl ji opět v nesnázích, čemuž se již vůbec nedivil - tentokrát se jí něco nedařilo nacpat do školní tašky. Okamžitě zasáhl, a se svou silou to hravě zvládl.

Poděkovala a lehce se na něj usmála, načež chtěla odejít.

To ho přimělo se ozvat: „Alexo, když teď budou ty Vánoce, chci ti dát dárek. Zaplatím opravu tvého auta, a taky bych ti rád něco koupil. Můžeme se spolu podívat do obchodů, a pak třeba povečeřet. Co říkáš?“

Netušil, jaký zmatek a vztek tím u dívky vyvolal.

Jiná by byla nadšená, ale ona se jen pohrdavě ušklíbla: „Takže už na mě došla řada ve tvém pořadníku? Čím to asi je, že máš potřebu pozvat holku na rande, a pak se na každou vykašlat? Nejsme ti dost dobré, protože jsi bohatý? Anebo jsi prostě přelétavý typ, ne? Možná jsi jim zaplatil, aby se rozneslo, jaký jsi slušňák, ale ve skutečnosti...“

Dukovi se taky udělalo černo před očima zlostí, když se okamžitě ohradil: „Tomu nerozumíš. Nejsm takový typ, to spíš ty!“

Soudíš mě podle sebe, že? Střídáš chlapy jako ponožky, a mě tu poučuješ, když ti chci jen pomoci. Ty jsi přelétavá!“

Tím to ovšem totálně zkazil. Alexe zabylo zle při pomyšlení, že to myslel jako nesobecký čin bez úmyslu s ní skutečně randit. Napadlo ji, že ji bere jen jako chudinku, a ne jako ženu, a jelikož ji neskutečně přitahoval a něco k němu cítila, bylo jí nesmírně špatně.

Zuřivě mu odsekla: „Na charitu je tu místní kaple a vdovy a sirotci, ne já. Nestojím o peníze pokrytce, který mě soudí a hraje si na přítele! Já už si peníze nějak seženu, ale než bych si je vzala od tebe, tak radši pojdu hladý!“

Potom už jen zaznamenal, jak sebrala své věci a zmizela tak rychle, že to sotva stačil postřehnout. Zničeně si sedl a nadával si, že to tak zpackal. Vůbec nevěděl, co dál. Na rande už nikoho nezval, ale nic se tím nezměnilo - dívka k němu byla stejně odměřená jako dřív.

Duke už začínal být pěkně vykořeněný a neustále přemýšlel, jak by ji získal - pokud to vůbec bylo možné. Neměl tušení o tom, že ho ve vyučování často pozoruje, když se nedívá. Uměla se dokonale přetvařovat, a její výraz byl vždy velmi chladný, když se někdy setkali tváří v tvář a museli spolu mluvit. Nikdy by neuvěřil, že ona je na tom stejně a jejím trápením je on. Myslela na něj stejně intenzivně, jako on na ni. Ale zůstávalo to jejím tajemstvím, neřekla to ani kamarádkám. Zato jednou zjistil, co jim řekla, a byl to pořádný šok, s nímž přišel její další průšvih, ze kterého ji on nakonec vytáhl.

Bylo to na Silvestra. Spousta lidí z jejich třídy se vydala do jednoho podniku, kam často chodívali a Alexa tam byla jako doma. Přišel tam také, aby byl s ní - jak jinak. Neustále se o to snažil a doufal, že zůstanou sami a on vymyslí něco takového, aby se nebránila schůzce nebo mu uvěřila, jak moc pro něj znamená. Čekal na příležitost, aniž tušil, že dorazí sok. Podařilo se mu sedět u stejného stolu jako ona, její kamarádky a Michael. Alexa vypadala úchvatně a on se rozhodoval, jestli se třeba nemá o půlnoci projevit a vyznat jí lásku. Rozhodně mínil být poblíž, až nastane ten správný čas. Ale někdo mu udělal čáru přes rozpočet.

Alexa byla zrovna na toaletě a on tam zůstal s Monou, Shari a Michael. Tu si všiml, jak Mona smrtelně zbledla a na někoho ukázala, přičemž loktem žduchla do Shari. Ta se podívala stejným směrem, a on uviděl nějakého muže, který měl strašně kruté oči.

Podivil se, ale nevyděsil, jen byl zvědavý, když Mona vystrašeně vydechla: „Nicholas... Co tu dělá? Někdo by měl varovat Alexu!“

Už se jí chtěl zeptat proč, ale předešel ho Michael, který celý zrudl a nenávistně doslova vyplivl: „Ten hajzl, co jí dělal ty modřiny? To mi neříkej ani ve srandě! Asi mu rozbiju hubu!“

Duke se otřásl a usoudil, že by se k této činnosti velmi rád přidal. Z toho muže i jemu naskakovala husí kůže, a to se díky jisté věci rozhodně jen tak něčeho nelekl.

Shari se třásla zcela nekontrolovaně a Mona taky nevypadala nejlépe. Bylo vidět, že je něco trápí, a týká se to Alexy. Ta se zatím nevracela, a Michael a Mona se po ní šli podívat. Duke se zatím uchýlil ke lsti a využití přitažlivosti a vyzval k tanci Shari, která se tím trochu uklidnila, a ani jí nepřišlo podezřelé jeho vyptávání se

na toho muže a Alexu. Po chvíli mu prozradila šokující věc a nějak jí nedošlo, že tím vyzradila tajemství kamarádky - Duke měl kouzlo, co ještě nikdy neselhalo.

Nyní byl úplně mimo, když se od ní dozvěděl: „Tohle je Alexin bývalý kluk. Choval se k ní sadisticky. Kousal ji a škrábal - proto měla ty modřiny. A když ho stále odmítala, vzal si násilím její...“

Zarazila se, ale bylo pozdě - Duke pochopil. Netušila, co mu tím připomněla a proč pobledl. Jeho city k Alexe náhle dostaly nový rozměr, a přišel strach a nová touha ji chránit - omluvil se Shari a vydal se ji taky hledat.

V přízemí budovy narazil na bezradného Michaela a Monu, kterým se ji najít nepodařilo - jen zjistili, že si vzala své věci z šatny a prý odešla v doprovodu nějakého muže. Duke začal tušit, která bije. Poslal ty dva bavit se dále s ostatními, a když se dozvěděl, že ten sadista bydlí poblíž, vydal se ho hledat. Doufal, že se objeví, a to i s dívkou, po které marně pátral. Půlnoc tedy strávil na mrazu. Číhal totiž u stěny domu, v němž Nicholas bydlel. A zatímco všude vybuchovaly ohňostroje, v jeho srdci hořel oheň vzteku a strachu o tu, kterou miloval. Uklidnil se trochu až poté, co se jeho předpoklady naplnily, a on spatřil Alexu v doprovodu Nicholase, který ji majetnicky držel kolem ramen. Divné bylo ale to, jak moc se dívka potácěla. Sotva se držela na nohou, a vypadalo to, že je něčím omámená.

Duke je záměrně nechal projít - to aby zjistil, co má muž za lubem. Sice si dělal starosti s tím, jak se dostane do domu, ale štěstí mu přálo, a chvíli po vstupu dvojice se ven vyrojily nějaké děti, aby se dívaly na ohňostroj. Využil toho, a brzy už hledal ty správné dveře od bytu muže, který ublížil Alexe a mohl to udělat znova. Tím se chvíli zdržel, a už byl bez sebe hrůzou, když se

konečně dostal ke dveřím jeho bytu a zaposlouchal se do zvuků za nimi. Když nic neslyšel, propadl panice a začalo mu být všechno jedno. Měl velkou sílu, s níž vyrazil dveře. Byt byl dost velký, ale Nicholase spatřil skoro hned - a také Alexu. A nebyl to pěkný pohled.

Jeho vysněná milovaná totiž ležela jen ve spodním prádle v posteli! Nejevila žádné známky života, z čehož mu zabylo zle. Věděl, že skoro žádný alkohol nepila a moc dlouho pryč nebyla, takže v tom cítil něco nekalého. Byl velmi rozrušený a nenávistně zíral na Nicholase, který strnul, když zjistil, že se mu do bytu dostal úplně cizí muž a vyrazil u toho dveře. Doslova zkameněl a jen tam tak stál. Duke viděl, že je rovněž jen v prádle, a zalomcovala s ním ukrutná žárlivost.

Přiskočil k němu a uchopil ho za krk, aby zasyčel: „Co to s ní je? Proč je tak bezvládná? A co jsi s ní chtěl dělat, ty prase?“

Když k Nicholasově sdílnosti nepřispělo přiškrcení kyslíku, přitvrdil tím, že ho druhou rukou chytil v rozkroku a silně zmáčkl.

Muž zaječel a vyklopil mu: „Dal jsem jí do vína sedativa. Jenom spí. Chtěl jsem se s ní dohodnout, aby se ke mně vrátila, ale nechce!“

„A ani nepočítej s tím, že se k tobě někdy vrátí, hajzle! Jen přes mou mrtvolu! Nebo spíš já dřív udělám mrtvolu z tebe, jen se ještě o něco pokusíš!“ zuřil po jeho slovech Duke, ale pustil ho a myslel si, že je to tím vyřízeno.

Ty kruté oči ho měly varovat, ale naštěstí měl v krvi to, že dokázal být vždy ve střehu. Když se totiž začal věnovat oblékání bezvládné dívky, vrhl se Nicholas na jeho záda s úmyslem ho zpacifikovat. Netušil, jak velkou sílu Duke má. Lehce ho setřásl ze

svých svalnatých zad, a vzápětí s ním prohodil šatní skříň tak, že mu zlomil ruku, a navíc se mu do mnoha částí těla zabodly ostré třísky.

Pak už se Nicholas zmohl jenom na skučení bolestí, a Duke v klidu oblékl tu, na které mu záleželo, sebral její věci a vydal se s ní k výtahu, jímž sjel, a s ní v náručí dorazil ke svému autu, aniž by mu v tom kdokoli bránil. Žádné potíže mu to nezpůsobilo - unesl by i mnohem těžší osobu, a navíc byl velmi rád. Až na to, že byla tak bezvládná, což ho netěšilo, mu nic v životě nezpůsobilo větší radost než to, když dojel k sobě domů a donesl ji až do své vlastní ložnice. Tušil, že se probere až za pár hodin, ale i přesto byl nadšený z faktu, že ji vyrval ze spárů toho sadisty, který ji chtěl omámenou zneužít.

On sám ji také svlékl, ale jen kvůli tomu, aby měla pohodlí. Na prádlo jí pak oblékl svou vlastní košili a přikryl ji. Sice byl ve velkém pokušení k ní přilehnout a ráno předstírat, že se u něj ocitla jinak, aby ji lépe přemluvil k tomu, že by spolu mohli začít chodit, ale měl své důvody k tomu, aby si počíнал čestně. Tak jí jen pohladil tvář a očichal jí chřípí. Navíc se u toho začala vyděšeně zmítat. Už proto se raději uchýlil do vedlejšího pokoje, kde si ustlal.

Spát však nemohl ještě velmi dlouho - i kvůli hluku z petard. Usnul až ráno, a opět přišel ten sen, skončil však trošku jinak - tak neurčitě. Tohle ho však trochu povzbudilo, a on se těšil, co bude, až se vzbudí jeho návštěvnice. To, co se pak stalo, by asi nečekal - stále ji moc dobře neznal. A tak zprvu dobře naladěný, vydal se mladík chystat snídani pro svou vyvolenou.

4. kapitola – Sadistův skon

Alexa měla strašný sen. Někdo ji pronásledoval. Utíkala lesem a už nemohla dál, tak se zastavila u nějakého stromu. Opřela se zády o něj a bezmocně se dívala na to, jak se neznámý přibližuje k ní a něco jí říká. Nerozuměla mu, ale ze svého vlastního strachu usoudila, že ji chce zotročit. Ovládnout, zmocnit se jí, provést jí něco násilného... Vzbudilo to jisté vzpomínky a ona se děsem probrala. Dokonce vykřikla. Pak se rozhlédla kolem sebe a přišel ještě větší šok. Nevěděla, kde to vůbec je, a navíc už byl dávno bílý den. Poslední, co si pamatovala, bylo to, jak ji Nicholas dost rázně přesvědčil, aby s ním šla do jiného podniku slavit Silvestra. Prý si s ní jen promluví, nic víc - sliboval.

Potom do ní hučel, aby se k němu vrátila, že bez ní nemůže žít. Kolikrát už to slyšela! A kdysi by jistě uspěl - to k němu něco cítila, a taky se ho bála. Ne však nyní, kdy měla plnou hlavu jiného muže - Duka. Jak tak přemýšlela a u toho cítila tupou bolest hlavy, uvědomila si, že má na sobě pánskou košili. Už to bylo děsivé, protože to mohlo znamenat, že s někým spala - ale s kým? Ta vůně, která z ní šla - a také z povlečení v posteli - jí byla povědomá. Došlo jí to až ve chvíli, kdy vešel majitel toho všeho. Strnule hleděla na Duka, v jehož posteli se podle všeho nacházela. Hlavou se jí honily otázky, ale ta bolest jí znemožňovala uspokojivě přemýšlet.

„Slyšel jsem nějaký výkřik. Jsi v pořádku? Nemusíš se ničeho bát. Jsi u mě doma. Byla jsi v bezvědomí, tak jsem tě nechtěl vozit k vám, aby tě tak vaši neviděli. Určitě by nebyli nadšení, jak soudím,“ promluvil Duke a podal jí dvě malé tabletky a sklenici s džusem, přičemž dodal: „Já sám nepiju alkohol, ale tohle je prý dobré na kocovinu, zkus to. Potom se stav v kuchyni, udělal jsem ti něco k snídani. A koupelna je taky poblíž, pokud se potřebuješ upravit. Tvé šaty a kabelku jsem dal přímo tam.“

Jen přikývla a mechanicky spolkla prášky, i když jí bylo všelijak. Chtěla však zahnat tu bolest hlavy. Měla strašnou žízeň, tak v ní džus zmizel jako v pouštním písku. Stále se snažila přemýšlet, a taky zkoumala okolí. A její čich ji informoval o tom, jaká je vůně muže, který byl jejím hostitelem. Byl to nádherný dojem, ale ona si ho moc dlouho nevychnutávala, protože byla nesvá. Potřebovala se upravit, a taky ucítila vůni kávy, tak si pospíšila do koupelny, kde se osprchovala, aby se trošku povzbudila, upravila si vlasy a obličej a oblékla své šaty.

Vrátila se i s jeho košilí do ložnice, kde vše uklidila, a pak se vydala za ním. Procházela obývacím pokojem, kde si on mezitím četl. Když ji spatřil, okamžitě vstal a ukázal jí směr. Alexe padl zrak na krbovou římsu, kde stála fotka, na níž byl Duke s nějakou ženou.

Všiml si toho a řekl: „Matka.“

Přikývla a v duchu si oddechla. Jinak ale byla stále nesvá. Netušila, jak se k němu dostala, co vše dělala minulou noc, a co má udělat, aby byla s ním. Nyní však užasla, když viděla, kolik jídla má na výběr.

„Nevěděl jsem, co máš ráda, tak jsem trochu experimentoval,“ pousmál se mladík.

Opětovala jeho úsměv a usadila se k talíři s míchanými vejci. Měla celkem hlad a oni jí nalil kávu. Zůstal poblíž a nenápadně ji pozoroval.

Chvilí tiše jedla, než se jí vrátila síla k tomu, aby se otázala: „Duku, co dělám tady? Jak jsem se sem vůbec dostala? Pamatuju si ten bar, a pak už...“

Odmlčela se a on jí prozradil, jak si pro ni šel do Nicholasova bytu a co tam s ní chtěl ten muž dělat. Spolu s tím také to, co se dozvěděl od Shari - to aby jí objasnil, proč ji vůbec sledoval.

„Měl jsem o tebe strach, tak jsem si počkal, a když protestoval, trošku jsem mu upravil fasádu. Možná mi pošle účet od doktora a za zničené dveře, nebo to požene k soudu, ale s tím počítám. Hlavní je, že jsi v pořádku a nic ti ten prevít neudělal,“ ukončil svou řeč a díval se na ni, která v rozpacích sklonila hlavu.

Štvalo ji, co se o ní dozvěděl a vzbudilo to v ní opět nepříjemné vzpomínky - jako ten sen, který ji probudil. Duke si také v duchu promítal, jak se mu zdálo, že se ta vysněná žena s její podobou zastavila u stromu, protože dále už utíkat nemohla - a nyní čekala, co s ní on provede, což mu dávalo šanci na to jí vysvětlit, že bez ní nemůže žít a chce ji jen pro sebe, že jí neublíží... Alexu ale něco nutilo k nedůvěře. Náhle uviděla před sebou svého zmláceného expřítele, a nyní slyšela, že byl další takový incident! Jeho způsob řešení problémů se jí moc nezamlouval, a on sám v ní mimo přitažlivost vzbuzoval neustále i nepochopitelný strach. Tak po jídle vymýšlela, jak se dostat bez úhony z jeho bytu, zatímco on v duchu uvažoval, jak ji tam udržet a zajistit, aby se někdy vrátila.

„Pokud bys chtěla, tak bychom mohli někam jít, co říkáš?“ navrhl jí po chvíli tíživého mlčení a cítil se trapně.

Alexa na to vůbec neměla náladu, otráslo jí jen pomyšlení na Nicholasovy záměry, ale zároveň mu nevěřila. Netušila, co ji k tomu nutí, ale neustále vnímala varování před jeho osobou.

„Měla bych jít domů, určitě jsem v průšvih, že jsem se nevrátila, to zase bude řečí,“ tiše se vymluvila po jeho návrhu.

„Můžeš jim zavolat a říct, kde jsi. Pak tě přivezu a představím se jim, aby byli klidní a mohli mi věřit, že...“ nevzdával to on, ale od ní pak přišel šok slovy: „To já nemůžu věřit muži, v jehož posteli jsem se vzbudila ve spodním prádle a v jeho košili a vůbec nevím, co se tu dělo, když jsem spala. Co když ti mě Nicholas třeba prodal, aby sis se mnou užil? Ten je všeho schopný a...“

Duke chápal, že z ní mluví šok a nedůvěra, ale dobře mu nebylo. Díky tomu udělal zásadní chybu.

V rozčilení ji totiž uchopil za křehké paže a vyhrkl: „On možná ano, ale já ne, Alexo! Nic jsem ti neudělal, nikdy bych ti neublížil! Chci ti jen pomoci a ty...“

Odmlčel se, protože když byla tak blízko, cloumalo to s ním, a její strach ho nutil k tomu ji obejmout a ukonejšit. Také políbit, ale to si netroufal, protože její oči začaly vysílat blesky a jeho dotek se jí očividně vůbec nelíbil. Byla to jediná žena, u níž vzbuzoval jiné než příjemné pocity, a že je to právě ona, ho nutilo šílet bolestí. Netušil, co má dělat. Jen ji pustil, aby ji ještě více nevyděsil. Byl bezradný, když se vydala pryč a marně za ní volal, že ji odveze domů.

Odpovědí mu bylo její: „Díky, nechci.“

A poté dívka zmizela. Nehodlal ji pronásledovat a vnucovat se jí s nabídkou na svezení - raději ji nechal jít. Sedl si a neustále před sebou viděl její oči, jak si ho měří s nesmírnou nedůvěrou. Dal by cokoli za to, aby mu věřila, ale už si nevěděl rady.

„Nepřítahuju ji. Je tak zvláštní a já ji moc chci. A jsem pro ni vzduch,“ mluvil sám k sobě zdrceně.

Netušil, že ona při jeho doteku cítila taky touhu po jeho objetí a polibku, jen ji ovládla a brzdil ji ten strach z něj.

Když dorazila domů, dostala důkladně vynadáno, ale bylo jí to jedno. Padla do postele, protože se ještě stále cítila unavená, a tam přemýšlela o tom, jak příjemné bylo probuzení v té jeho - tedy až na ten sen... Ráda by to znova zažila, ale Duke jí připadal nedostupný. Jeho snahy o to jí pomoci přikládala jen přátelství - spíše ji tato jeho snaha něčím děsila - aniž tušila, čím to je... Zmítaly jí zcela protichůdné pocity, což vůbec neznala. Nevěděla, jak to řešit, jak se k němu chovat, co dělat - a netušila, zda to někdy vědět bude. Tak se na to raději vyspala, ale ráno se to nijak nezlepšilo.

A ani po neděli ve škole se nic nezměnilo. Držela se od Duka dál, jak to jen šlo. Vyhýbala se mu jako čert kříži. Strašně by ji zajímalo, co je s Nicholasem - jestli je skutečně pravda, že ho Duke zmlátil. Přesvědčila se o tom v sobotu na vlastní oči. Šla totiž znova do toho podniku, kde byli se spolužáky na Silvestra, a zde ho potkala. Byla tam i Paula, s níž se krutý muž bavil - ta o jejich zážitcích s ním nic nevěděla a Nicholas měl ženskou společnost velmi rád. Ale když se objevila Alexa, tak se hned hrnul k ní a

stěžoval si na Duka - prý k němu násilím vtrhnul, aby ji od něj dostal pryč a ublížil jí.

Alexe pohled na něj nedělal dobře - Nicholas opravdu vypadal hrozně - i ve tváři měl šrámy od pádu do té skříně a ruku v sádře. Popíjel však, jako by se nechumelilo a do toho nadával, že až Duka potká, vyřídí si to s ním. Pak se tam Duke skutečně objevil a on zbledl a celý se příkrčil. Duke se totiž vydal hledat Alexu, aby ji ochránil - to bylo hned jasné, když se na ně zadíval. I na Paulu, která mu ještě neodpustila to, jak ji tenkrát odmítl, a pozorovala ho s pohrdáním. Nyní hlasitě politovala Nicholase. Alexa byla zmatená. Na jedné straně tu byl strach z Nicholase, ale na druhé ten z Duka. Ani jednomu z nich nevěřila, ale přitahoval ji pouze Duke. Nejraději by za ním šla, když ho viděla stát u baru, přičemž se na něj přímo lepily ženy - snažily se ho oslovit, na což on reagoval neutrálně, ale i tak ji to štvalo.

Nemohla to tam vydržet. Vytratila se na toaletu a vyzvedla si své věci, které měla v šatně. Doufala, že její odchod nikdo nezaznamená, ale mylila se. Jak se otočila k odchodu, spatřila za sebou vysokou postavu se znepokojeným výrazem.

Byl to Duke, který její počínání komentoval slovy: „Jdeš domů? Jsi v pořádku? Necítíš, že by ti bylo nějak...“

„Jsem v pohodě. Pila jsem jen to, co jsem měla pod dohledem. A ano, jdu domů, je pozdě. Ahoj ve škole,“ utnula jeho řeč ona, a než se vzpamatoval, zmizela venku do mrazivé noci.

Duke tam už neměl co dělat. Vnucovat se jí nechtěl, a když byla mimo Nicholasův vliv, necítil potřebu v podniku setrávat. Bez ní ho to tam nebavilo. Umínil si však, že ji bude i nadále hlídat - aby k ní ten krutý muž neměl tak lehký přístup. Lepší by bylo

moci ji přímo chránit - jako svou partnerku, nebo aspoň tak, že by mu dovolila být poblíž, ale tušil, že by to jistě nepřijala - ani tu ochranu. Její pohled mluvil za vše. Bylo v něm špatně skrývané pohrdání. Tak si alespoň on vyložil zmatek, jenž se dívky zmocnil. Klopýtala pryč a byla ráda, že je od obou mužů daleko, když poté dorazila domů. Přesto jí bylo i líto, že není poblíž Duka, a štvalo ji, že ho tam nechala těm jiným ženám. Alexa netušila, že to nejsou ženy, s nimiž je mladík právě v kontaktu.

Po jejím odchodu si totiž Nicholas zavolal kamarády, kterých měl hodně, a ti se vydali ven. Spolu s nimi šla i Paula, která byla zvědavá na to, co se stane. Přála Dukovi za to někdejší odmítnutí pěknou nakládačku.

Netušila, co přijde, a ani sebevědomý Nicholas, který na odcházejícího Duka zavolal: „Hej, frájo! Co takhle pokec s mými kámoši? Vysvětlí ti, jak mě bolelo, když jsi mě hodil do té skříně a kolik mě stály nové dveře - zaplatíš za to i s úroky!“

Duke se otočil a viděl skupinku osmi rozzuřených mužů - když nepočítal Nicholase. Oni však netušili, že pro něj nejsou žádnou hrozbou ani v tomto množství. Jeho výhoda spočívala v něčem, o čem neměli tušení - ani dívka, která tam s nimi byla a škodolibě čekala, až ten, kdo jí zhrdl, bude napaden a zmlácen.

O deset minut později už se ani Paula, ani Nicholas nesmáli. Dívka brzy utekla, protože pohled na rozzuřeného Duka byl strašný. A spolu s ní utekli ti, kteří se udrželi na nohou po jeho útoku. Asi tak tři skončili v bezvědomí, zbytek si sbíral ze země zuby nebo řval bolestí kvůli různým zlomeninám - a prchali pryč. Jenom Nicholas utéct nestačil. Duke ho totiž odejít nenechal, chytil ho za límec a držel. Měl s ním jisté plány.

„Myslím, že jsi dostatečně nepochopil, co jsem ti chtěl posledně říct. Asi máš delší vedení, než ten hlupák před tebou. Tak ti to teď vysvětlím ještě jednou. Nechááš Alexu na pokoji, je to jasné? Nebudeš ji vyhledávat, natožpak ji tahat do svého bytu. Zmizíš jí ze života jednou provždy,“ oznámil mu tváří v tvář.

A pak, navzdory tomu, že tohle kvůli možnému prozrazení obvykle nedělal, svá slova něčím podpořil. Paula, která pár metrů od toho místa stála v úkrytu a čekala na Nicholasův návrat, zaslechla šílený řev, a pak viděla to, co se jí ještě pár týdnů vracelo v nočních můrách. Nicholas, bílý jako papír, a to včetně vlasů, které ještě před chvílí byly hnědé, vykročil zpoza rohu, jeho krk zdobily dlouhé krvavé šrámy a něco nesrozumitelně blekotal.

S nepřítomným pohledem si to klikatě šinul, kam ho nohy nesly, a vypadalo to, že vůbec nevnímá okolí. Paula na něj chtěla zavolat, ale to už nestihla. Nicholas při svém podivném bezcílném bloudění doputoval až na silnici, kudy právě projížděl kamión. Řidič už nestihl zabrzdit a ona spatřila, jak muž mizí pod koly toho velkého auta. O chvíli později skoro ani nevnímala, že kolem ní prošel Duke - to už všude blikaly policejní majáčky a sbíhali se lidé. Jen její zvláštní spolužák netečně mířil pryč. Došlo jí to až druhý den, kdy na ni přestalo působit sedativum, které jí podal přivolaný lékař. Ihned zavolala Alexe, aby jí řekla, co se stalo. A dodala i informaci, co tomu předcházelo.

Alexa byla v šoku. Málem tomu ani nemohla uvěřit. Přesvědčilo ji až to, jak Paula vypadala, když se vrátila do školy, což trvalo pár dní. A také parte, jež viděla vyvěšené, a samotný pohřeb, který sledovala pouze z povzdálí. Sadista byl mrtvý, ale někdo jiný živý a naháněl jí hrůzu. Nyní už to nemohla popřít a cítila, že potřebuje nějakého ochránce. A ten skutečně přišel. Velmi

nečekaně, ale ona to uvítala, jakkoli byly její pocity smíšené. Dukovi se raději vyhnula, a on ji také pozoroval spíše zpozvzdálí. Dával jí čas, protože chápal, že je z té zprávy vykolejená. Její občasný pohled směrem k němu to prozrazoval více než jasně.

Zato někdo jiný se hodlal přiblížit. Byl to Michael Stevens, který jí nabídl, že když mu pomůže s francouzštinou, zaplatí jí tu opravu auta. Měli pololetní písemku, a on to nezvládal. Ona byla na cizí jazyky vždy dobrá - šly jí ze všech předmětů nejmíc - tak neváhala a dokonce obětovala i pobyt v baru tomu, že se vydala do honosného sídla této zámožné rodiny, kde ani Michael tentokrát nepořádal žádný mejdan. Byli tam sami, jen se sloužícími, kteří se taktně zdržovali jinde. Alexa moc nevnímala, že se k ní Michael chová nějak nezvykle pozorně - byla na něj tak zvyklá, že ho brala takového, jaký je, a po nedávných událostech byla stejně mimo. Tak se učili, a ona u toho uzobávala z dobrot, které jí Michael nabídl, a pila víno. I tak jí to výborně myslelo. Zato jemu dovolila pít až po učení.

Michael zapnul nějakou hudbu a bavili se. Opatrně se jí zeptal na pocity z té věci s Nicholasem, a jelikož ho znala dlouho, svěřila se mu s tím - jen z toho vynechala Duka. Jakmile padlo jeho jméno, odtáhla se. Nechtěla o něm mluvit - už tak na něj myslela více, než si přála. Když se odmlčela, přiblížil se k ní Michael náhle až na dotek, a ona ucítila velmi příjemnou vůni, což jí bohužel opět připomnělo Duka. Zrovna se natahovala pro sklenici s vínem, a když se otočila zpět, hleděla do Michaelových zelených očí.

Mladík ji pozoroval, a ona začala tušit, že se něco děje dřív, než vznesl dotaz: „Alexo, chodíš s někým?“

Zavrtěla hlavou a v mysli začala kombinovat, že by nebylo špatné, kdyby... Ani to nedomyslela, když se k ní mladík naklonil a nesměle ji políbil na rty! To nečekala a ani nestačila uhnout nebo něco dělat. Ochromovala ji i ta vůně a nutila ji k věcem, nad kterými jí zůstával rozum stát.

Nepřemýšlela, protože Michael tiše přiznal: „Víš, já nejsem zase takový frajer, jak se zdá. Flirtuju a bavím se s holkama, aby to tak vypadalo. Ale ve skutečnosti... Pozval jsem tě sem nejenom kvůli učení, Alexo. Moc rád bych s tebou chodil, líbíš se mi.“

V té chvíli, kdy jí tohle nabídl, stala se zvláštní věc. Alexe to přestalo myslet. Zpětně měla pocit, že se z ní stala divoká šelma, ovládaná pudy. Jako by to ani nebyla ona, či nebyla člověkem.

O pár minut později se probrala u Michaela v posteli. Ten ji omámeně hladil a usmíval se, naprosto okouzlený tím, co se právě stalo. Zato ona byla v dost velkém šoku. Ta podivná vůně zmizela, i ten trans, který ji ovládl - a co nyní, to vůbec netušila. Michael to bral za hotovou věc, jak bylo jasné z jeho chování. Oni dva teď spolu chodí. A ona si nakonec řekla, že se tomu nebude bránit. Takový bohatý kluk má výhody, řekla si v duchu. Už ji aspoň Duke nebude muset tahat z malérů svými penězi. Vyhovovalo jí to, ale její radost byla pouze povrchní. V duchu se nemohla ubránit bolesti, že to není Duke, s kým je v posteli a chodí s ním.

Ten zažil ošklivý šok, když po víkendu viděl Alexu přijíždět do školy autem, které bylo opravené, a hned ho poznal. Zato její oblečení a pár jiných věcí ne.

Pochopil, že nakupovala, i za čí peníze - to když před školu dorazil Michael ve svém voze a hned se k ní hrnul se slovy: „Ahoj, miláčku!“

Když ji vzal kolem ramen, udělalo se Dukovi nesmírně špatně. Prošli kolem něj a ona mu sotva odpověděla na pozdrav. Viděl, jak je jí Michael posedlý a okouzlený. Nedivil se mu, ale strašně trpěl. Když dorazili do třídy a vzbudili tam rozruch tím, jak Michael halasně oznamoval jejich vztah, měl Duke velkou chuť mu ublížit - třeba ho prohodit oknem. Ovládl se, protože věděl, že by to situaci neřešilo.

Nikdo netušil, jak trpí, když o přestávce sledoval, jak Alexa sedí Michaelovi na klíně a směje se jeho vtipům. A už vůbec nikdo by netipoval, že ona se jen přetvařuje a srdce jí krvácí pro toho, kdo je stejně nešťastný jako ona. Ale ten strach ji nutil být před ním v bezpečí. Udělala pro to vše potřebné, aniž by tušila, že ač ho velmi přitahuje, po neustálých dotecích Michaela se k ní ani na vzdálenost jednoho metru nepřiblíží. Ona i Duke se nesmírně trápili a oba si řekli, že není žádná šance být s tím druhým. Vzdali to, aniž tušili, že se právě chystá nenadálé řešení jejich situace. Mělo to být překvapení, které bylo tak šokující, jak to zažil málokdo. A blížilo se každým dnem.

5. kapitola – Netvor na párty

Byla sobota večer a Duke tentokrát seděl doma. Sklesle řešil dilema, zda jít nebo nejít na narozeninový večírek Michaela Stevense, na který byla pozvaná celá třída. Jenže pro něj to znamenalo, dívat se na to, jak se k sobě mají on a Alexa. Dívka, kterou chtěl on sám, a jež chodila s oslavencem. Už pomyšlení na to Duka uvádělo v šílenou zuřivost. Rozhodl se raději zůstat doma, i když ho to tam kvůli ní i táhlo. Rád by ji alespoň viděl, jenže to znamenalo ovládat zuřivost a chuť Michaela odstranit, a mohlo to vést k tomu, že by projevil to, co by rád před svými spolužáky utajil.

Tak bezcílně bloudil svým rozlehlým bytem, až nakonec usedl k večeři, v níž se pouze nimral, pohled upřený na protější zeď, na niž mu fantazie kreslila obraz Alexy. Snil o tom, jak je s ní a ona mu říká, že ho miluje. Ze snění ho však náhle probral šokující vjem. Bohužel pozdě si uvědomil, že vnímá to, co už velmi dlouho neměl možnost zaznamenat. Vlastně od smrti své matky. V této zemi to skoro nebylo možné, nicméně teď to přišlo a on byl ve střehu. Prudce vstal a řítil se do obývacího pokoje, kde měl schované něco, co právě díky této situaci potřeboval.

Když tak však dorazil, krve by se v něm nedořezal. Uprostřed pokoje někdo stál. Byl to mladě vypadající muž, stejně vysoký jako on sám. Jeho oči zářily rudou barvou a jejich pohled byl nesmírně

krutý. Duke zůstal v šoku stát při pohledu na to, jak muž svírá v rukou meč, jenž mu byl známý. Byl totiž jeho.

Pak se příchozí ušklíbl a sdělil mu: „Hledáš tohle? Je vidět, že zde na jednoho z nás jen tak nenarazíš, ale přesto musím říct, že jsem zklamán. Tohle jsem zplodil? Někoho tak neopatrného?“

Dukovy oči taktéž zrudly a jeho vzhled po řeči toho muže prošel proměnou, díky níž zavrčel: „Co tady chceš?“

„To je mi přivítání po tolika letech, a takové zradě! Nejdříve mě s tou tvou proradnou matkou okradete, a když mě vidíš, ještě nejsi rád! Kdyby nebyla ta zlodějka mrtvá, řekl bych jí o výchově mého syna své!“ reagoval příchozí, a po své řeči se změnil tak, že vypadal jako člověk.

Pak pokročil ke krbu a podíval se na fotografii, kterou nedávno viděla i Alexa, aby dodal: „Zestárla, než si pro ni přišel anděl smrti. Takže je nakonec dobře, že odešla.“

Jeho zrak opět padl na Duka a doplnil: „Vyrostl jsi, Alexandře. A já přicházím v míru. Jsi můj dědic, tak nemusíš být tak nepřátelský. Přesněji řečeno ti neublížím, protože jsi mi nyní užitečný. K něčemu tě potřebuji. Pokud mi vyhovíš, já pak odejdu a už o mně neuslyšíš. Mám zde totiž své zájmy, které mají prioritu, a až dojdu svého cíle, nebude mě zajímat nic než to, co získám.“

Po jeho slovech se Duke konečně uklidnil, a když muž navíc odložil jeho meč, posunkem ho vyzval, aby se posadil do křesla.

Sám se také změnil do lidské podoby a usedl naproti němu, aby se otázal: „A co tě zde tedy přivádí, otče? Já netuším, v čem bych ti mohl být nápomocen. Jde o rozšíření majetku, jak předpokládám. Chceš to po mně proto, že jsme ti s matkou...“

Muž ho přerušil slovy: „O majetek mi nejde. Jde o ženu.“

„Tomu nerozumím, otče. K čemu mě potřebuješ? Nikdy jsi nikoho nepotřeboval, když šlo o to, sehnat si ženu, ne? Jsi nejmocnější kníže v naší zemi, či se snad něco změnilo? Jsi vyhnancem? A proč zde? To v naší rodné zemi není dost...“

Otec ho netrpělivě zastavil mávnutím ruky a slovy: „Ale ta žena je prý zde a ty ji znáš. Je to takto. Navštívila mě Věštkyňe a prorokovala mi, že se můj život změní a oživí, když navštívím tebe a ty mě zavedeš za svými spolužáky. Prý je mezi nimi jedna z nás, krásná, vzpurná a nevědomá. Je mým osudem a já ji chci za svou kněžnu. Za zákonitou manželku, která mi porodí legitimního dědice.“

Duke na něj vytřeštil oči a něco nepříjemného mu prolétlo hlavou - jakási předtucha.

Otřásl se, ale nedal na sobě nic znát, když namítl: „Nevím, kdo by to mohl být, otče. Za celou dobu pobytu v této zemi jsem se nesetkal se ženou svého druhu kromě matky. A na Věštkyňi bych si dal být tebou pozor - údajně je velmi nebezpečná a...“

Jeho společník zuřivě vyskočil z křesla, změnil se do své hrozivé podoby a na svého syna děsivě zavrčel: „Tak a už dost řečí, Alexandře! Myslíš si snad, že bych byl tak hloupý, abych se nechal podvést nějakou ženou? Navíc mám o jejích schopnostech důkaz. To, že jsem tě našel přesně tam, kde mi řekla, že budeš. Tak nediskutuj a zaved' mě ke svým spolužákům. Prý mají večírek, kde jsou úplně všichni. Chci tam být co nejdříve, aby mi má láska neunikla. A ty mi nebudeš stát v cestě. Jinak nepřežiješ. Je to jasné?“

Duke tedy kapituloval a následován svým otcem zamířil ke svému luxusnímu vozu. Nasedli a zamířili k domu rodiny Stevensových.

Tou dobou Alexa úspěšně předstírala, že se dobře baví na Michalově večírku. Oslavenec ji doslova obletoval a jinak přijímal dary. Od ní nechtěl nic, a to ne proto, že neměla žádné peníze, jak věděl. Byl jí okouzlený a zamilovaný. Ona to tak vůbec necítila. Vlastně už jí ani nevoněl a nechápala, co to vnímala při prvním sblížení. Nebo spíše před ním. Po něm to zmizelo a on ji nefascinoval. Už spolu od té doby byli v posteli a nijak ji to nebralo. Tušila, čím to je. To její láska k Dukovi ji trápila a bránila jí být lehkomyšlná jako dříve. Začalo jí vadit být s jiným mužem než s tím, kterého miluje. Ale zároveň se ho bála, tak neviděla východisko.

Později ji Michael vzal nahoru do svého pokoje, kde byli sami.

Alexa si tam zdánlivě zaujatě prohlížela plakáty na stěnách, zatímco on pozoroval ji, aby posléze promluvil: „Ty jsi pro mě tím nejkrásnějším dárkem, Alexo. To, že se mnou chodíš, je pro mě splněný sen. Netušil jsem, že poprvé budu právě s tebou!“

Otočila se k němu a podivila se: „Poprvé?“

„Ano. Nechtěl jsem ti to říkat, jen jsem naznačil, že to mé frajeření vůči holkám je póza. A ani to uspěchat, ale když ty jsi tak nádherně zdivočela, nemohl jsem odolat. Bylo to úžasné! A já tě strašně...“

Nestačil to dopovědět, ani ji obejmout, jak si to právě plánoval. Náhle se totiž bez varování rozletěly dveře a někdo se v nich objevil.

Když Duke se svým otcem zazvonili u Stevensů a otevřel jim jeden spolužák z Dukovy třídy, šlo mladíkovi o jediné. Ochránit Alexu. Na tohle myslel, když ji hledal v bavicím se davu, do nějž jeho otec zamířil, aby našel onu ženu. Měl k tomu neobvyklé schopnosti, a za chvíli mu Dukovi spolužáci zobali z ruky. Jeho syn toho využil k tomu, aby poté, co zjistil, že v přízemí domu Alexa není, šel po dívce pátrat nahoru. Nakoukl do knihovny, ale tam ji nenalezl. Tušil, kde asi bude a s kým. Zabylo mu zle a bál se toho, co spatří, nicméně se nezdržoval tím, co bude. Šlo mu jen o to, aby mu uvěřila, což mohl být problém, jak ji už znal. Dívka byla zřejmě opět v průsvihu, a to asi v nejhorším, jaký mohl kdy nastat, jak on dobře věděl. Tady šlo všechno stranou.

Alexe bylo dost nepříjemně, když viděla, k čemu se schyluje u Michaela. Nevěděla, co by mu na jeho vyznání měla říct, a navíc tušila, co bude následovat. Neměla ani pomyšlení na to, co chtěl on, a trápilo ji, že nikde nevidí Duka. Přesto se hrozně podivila a nemohla uvěřit tomu, že se právě on objevil ve dveřích, a to s velmi naléhavým výrazem v obličeji.

V Michaelově tváři se naopak zračil vztek, který projevil také slovy: „Co tady chceš? Jak se opovažuješ vtrhnout do mého pokoje bez klepání, když jsem tu se svou holkou?“

Duke ho rázně usadil: „Sklapni, Stevensi! Ty jsi tu teď k ničemu, tak mlč.“

Poté se s vážností v očích obrátil na dívku: „Alexo, jsi v nebezpečí. Je tu někdo velmi krutý, kdo tě může ohrozit. Pojď se mnou, odvedu tě pryč.“

Ona na něj hleděla a v duchu cítila, že mu může důvěřovat, že si na nic nehraje. I přesto ji něco nutilo ke vzdoru. Nemohla si pomoci. Jednak taková byla, ale taky si vzpomněla na ty incidenty, při nichž Duke zmlátil muže kolem ní. To ji od té důvěry naopak odrazovalo.

Tak s úšklebkem zapochybovala: „To určitě! Co by mi tu kdo mohl udělat? Leda tak ty, ne? Rád se pereš, jak sama dobře vím.“

A propalovala ho pohrdavým pohledem, za nímž úspěšně skrývala své city.

„Ne, já ne. Je tady můj otec, který...“ rozhodl se Duke přiznat barvu, což ale u ní vzbudilo ještě větší nedůvěru, s níž ho umlčela: „To je možné. Je známo, že jablko nepadá daleko od stromu. A nevěřím ti. Je tady spousta lidí. Nic mi neudělá. Michael mě ochrání.“

K jejímu překvapení se Duke rozesmál: „Ten ti proti mému otci nepomůže. A ani jiný člověk. Všichni tady se stanou loutkami v jeho rukou a tebe mu odevzdají jako kořist!“

To ji naštvalo a ona se na něj podívala tak, až měl pocit, že z jejích očí šlehají plameny, když oponovala: „Já se nikdy nestanu ničím loutkou, jasné? A nikdo mě nikomu nepřivede! Jdu se na tvého slavného tatíčka podívat. Možná je to rváč, ale určitě pro mě není nijak nebezpečný! Pche!“

A vydala se směrem ke schodišti do přízemí, následována oběma mladíky. Ti se po sobě nevraživě dívali, ale jeden z nich byl

bez sebe strachy o ni. Už její chování nasvědčovalo tomu, že je zřejmě pravda to, co říkal muž, který přijel z daleka jen proto, aby ji našel. A jen jeho syn věděl, co všechno by jí mohl udělat. A toužil po tom, ochránit ji. Michael netušil nic, jen se podívil, když v přízemí pod schodištěm viděl stát nějakého muže, který vypadal, že je mladý jako oni. Nechápal, jak to může být Dukův otec. To Alexa také ne, ale tohle ji netrápilo. Vnímala podivný pudový pocit ohrožení a strach z něj pramenící. Až se po chvíli ohlédla na Duka, krácejícího za ní. Jeho výraz byl vážný, a ona už se málem vrhla k němu s prosbou o to, aby ji ochránil. Netušila proč.

Vyrušilo ji to, jak se na ni zadíval ten muž dole. Jeho pohled na ní ulpěl tak upřeně, až se otrásla. Měl nesmírně kruté oči a vyzařoval podivný chlad, jak si uvědomila.

V její duši se ihned zrodil odpor a vzdor, když se navíc ozval: „Tak to je ta poslední dívka, kterou jsem ještě nepoznal! Alexandra Masonová, jak mi bylo sděleno. Moc krásná, jak vidím! Pojd' blíž, krásko! Chci tě lépe poznat. Jsem si jist, že ti mám co nabídnout.“

Alexa scházela ze schodů a v závěsu za ní oba mladíci, kteří přišli o zablýskání jejích očí, které doprovodila slovy: „To já si tak jistá nejsem. Nestojím o to, seznamovat se s někým, kdo si o mně něco zjistí předem, aniž by se zeptal na jméno mě. Trochu podlé, ne? Co jsi vlastně zač? Nemyslím, že bys byl pozván na tento večírek!“

V té chvíli Duke pocítil to, co mu konečně objasnilo, proč cítil něco známého z její krve. A věděl, že jeho otec také.

Ten překvapil hlavně jeho tím, jak před dívkou, která už došla až dolů, nečekaně poklekl se slovy: „Má vysněná paní! Jsem kníže Albacetrarian, mocný a silný čistokrevný upír. A ty jsi žena mého

druhu. Jsi upírka. Hodlám tě učinit svou kněžnou a dát ti věčné mládí a život. Věštyně mi předpověděla, že tě zde najdu, a měla pravdu. Jsi velmi krásná, a i když jsi o svém původu nevědomá, nevadí. Do všeho tě po svatbě zasvětím. Sice nejsi čistokrevná a jsi ještě dost lidská, ale to já dokážu změnit. Budeš jako já a dáš mi legitimní potomstvo, ne jako je tady Duke, syn jedné z mých konkubín. Ty budeš kněžnou a dáš mi dědice! Teď jsi moje!“

Alexu jeho prohlášení nevydělalo, spíše rozesmálo. „Upír? Ty jsi upír? Spíš cvok, ne? Žijeme v moderní době. Kdo by dneska věřil na upíry! Vrať se do blázince, ze kterého ses vynořil,“ řekla i přes to, že si vybavovala fakt, že je Duke šlechtického původu.

Usoudila však, že i šlechtici mohou být duševně choří. Potom si však všimla podivné věci. Její spolužáci se vůbec nehýbali. Stáli jako sochy s přihlouplými výrazy ve tváři. Až na Duka, který byl poblíž a přihlížel situaci.

Tázavě se zadívala na jeho otce, který jí k tomu hrdě prozradil: „Ano, to jsem udělal já. Znehybnil jsem je svou vůlí. A mám i mnoho jiných schopností. Však sama uvidíš, až se vezmeme.“

„Vezmeme? Nepřichází v úvahu! Nechci tě!“ zaprotestovala dívka.

Kníže se konečně zvedl z pozice prosebníka a ona málem zalitovala, že ho rozčílila. To, co vzápětí spatřila, ji téměř přinutilo vykřiknout. Byl to netvor. Měl rudé oči a dlouhé drápy a jeho tvář byla jako čerstvě obílená stěna.

A když otevřel ústa, viděla špičáky jako u vlka, či medvěda, načež se upír rozeřval: „Tak co? Kdo je tu cvok, vzpurná krásko? Jak už jsem řekl - já tě chci, a tak tě dostanu! A ty mi odporovat

nebudeš! To ženy našeho druhu nedělají. Jsou poslušné, a já tu poslušnost vyžaduju, rozumíš?“

„Trhni si, zrůdo! I s tvou poslušností! Tebe já nikdy poslouchat nebudu!“ vykřikla Alexa a chtěla jít pryč.

Navíc vycítila něco velmi podivného. Jakési vibrace, které šly jak z toho netvora, tak z Duka. Jen mlhavě tušila, že jde o něco, co souvisí s tím, čemu právě uvěřila. S faktem, že jsou upíři. Možná jí napovídal instinkt, ale nebyl čas to řešit.

Nyní se totiž nečekaně pohnul Michael a k jejímu překvapení ji vzal za paže, aby ji táhnul k tomu netvorovi!

U toho říkal: „Tady ji máte, můj mocný pane. Je to vaše kořist. Vezměte si, co je vaše, kníže.“

To už na Alexu bylo moc. Panika se zmocnila celé její duše a ona si nemohla počínat jinak. Sehnula se, a než ji Michael dotáhl k hrozivě vypadajícímu muži, kousla ho vší silou do ruky. To ho asi vzpamatovalo, protože zařval a pustil ji.

Upíří kníže ji obdivně pozoroval a do mladíkova řevu radostně poznamenal: „Věštyně měla pravdu. Jsi úchvatně vzpurná, má krásko! Díky tobě si nás ten chudák bude pamatovat a pozná každého z nás. To budou noční můry! Nezávidím mu. Máš tolik energie a jsi tak divoká! Bude to radost, krotit tě na mém hradě, a hlavně v mém loži! Teď si tě už raději chytím já sám.“

Po těchto jeho slovech, která doprovodil napřažením rukou s dlouhými drápy směrem k ní, se zmatená dívka dala na útěk. Kníže však byl velmi rychlý a u dveří, vedoucích ven, svou vyvolenou dohonil. Alexa se ve zmatku rozhlédla, a než se jí chopily ty odporivé pařáty, vymyslela řešení. Hned vedle ní stála váza, která

byla z těžkého bronzu, jak dobře věděla. Nedávno si ji prohlížela kvůli krásnému motivu. Nyní si řekla, že jí škoda nebude a stejně se nerozbije. To když s ní mířila na hlavu děsivého netvora. Váza se zaduněním dopadla a všichni nehybní spolužáci se pohnuli, zatímco on se sesul k zemi, kde se jeho vzezření vrátilo do toho, co připomínalo člověka. Avšak ona věděla, že to člověk není, a vystřelila ven, aniž by se ohlížela zpět. Klapání podpatků doprovázelo útěk vylekané dívky, která vůbec netušila, kam to vlastně běží. Ale hlavní bylo, že se dostala pryč od té zrůdy.

6. kapitola – Pomocná ruka

Alexa běžela tak dlouho, dokud jí stačil dech. Utíkala ulicemi městečka, kde se narodila. Nakonec se zastavila v zapadlé slepé uličce, v níž nikdo nebyl a kterou matně osvětlovala jediná pouliční lampa. Ukryla se v temném koutě a snažila se vstřebat šokující informaci o tom, že je upírka. Od malička jí rodiče říkali, že je divná, ale tohle by ji rozhodně nenapadlo. Chvilí tam stála a přemýšlela, co dál, až se rozhodla jít domů a vyspat se z toho. A doufat, že to vše byl jen špatný sen, nějaká halucinaci z vypitého alkoholu. Jenže ona toho večera příliš nepila a vše bylo až moc reálné.

Než se dívka pohnula směrem k východu, vycítila opět ty podivné vibrace, co zaznamenala po zjištění faktu o Dukovi a jeho otci. Zpanikařila a chtěla utéct pryč, to už však nestihla. Na začátku ulice se objevila vysoká mužská postava a blížila se k ní. Alexa zuřivě zalomcovala řetězem u drátěného plotu, který ho zajišťoval tak, aby se za něj nikdo nedostal, ale ten se ani nehnul. A muž se blížil. Brzy v něm poznala Duka, ale to ji moc neuklidnilo.

„Syn té zrůdy,“ běželo jí hlavou a její oči těkaly sem a tam.

Jen jí přišlo zvláštní, že jak se tak blíží a ona ví o tom, co je zač, podivně ji to přitahuje. Jako by vnímala nějakou moc, jež jí připadala vzrušující. Co cítí on, to netušila.

Duke se rozhodl rychle. Byl si vědom toho, že se jeho otec probere doslova rychlostí blesku. Proto ho po jejím odchodu znova praštil tou vázou, a než se jeho spolužáci vzpamatovali, odtáhl ho do komory, kde ho svázal na židli a dveře od ní pečlivě zamknul. Klíč si nechal a venku ho vyhodil. A oni to stejně moc nevnímali. Soustředili se na ošetřování Michaela, který stále řval bolestí, a museli mu zavolat sanitku. Navíc vedl divné řeči o upírech. Duke si toho ani ničeho jiného nevšímal. Jeho prioritou bylo najít Alexu a ochránit ji. Nyní děkoval za ty vibrace, jelikož ho přivedly přímo k ní. A on bohužel velmi dobře věděl, že od nynějška i každého jiného upíra.

„Alexo, neboj se! To jsem jen já, ne můj otec,“ promluvil k vystrašené dívce a přiblížil se na vzdálenost asi metr od ní.

„A to mě má uklidnit? Jsi jeho syn a já viděla tvář toho netvora!“ reagovala na to dívka. „Já vím a chápu, že je to šok, ale všichni ji máme. Upírů podobu. I ty. Je to naše přirozenost. A taky ty vibrace, které ze mě cítíš, jak vím. Upírů přítomnost. Podle toho se všichni tvorové našeho druhu mezi sebou poznají. Pokud to tedy o sobě dotýčný ví a ty... Je mi to líto, netušil jsem to. I když tvá krev voněla poněkud povědomě,“ snažil se hovořit k ní co nejklidněji mladík, aby ji zbavil její nervozity.

„Voněla?“ podivila se Alexa a snažila se nerozplakat strachy, když se k ní ještě více přiblížil.

„Chci jet domů...“ zašeptala, i když tušila problém, a také, že ano.

Duke zavrtěl hlavou: „Tam tě bude hledat jako první. Sice jsem ho svázal a zamknul, ale s jeho silou už je možná venku a zjišťuje od spolužáků tvou adresu. Přemůže kohokoli lidského i

upířího původu a získá tě, aby tě ve svém loži mučil stejně jako desítky jiných žen, včetně mé matky. Uprchli jsme jen díky šťastné náhodě, a pouze tak se má matka dožila dalších let. A ještě to mělo svou cenu. Alexo, já nedovolím, aby tě získal a týral jako Nicholas. Přijmi mou ochranu, kterou ti nabízím. Nechci, abys takto skončila. Věř mi, že vím, co by tě čekalo. Nerad to říkám, ale vzpomeň si, co se ti stalo a...”

„Dost! To říká kdo? Muž, který je sám násilník! Viděla jsem to na vlastní oči! A Nicholas... Co jsi mu udělal, že měl úplně bílé vlasy? Co viděl? A Paula? Já ji jednou slyšela říkat něco o rudých očích a měla anémii! To jsi byl ty? Řekni mi pravdu, ukaž mi svou pravou tvář, synu toho netvora!“ vykřikla rozčilená dívka, již zranil tnutím do její dosud bolavé rány.

Duke pochopil, že musí jednat tvrdě, jinak ji nepřesvědčí. Tak jí vyhověl a přiskočil k ní, přičemž se proměnil do té hrozné podoby.

Uchopil ji za paže rukama s dlouhými zvířecími drápy a upřel na ni rudé oči, když říkal: „Ano, já to způsobil. Pil jsem Paulinu krev, protože jsem byl rozčilený a občas prostě krev potřebuju. A Nicholase jsem vystrašil, když mě napadlo osm mužů, které na mě poslal. Nic jsem mu neudělal, jen se vylekal upíří podoby, a to auto ho přejelo náhodou. A zmlátil jsem muže, kteří ti ublížili - to je špatné? Je? Tak mě suď, ale já ti chci pomoci! Jsem jediný, kdo to dokáže! Jediný, koho máš, a nestane se loutkou mého otce, až tě začne pronásledovat. Tak mi věř, i když se ti to přičítá! Copak jsem ti lhal, že to přijde? Že je tím, čím je? Nebezpečný pro tebe? Viděla jsi, co dokáže. Ovládl tvého přítele a on mu tě přiváděl jako ovci na porážku! Už to chápeš, Alexo? Já jsem tvá jediná naděje na to, že se neprobudíš v loži dalšího zvrhlíka!“

Bylo znát, že na dívku zapůsobil. Ještě byla v šoku, a jeho rozhodné chování i to, že je v té děsivé podobě, ji k němu podivně táhlo. Sama to nechápala, ale pocítila touhu. Navíc ji potom Duke pustil a změnil se zpět. A jeho oči se na ni dívaly s obavami a upřímností. Uvěřila a následovala ho ven z té uličky, kde se nalézalo jeho auto, jímž přijel. Nastoupila a stále mlčela. Chvíli vstřebávala ten šok, když tu přišel další.

Duke začal dotazem: „Říkala jsi, že je tu kaple. Je to pravda?“

„Ano. Ale k čemu ji potřebujeme? Nabereme si svěcenou vodu a budeme ji na tvého otce stříkat pistolkami?“ zasmála se, než ztuhla, když jí oznámil: „Ne. Uzavřeme tam posvěcený sňatek, spojený s výměnou naší krve.“

„Cože? Sňatek? Co to na mě hraješ? Navíc v kapli. Jsme přece upíři, tak co je to za blbost?“ namítla divoče.

„Mluvím pravdu, Alexo. Je to rituál, který spojuje knížete s jeho kněžnou. A pokud se s tebou ožením já, můj otec tě jistě nechá na pokoji. Jsem jeho dědic. Je fakt, že mi vyhrožoval, pokud mu nepůjdu z cesty, ale znám ho. Měl mnoho žen a pochybuju, že by se náhle zaměřil na jedinou. Ochráním tě, než ho to přejde. Když uvidí, že nemá šanci, vzdá to. Nyní musíme sehnat pár věcí, které musejí být u našeho sňatku přítomny. A po obřadu se ubytujeme v jednom hotelu, kde jsem chvíli bydlel. Pokud nás tam můj otec najde, jako že je to možné, protože nás vycítí, tak až tě uvidí v loži se mnou, jistě tě nechá být. Jako moje žena před ním budeš v bezpečí,“ objasnil jí Duke věci, kterým sám věřil jen zčásti - konkrétně si nebyl jistý tím, zda to jeho otec vzdá.

Alexa přemýšlela a bylo jí z toho jeho plánu divně. Na jednu stranu ji lákalo být Dukovou ženou, ale jen kvůli ochraně jí to

nestačilo. I když zmínil to lože. Jenže tohle ji spíše děsilo. Nechtěla, aby s ní právě on šel do postele, aniž by ji miloval, a nevěděla, že to tak je.

Proto řekla něco, co Duka uvrhlo do hlubin zoufalství: „Ale v té posteli budeme spolu jen naoko, ano? Jsem zamilovaná a tohle tudíž dělat nechci. A pak se rozejdeme - až to tvůj otec vzdá. Slibuješ?“

„Zamilovaná? Do Michaela?“ vyjelo z něj v šoku a málem neutržel volant.

„Ne, do něj ne. Má láska je tajná a neopětovaná. Víc ti říct nemůžu,“ byla k němu jen částečně upřímná ona, a přidala otázku: „Ty někoho máš? Holky jsi dost střídal, ne?“

Dukovi zabylo zle, ale byl také částečně upřímný, když odvětil: „Já na ta rande chodil, aby jistá žena žárlila. Ale nezabralo to. Taky miluji, ale jí jsem lhostejný.“

Alexu zamrazilo z tohoto jeho sdělení.

Vše jí zhořklo a ona zašeptala: „Pak bychom to možná dělat neměli a ty by ses měl pokusit získat ji. Jsem stejně ztracená a...“

„Ne! Nedám tě jemu, rozumíš? Ublíží ti! Slíbil jsem ti pomoc, a to také dodržím! Už jsme tady. Musíme spěchat, je rychlý,“ protestoval okamžitě Duke a probral ji tím, že zastavili u obchodního domu.

Ten byl naštěstí otevřený, a to hlavně obchody, které nyní potřebovali. Alexa vše vnímala jako ve snu, a to ne díky tomu, že se bála Dukova otce. Spíš z té Dukovy informace o tom, že někoho miluje. Takže ji dost vzalo, když si potom zkoušeli oděvy pro

svatební obřad a ona ho viděla polonahého, když vykoukl z převlékací kabinky, aby se podíval na to, jak jí to sluší ve svatebním. Před prodavačkami dělali šťastně zamilované snoubence a oběma ta přetvářka šla. Zřejmě díky tomu, že se navzájem tajně milovali. Alexa ale stěží udržela slzy v očích, když jí jedna z prodavaček potutelně radila, jaké nejsvuďnější prádlo má zvolit pro svatební noc. Poradit si samozřejmě nechala, aby nekazila hru, ale dobře jí nebylo, přestože vypadala krásně ve sněhobílých šatech, které si vybrala.

Dukovi se až zatajil dech, když ji takto spatřil. On sám měl na sobě černý oblek, který mu nesmírně slušel. Vyjádřil jí obdiv a ona jemu také. Prodavačky se nad tak krásným párem rozplývaly, a oni dva netušili, jak moc je ten druhý přitahuje. Alexa poté řešila něco jiného. Vešli totiž do klenotnictví a jí až oči přecházely. Vždy milovala šperky a třpytivé věci. Ale nikdy si nemohla dovolit nic jiného než bižuterii. Nyní jí Duke doslova vnutil i zásnubní prsten, a snubní měl obrovský diamant. Když si ho zkoušela, nemohla od něj odtrhnout zrak a třeštila oči na to, jak se v něm odráží světlo lustru. A pak ji ještě dorazil tím, že pro ni vybral i náhrdelník, náramek a náušnice k tomu ladící.

„Můj svatební dar, má kněžno. Tak se to dělá. Vyjadřuje se tím touha podělit se o postavení a moc, kterou kníže má,“ vysvětlil jí ochotně.

„Duku, tohle přece nemůžu přijmout! Nejde to! Je to tak drahé!“ odmítala to Alexa, která si však stejně uchváceně šperky prohlížela.

„Potřebuješ k těm šatům nějaké šperky a já ti je chci darovat,“ zmohl se on pouze na to, co říct vůbec nechtěl.

Ve skutečnosti by jí rád řekl, že jí z lásky koupí třeba celý svět, ale po jejím sdělení, že je zamilovaná, nemohl. A nebyl čas. Tak to prostě zaplatil, a pak jí šperky osobně pomohl umístit, kam bylo třeba. Ona si potom už jen šla upravit nalíčení, zatímco on kupoval kytici rudých růží, s níž ji čekal. Bylo to bizarní, vyjít ve svatebních šatech z toalet v obchodě, ale na celé věci bylo divných tolik skutečností, že se tím dívka nijak nezabývala. Jen si moc přála vyznat lásku muži, který se měl stát jejím manželem. Ale to nešlo, když tu byla ta druhá, což ji hrozně štvalo.

Tak nasedli do auta, a on jí následně sdělil: „Ještě si pak vezmu svůj meč a dýku, tak se nelekni. Nic ti neudělám, je to jen formalita - při obřadu bývají knížata ozbrojená, a navíc je tu dýku nutno vysvětit, stejně jako prsteny. Dýkou nám pak kněz protne ruce v zápěstí a zachytí naši krev do misky, z níž se oba napijeme. Tak budeme už navždy mladí, dokud oba budeme žít. Co ty na to?“

„Věčně mladí? A to, i když to potom ukončíme a rozejdeme se?“ vrazila mu nevědomky dýku do srdce ona.

Jen přikývl a věnoval se řízení, zatímco nahlas uvažovala: „Ale jak toho kněze přesvědčíme, aby provedl ten obřad s krví? Třeba bude proti?“

„Snad něco vymyslíme. V mé rodné zemi se to dělá běžně, ale tady asi ne. A nerad bych mu vyhrožoval, nicméně pokud nebude zbytí...“ zachmužil se Duke a ona se začala bát.

Zastavili před kaplí, kterou znala, jenom ne zevnitř. Toto místo jí vždy nahánělo hrůzu a rodiče ji tam nikdy nedostali, ač sami chodili na mši velmi často. I kvůli tomu se spolu od malička hádali. Nyní pochopila, proč ji to místo tak děsí. Kráčela po boku

mladíka ke kapli a srdce jí bušilo tak velkou nervozitou, jakou skoro neznala.

Dveře spoře osvětlené kaple zavržaly, když do nich vešly dvě prokleté osoby a rozhlédly se, aby zjistily, kde je ten, který by jim měl pomoci. Netušily, že chvíli předtím kněz, sloužící v tomto svatostánku, seděl u pracovního stolu a vymýšlel kázání na neděli, když tu mu padl zrak do zrcadla na protější stěně. Něco v něm svítilo, a to ho upoutalo. Když zaostřil, spatřil planoucí oheň, jenž však neměl od čeho pocházet. V místnosti rozhodně nehořel. A později se v zrcadle zjevilo něco jiného, velmi strašlivého.

Mělo to rudé oči a zavrčelo to: „Je čas, můj synu! Máš hosty. Poslání čeká, Alane Birde!“

On se jen pousmál, odložil pero a vydal se do kaple. Obraz v zrcadle se vrátil do normálu a znova odrážel opuštěnou místnost, zatímco muž spěchal tam, kde ho čekali ti, kteří netušili, že on už ví, co jsou zač.

7. kapitola – Hlas nelidské krve

Alexe bylo v ponurém prostředí kaple trošku tísnivě, ale to nebylo nic proti tomu, co prožíval Duke. Všimla si toho, sotva vešli dovnitř. Jeho obličej měl náhle bolestný výraz a on si stěžl dokázal svléknout kabát. Ruce se mu třásly a divně se potácel. Důvod ji nenapadl. Téměř už usoudila, že se zalekl toho, že se bude ženit. Jí samotné z představy sňatku taky nebylo dobře, ale nyní to neřešila. Soustředila se na něj.

„Duku, děje se něco? Vypadáš divně!“ ptala se ho.

„Bolest... Pil jsem lidskou krev a mám prokletý původ. Bytosti našeho druhu na vysvěcených místech trpí. Ale právě takto si pak ověřujeme, že ten obřad proběhl správně. Však uvidíš, až spojíme naši krev,“ zasípal vysíleně on, a než mu stačila odpovědět, stočil zrak na muže, který jim šel v ústrety.

„Jsem otec Alan Bird, služebník Boží v této farnosti. Přejete si?“ ozval se zvučný hlas muže středního věku.

Na Duka to zapůsobilo zvláště. Proměnil se totiž do upíří podoby a upřel na kněze rudé oči. Než se ten stačil vzpamatovat, tak i tasil meč a zavrčel: „Tak aby bylo jasno, knězi! Nebudeš mě kropit svčnou vodou a ani jinak vymítat, či odhánět. Jsem tu kvůli ochraně této ženy, která je v nebezpečí. Jde po ní někdo, kdo v ní chce zabít všechnu lidskost, zotročit ji a páchat na ní neustále

násilí. Chci tomu zabránit. Potřebuju udělat obřad, a ty budeš spolupracovat, jinak...”

„Tak snad abychom začali, než se nám tu rozsypete, mladý muži. Jste upír, že? Jen klid. Poznám trpícího, jsem přece kněz. Vidím, jak jste vyděšená, slečno Masonová,“ šokoval oba kněze.

„Vy mě znáte, otče?“ podivila se Alexa.

„Co bych to byl za kněze, kdybych neměl přehled o svých farnících! Ano, znám vás. Lépe, než si myslíte,“ přisvědčil on, a ji přestálý šok i žal kvůli tomu, že ji Duke nemiluje, vzápětí donutil se mu přiznat: „Ale já jsem taky upírka, otče. Podle všeho...”

S knězem však ani toto sdělení nijak nehnulo a ona vůči němu pocítila něco divného. Byla to důvěra, jakou doposud nepoznala. Nestávalo se jí, aby vůbec někomu věřila, včetně členů rodiny. Ale jemu ano.

Upřela na něj bolestný pohled a on jí konejšivě řekl: „To bude v pořádku. A teď bych poprosil prsteny, když už na mě váš snoubenec přestal mířit zbraní.“

Dukovi už skutečně klesla ruka s mečem a změnil se zpět. Asi vyčerpáním z těch bolestí. Vytáhl z kapsy krabičku s prsteny, a také dýku - Alexa to se slabým úsměvem předala knězi a on ty věci šel vysvětit, jak mu bylo Dukem řečeno. Dívka se pro změnu věnovala mladíkovi, kterému pomohla pohodlně usednout na lavici, zatímco čekali. Sama si dřepala před něj.

„Nemusíš to pro mě dělat! Trpíš zde! Pochopím, když půjdeš pryč,“ promluvila naléhavě, když viděla, jak muž, kterého tajně milovala, v kapli strašně trpí.

Jen odmítavě zavrtěl hlavou a jí to nedalo, aby ho nepohladila po tváři na znamení díků. Když byla tak blízko, ucítila opět velmi příjemnou vůni, která jí připomněla, jak se probrala v jeho posteli a košili. Nyní ji ta vzpomínka znervóznila, když si vybavila to, jak budou předstírat, že jsou skuteční manželé, aby jim to jeho otec uvěřil. Otřásla se a zvedla se, protože kněz jim už mezitím oznámil, že je vše hotovo.

Tak přistoupili k obřadu. Duke tam stál s mečem u pasu a ona s kyticí v ruce. Do té druhé jí kněz řízl a dívka se divila sama sobě, že proti tomu neprotestuje. Na Dukovi bylo vidět, že mu to není příliš příjemné, ale strpěl to - zřejmě kvůli ní.

Potom mladík vážně prohlásil: „Já, kníže Alexander Albacetrarian, беру si tebe, Alexandro Masonová, za svou kněžnu, abych ti umožnil sdílet své postavení, moc a bohatství. Slibuji ti, že tě budu vždycky opatrovat a chránit. Dokud nás smrt nerozdělí.“

Alexu napadlo, že až nyní vlastně zjistila, že se on jmenuje stejně jako ona, ale nezabývala se tím.

Odříkala to své, což byla tato slova: „Já, Alexandra Masonová, беру si tebe, kníže Alexandře Albacetrariane, abych s tebou sdílela tvé postavení, moc a bohatství. Dokud nás smrt nerozdělí.“

Moc ráda by dodala, že si ho bere z čisté lásky, ale nemohla. Při svých slovech si oba vzájemně nasadili prsteny a potom došlo na pití krve. Začal Duke, na kterém bylo po napití vidět, že se mu ulevilo. Pousmál se a předal miskou jí. Zato Alexe se nyní málem udělalo rovněž špatně. To ovšem do chvíle, než přičichla. Překvapeně shledala, že se z misky line omamná vůně, která jí až na detaily připomínala tu jeho, jež se jí velmi zamlouvala.

Neodolala a napila se, načež tu tekutinu příjemné chuti vypila do poslední kapky.

Cítila se skoro provinile a po očku sledovala kněze, co říká na to, že v jeho kapli někdo pije krev. Překvapivě ani nemrkl okem. Pak jim dokonce požehnal a prohlásil, že jsou nyní mužem a ženou a necht' jsou šťastní a láska je chrání před veškerým zlem. O Bohu vůbec nemluvil a ona mu byla vděčná za to, jak je přizpůsobivý, což vlastně ani pořádně nechápala.

Usmála se na něj, než doplnil: „A nyní můžete políbit nevěstu, kníže Alexandře.“

Rozbušilo se jí srdce z toho, co nastane, než jí to trochu zhořklo pomyšlením na tu ženu, kterou on miluje, jak zmínil. I tak se nebránila, když se k ní pak Duke ze své výšky dvou metrů naklonil a jemně ji přitiskl k sobě, načež ji políbil. Bylo to nesmírně příjemné a ona cítila, že se s ní něco divného děje. Ta vůně na ni působila tak, že zavřela oči a zapomněla, kde vlastně je.

Málem se nezdržela roztouženého povzdechu a vzpamatovala se až při zvuku knězova hlasu, který jejich projev komentoval slovy: „Myslím, že jsem udělal dobře. Je z vás cítit velká vzájemná láska.“

Odtrhli se od sebe a ona tázavě pohlédla do očí Duka a čekala, co řekne. Mladík to nekomentoval, jen v duchu si řekl to samé, co ona, a to, že se kněz mylí a miluje tu pouze jeden z nich. Alexe bylo smutno a napadlo ji, jestli by neměla Boha poprosit o Dukovu lásku. A opět pocítila věc pro ni neobvyklou vůči tomuto knězi. Nyní to však byla vděčnost. Chtěla něco udělat, tak mu do rukou vložila tu kytici, kterou dostala od svého nyní už manžela.

„Nemám vám co jiného dát, otče. Ozdobte jí kapli, nebo si ji vezměte do svého bytu. A děkuji vám,“ vysvětlila mu své jednání.

Duke se jen pousmál a vypsal knězi šek. Tím mu chtěl také vyjádřit své díky. Rovněž mu sdělil adresu, na niž mu má zaslat potvrzení o uzavření sňatku. Pak už se vydali směrem k východu. Odjeli a muž v sutaně tam zůstal sám. Ale ne nadlouho. Jen, co se za mladým párem zavřely dveře, vynořila se ze dveří, z nichž předtím vyšel on sám, žena středního věku. Málem se lekl, ale znal ji, tak se jen usmál. Ona měla naopak v očích slzy. Věděl, že plakala dojetím, a znal i důvod.

„Škoda, že jsi nemohla být blíže, má upíří sestro,“ poznamenal tedy, když s darovanou kyticí zamířil k oltáři, kde ji umístil do vázy.

„To nevádí. Nechtěla bych u toho být. Vidět ji ano, ale jeho...“ ušklíbala se ona a vzala do ruky šek, odložený jím na lavici.

Přelétla ho očima a svůj dojem komentovala slovy: „Hmm... Albacetrarian překonal svou chamtivost. Tomuhle já říkám vděčnost! Kdyby věděl, co ho čeká, zabil by tě hned po obřadu. I když... Co by tím získal, že?“

„A proč jsi vlastně tady? Nemáš tomu slavnému hrdlořezovi pomáhat je najít?“ vyptával se jí otec Bird.

„Proč to? Najde si je lehce sám, věř tomu. V tomhle městě je upírů, že bys je spočítal na prstech jedné ruky, když neberu v úvahu ty, kteří to o sobě nevědí, a o těch mám přehled pouze já. Tak proč se starat? Navíc... Copak jsem idiot, abych lezla do cesty rozrušenému muži svého druhu? Tady jsem v bezpečí. Navíc mě potřebuje ona - chci ji ukonejšit. Obětuješ k tomu své zrcadlo, jak doufám, bratře?“ reagovala na to ona.

Kněz pouze přikývl a o chvíli později už stála v jeho příbytku u zrcadla, jež bylo prasklé po celé délce, ale ani jeden kousek nevypadl ven. Zírala do něj a konejšivě mluvila k něčemu, před čím by asi každý člověk utekl. Ale ona jím nebyla a kněz už byl na ledacos zvyklý. Seděl poblíž a poklidně si četl. Ti dva byli opravdu v bezpečí, zato mladý upíří pár nevěděl, co může čekat od muže, jenž se právě zbavoval provazů a zuřivě ze sebe dostával kletby. Pak vstal a začal se dobývat z místnosti, do níž ho někdo uzamkl. A on už tušil, kdo to byl, a sliboval mu strašlivou pomstu.

8. kapitola – Mezi otcem a synem

Upíří novomanželé dorazili do Dukem zmíněného hotelu. Byl velmi luxusní a Alexa si pomalu začala připadat jako v pohádce. V recepci Duke zajistil, aby jim na pokoj přivezli slavnostní večeři, a zatímco ona bloumala pohledem po hotelové hale, přidal k tomu jistý pokyn. Pak vyjeli výtahem nahoru a Alexa si důkladně prošla přepychové apartmá, v jakém ještě nikdy v životě nebyla. A stále nemohla uvěřit tomu, že se tam ocitla. Mladík shovívavě a spokojeně přihlížel její radosti, a také údivu, s nímž si vše prohlížela.

Když se však dívka dostala do ložnice, poněkud pobledla a obrátila se na něj s otázkou: „Myslíš, že nás tvůj otec najde?“

„Těžko říct. Jisté je, že se o to určitě pokusí. Bude slídit v myslích spolužáků, a jelikož mě tam nenašel a tuší, kdo ho svázal a zamknul, bude jistě hledat i mě,“ konstatoval Duke a snažil se o klid, aniž by ho však cítil.

Děkoval si za svou prozíravost, díky níž měl v kufru auta ještě jeden meč, který mohl v případě potřeby použít na svého otce. Ale i tak se bál, že je najde a připraví ho o Alexu, jež nyní užasla, když přivezli večeři, a na stolku byla také kytice rudých růží, ohledně níž ji Duke informoval, že má být jako náhrada za tu, již po obřadu

věnovala knězi. Pousmála se a usedli spolu ke slavnostní večeři. Jí to vše přišlo jako krásný sen, bála se však probuzení.

„Je to neuvěřitelné. Sedím tady v luxusním hotelu, na sobě mám diamanty, nádherné šaty, a jsem tu s manželem, který je kníže. Je to jako v pohádce,“ svěřila se mu.

Nyní její strach z něj přešel a nahradil ho ten, že o toho krásného mladíka přijde.

A to samé cítil i on, který odvětil: „Věřím, že se ti to líbí. Upírky milují luxus a je snem každé ženy našeho druhu být kněžnou.“

Alexa si řekla, že to vzala za špatný konec a doplnila: „Ano, je to krásné. Ale tím nejcennějším je pro mě to, že mě chráníš před svým otcem.“

„Prostě to cítím jako svou povinnost. Je to i kvůli mé matce, kterou ten tyran léta mučil. Tenkrát jsem jí nemohl díky nízkému věku pomoci. Tak nyní pomůžu tobě,“ sdělil jí k tomu on.

Alexe zabylo zle kvůli tomu, že to Duke dělá jenom kvůli památce na svou matku a ne pro ni. A vzpomněla si taky na tu druhou ženu, což bylo horší než tohle.

Proto poznamenala: „Aha, tak je to... Takže asi manželi nezůstaneme, že? Je to jen dočasné, než to tvůj otec vzdá, jak jsi říkal. Navíc je tu ta žena, o níž jsi hovořil. Nemůžeš být ženatý, protože kdyby o tebe projevila zájem, tak by ses musel rozvést.“

Duke ji vzápětí šokoval slovy: „Takhle to mezi námi upíry nechodí. Rozvodu není třeba. Stačí před svědkem prohlásit, že tě zapuzuju, a je to. Jen to musí být jiný upír. I ty to tak můžeš udělat.“

Kromě toho, upíří kníže má obvykle i harém, nejen manželku. Například můj otec má velmi rozsáhlý harém. Pokud by tě uchvátil, musela by ses o něj jistě dělit a být v loži spolu s jeho konkubínami, až by ti projevil přízeň. I kdyby si tě vzal. Manželství tak, jak ho znají lidé, není mezi upíří šlechtou běžné. Ale věčné mládí by ti mělo asi zůstat. Jistě je ti příjemné, že už nebudeš stárnout, ne? Proto je dobré být upírem a uzavřít posvěcený sňatek s krevní výměnou.“

Zatmělo se jí před očima a ona prudce vyskočila. V návalu zuřivosti strhla ze stolu ubrus, čímž vyrobila slušnou spoušť. Mezi střepy ze sklenic, které nevydržely pád, se válelo jídlo a rozlévaly se kaluže nedopitých nápojů.

„Tak takhle to je! O věčné mládí ti šlo! A hromadu žen! Ale nemysli si, že se nechám umístit do tvého nebo něčího harému! Na to já nejsem stavěná, rozumíš? Já chci být pro svého manžela jedna jediná a on nesmí mít jiné ženy! A ty, ty jsi bezcitný, ohavný a vypočítavý smilník! Měla jsem to vědět! Pořád jsi chodil na nějaká rande, a kdo ví, co se tam dělo! Já se nebudu zahazovat s nějakým přelétavým upírem, rozumíš? Vrátím se pak k Michaelovi, protože ten mě miluje a byla jsem jeho první. Ty máš stejně tu, co tě nechce - a já se jí vůbec nedivím! Mě ale využívat nebudeš, je to jasné?“ běsnila a vůbec jí nevadilo, že má ty krásné šaty potřísněné skvrnami od jídla a pití.

Duke vstal a chtěl na ni promluvit, ale dívka se vzápětí zamkla v ložnici a na jeho klepání a prosby nereagovala. Málem si nafackoval za to, co jí řekl, a že jí to lépe nevysvětlil. Především to, že stojí jen o ni a o jiné ženy nemá zájem. Bylo mu zle z toho, co mu řekla, nicméně doufal, že to není ztraceno. A její temperament ho i tak pobavil. Líbilo se mu, jak zuří - byla tak křehká, ale

zároveň rázná! Sedl si a zasnul se, než se zachmuřil při pomyšlení, že u ní nemá žádnou šanci, protože ji ani bohatství nepřesvědčí, aby ho chtěla. Rád by ten dojem ze své osoby smazal, ale prozatím to nešlo. Tak čekal a díval se na svůj zcela nový snubní prsten. Co se jeho týkalo, byl ženatý a přál si trvání tohoto stavu. Ale jak toho dosáhnout?

Jeho rozdivočelá společnice si mezitím sundala poničené šaty a litovala jich, nicméně svá slova vzít zpátky nemínila, a dělit se o Duka už vůbec ne. Bylo jí do pláče, když si pomyslela, že on miluje jinou ženu a ji beztak opustí, až se to vše s jeho otcem vyřeší. Ten pro ni už málem přestal být problémem.

Spíše jeho syn a jeho tajemná láska - to ji trápilo.

Posadila se na postel jenom v prádle, aby v duchu vztekle uvažovala na adresu té ženy: „Kdo jsi? To já jsem Dukovou ženou a nosím jeho prsten! Drahá neznámá, já tě rozšlapu jako hmyz!“

Tak oba sklesle seděli a nevěděli si rady, než je z toho vytrhl známý zneklidňující dojem.

Kníže Albacetrarian nepátral moc dlouho. Jakmile se svou ohromnou silou dostal z komory, kam ho zamknul jeho syn, vyslídil z myslí jeho spolužáků to, kde bydlí ta vzpurná dívka, jež ho okouzila. Bydliště svého syna znal. Ale ani na jednom z těchto míst nepochodil. To už však tušil, co se stalo a jaké jsou záměry jeho nelegitimního dědice. Tudíž se mihnul i kolem místní kaple, kde bylo ovšem již pusto a prázdno. Musel přijít pozdě, což ho dost štválo. Už se sotva držel vzteky a plánoval strašlivou pomstu pro toho, kdo mu sebral to, co si tak přál mít. Trochu se uklidnil až ve

chvíli, kdy v blízkosti hotelu vycítil přítomnost dvou bytostí svého druhu.

S jeho schopnostmi nebyl žádný problém zjistit, kde se ti dva ubytovali a že jsou manželé. To ho však opět rozzuřilo a on spěchal. Svou vůlí přinutil jednu z pokojských, aby mu odemkla apartmá mladých novomanželů. Chtěl využít momentu překvapení, přestože tušil, že o něm ti dva budou vědět předem. I tak nemínil prorážet okenní tabulky a cítit bolest. Tu měl již v duši a pořád se zvětšovala. Její další vlna přišla při pohledu na rozházené jídlo a pití - upír si živě představil, co asi novomanžele přimělo k takové spoušti a proměnil se do své hrozné podoby, jak strašlivě žárlil na svého syna. Ještě horší bylo to, když si všiml pruhu světla, vycházejícího z ložnice. Pak navíc uslyšel hlasitý povzdech, jenž se očividně vydral z hrdla rozvášněné ženy. Rozzuřený upír rozrazil dveře a stanul na prahu toho pokoje.

Když Alexa vycítila vibrace dalšího upíra, byla v šoku. Duke ve střehu.

Vzal si meč a šel ke dveřím ložnice, na něž zaklepal s ráznými slovy: „Alexo, pusť mě dovnitř! On už je tady!“

Dívka přesto zaváhala a odporovala: „Ne! Jsem tu zamčená a v bezpečí.“

Nějak se necítila na to, předvádět před někým to, co je falešné - že jsou s Dukem skuteční manželé.

„Ale on k tobě může. Umí létat a klidně projde i oknem. Každá rána se mu skoro okamžitě zahojí, věř mi! Už mě poslechni, jinak já vyrazím dveře! Jako u Nicholase. Udělám vše pro tvou ochranu, klidně tě i vyděsím. Mám meč, jedině já tě ubráním, otevři!“ uslyšela vzápětí naléhavě znějící hlas Duka.

Tohle ji přesvědčilo, i když se hrozně bála snad úplně všeho. Kvůli tomu zapomněla i na to, že je pouze v prádle a punčochách a skutečně otevřela dveře.

Až Dukův pohled ji přiměl se zastydět, ale na zbytek nebyl čas, když mladík vtrhl dovnitř, opřel meč o skříň a vydal se k ní, přičemž prohlásil: „Je blízko a má velmi citlivé smysly. Musíme být přesvědčiví a já na tobě nechat svůj pach, aby se tě štítit dotknout.“

Při své řeči ze sebe sundával oblečení, až byl také jen ve spodním prádle. Alexa ho sledovala, a když viděla, jak moc je pohledný, přepadla ji frustrace z toho, že to vše je jenom lež a on patří té ženě, o které mluvil.

Tak před ním couvala a v obraně napřáhla ruce, když se ozvala: „Ne! Já to nechci! Chceš jinou ženu, není to správné! Nech mě jemu, jsem na sadisty přece zvyklá, ne? Nestane se mi nic, co už neznám, a...“

Duke ji pozoroval, jak před ním stojí v tom prádle, a šlel z toho i z jejího odporu vůči tomu, čím se ji chystal ochránit. Hodlal využít něčeho, o čem ona neměla ani ponětí, protože věděl, že se s ní nedohodne.

Přiskočil k ní, uchopil ji za paže a sklonil k ní hlavu tak, aby se jejich tváře téměř dotýkaly, když na to reagoval: „Tohle já nedovolím, Alexo! Aby tě měl a mučil! Promiň, ale je to nutné...“

A potom ji políbil. To jí vzalo řeč a přimělo ji zapomenout na vše, co jí hrozilo od krvelačného upíra, který je pronásledoval. Byla omámená tou vůní, a když se jeho rty po chvíli přesunuly na její krk, přestala se kontrolovat. I on na nebezpečí skoro zapomněl, když měl v náručí ženu, kterou miloval.

Jen ho mrzelo to, že ona reaguje zřejmě pouze na jeho vůni svými pudy a není to láska, co ji přimělo hlasitě si povzdechnout, když jí líbal šíji. Pak už na úvahy nebyl čas, poněvadž vzápětí se ve dveřích objevil netvor.

Kníže byl už na první pohled nesmírně rozzuřený, když zavrčel: „Tak ty ses opovážil vzít si mou vyvolenou jako svou kněžnu! Postavit se mně, nejmocnějšímu upírovi! To tě přijde draho, Alexandře!“

„A co mi uděláš, otče? Jsem tvůj jediný dědic. A ona je pod mou ochranou. Alexa je mou manželkou, a tak to zůstane. Jdi pryč a nech nás užít si naši svatební noc,“ rozzuřil ho ještě více Duke, který se také proměnil do upíří podoby.

„Budu vyjednávat. Přenechám ti polovinu svého majetku, když ji zapudíš a necháš mě ji uchvátit. Co na to říkáš?“ překvapil Duka jeho otec.

Alexa měla strach, že to mladík skutečně udělá, ale ten se jenom zasmál a zavrtěl hlavou: „Ne, otče. Alexa je mou kněžnou a já ji nevyměním ani za tvé peníze. Vrať se ke svým konkubínám a ji nech být.“

Vzápětí přišlo ještě větší překvapení - to hlavně pro Duka, který svého otce znal - když kníže opět poklekl a prohlásil: „Má krásná paní! Zvaž, co učiníš. Já jsem mocnější a silnější než můj syn. Už jen to, že jsem čistokrevný, ti zajišťuje lepší ochranu. A v loži budu jistě také lepší. Doneslo se mi, že se můj syn zcela vyhýbá ženám, takže nemáš záruku, že by ti poskytl přízeň, jakou tvé tělo vyžaduje. A vím, že jsi náročná. Ten lidský mladík, co jsi ho měla nedávno v loži, měl v mysli opravdu podnětné obrazy, a já jsem ochoten obětovat cokoliv, abys...“

„Nemám zájem. Myslím, že jsem to vyjádřila dost jasně, ty stvůro! Jak už řekl Duke, vrať se tam, odkud jsi přišel. Já nechci muže, co má harém. Chci být pro manžela jedinečná,“ přerušila ho prudce dívka, která nechtěla, aby před Dukem mluvil o tom, co se stalo mezi ní a Michaellem.

A Duke opravdu cítil žárlivost, s níž divoce uchopil meč a vyzval knížete: „Otče, nebudu to opakovat. Má žena řekla jasně, že tě za manžela nechce. Tak laskavě odejdi, jinak tě budu nucen zabít.“

Oba muži už byli dost rozezlení, a taky rozvášnění pohledem na ženu, o kterou stáli, a ona je pozorovala v dost úsporném odění. Nebylo tedy divu, že se starší z nich poté uchýlil ke lsti. Přiskočil k dívce, uchopil ji do náruče, a než se nadála, vznesl se s ní až ke stropu.

„Duku! Pomoz mi!“ vykřikla Alexa, která se strašně bála výšek.

„Nech mou ženu na pokoji, ty prevíte!“ zařval na knížete jeho syn, avšak jinak se cítil víc a víc bezmocný.

A jeho otec to věděl, když vítězoslavně reagoval: „Vidíš? Já jsem skutečně mocnější a lepší než můj syn, krásko! A tebe si odnesu k sobě, kde tě zbavím pachu mého syna, a pak ti projevím svou přízeň. Můj harém mě už nezajímá, chci jen tebe. Přistoupím na tvou podmínku monogamie a dám ti vše, co chceš, jen když se mi podvolíš,“ sdělil jí krvelačný netvor, který na ni hleděl s velkým obdivem.

Alexa dostala strach, a taky vztek, že ji někdo nutí proti její vůli. Kníže nepočítal s tak velkým odporem a nebezpečím, jinak by jistě stihl provést nějakou obranu.

Ale takto jen nevěřičně zíral, jak se jeho vyvolená mění do upíří podoby, a vzápětí uslyšel zavrčení: „Bud' mě ihned pustíš, ty zvrhlý sadisto, nebo ti vyrvu ten tvůj upíří jazyk! Co si vybereš?“

A posléze ucítil i bolest, jak mu zaryla své dlouhé zvířecí drápy do tváře, kterou mu rozdrásala. Zřejmě to bylo dost hluboko, protože ho bolest ochromila natolik, že ji pustil. Naštěstí se vznášeli právě nad postelí, do níž dívka dopadla, a tak se jí nic nestalo. Nevěřičně zírala na to, jak se upírovi jeho rána skoro okamžitě zacelila. Bála se, že se jí znova chopí a vylétne s ní až ke stropu.

Rychle tedy z postele vyskočila a běžela k Dukovi, který tam stále stál v té rudooké podobě a s obnaženým mečem. Objala ho kolem pasu a přitiskla se k němu, přičemž se třásla jako list. Kníže Albacetranian to po tomto pohledu se smutným výrazem ve tváři, kterou už opět připomínal člověka, vzdal.

Snesl se dolů a na odchodu ještě dodal: „Už nejsi můj syn, Alexandře!“

Na nic víc se nezmohl a rychlým krokem se vzdaloval, jak oba mladí manželé cítili. Oni se po jeho odchodu také změnili zpět do lidské podoby a Duke se velmi nerad vyvinul Alexe z náručí, aby šel zkontrolovat odchod svého otce.

Ona si sedla na postel a snažila se uklidnit. Bylo jí jasné, že to kníže vzdal a už se zřejmě nevrátí. Tudíž byl konec i Dukově ochraně a tomu krásnému snu, jímž pro ni bylo jejich manželství. Bylo jí z toho smutno, ale nehodlala mu své city přiznat. Stále si říkala, že je přece citově zadaný a ona nemá právo se do toho míchat. A že by ji stejně nechtěl. Jen nevěděla, jak dokáže ve škole

udržet pozornost a nemyslet na ty krásné okamžiky s ním, kdy byla jeho ženou, byť jen zdánlivě, aby jim to uvěřil jeho otec.

Duke se vracel a jí se udělalo špatně při představě, jak jí říká o ty šperky, které ji koupil, a pak ji posílá domů s tím, že jejich sňatek nechá zrušit tak, jak o tom hovořil. A bylo jí jasné, co udělá ona. Vůbec nic. Neměla právo a ani se na to necítila - bojovat o svou lásku. Netušila, že jsou na tom oba stejně a on taky přemýšlí, jak by tohle nemuselo skončit. Zatím se na ni povzbudivě usmál a jí zabylo ještě hůř, když viděla ten krásný úsměv a jeho celého. Tak se jen snažila držet, aby neplakala. A čekala na konec svého snu.

9. kapitola - Z nuly šlechtičnou

Duke přišel až k Alexe a při pohledu na její roztřesenost cítil dojetí.

Tiše jí řekl: „Myslím, že to vzdal. Ale pro jistotu bys tu měla přespat. Je mazaný a kdo ví, co by mohl provést. Stále jsi pod mou ochranou, Alexo.“

Dívka se tvářila dost smutně. Na jeho návrh neřekla vůbec nic, pak nejistě vstala a šla ke stolku se zrcadlem, kam poté položila všechny šperky, které jí koupil.

„Já se teď vykoupu se a půjdu si lehnout,“ zašeptala sotva slyšitelným hlasem a vytratila se dříve, než si s ní stačil promluvit.

Zachmuřil se, ale řekl si, že počká, až se ona vykoupe, a pak uvidí, co bude. Každopádně to vypadalo, že noc v hotelu s ním stráví. Hodlal ji u sebe zdržet co nejdéle a vymyslet, jestli by ji nemohl získat pro sebe. Zvažoval i možnost nalákat ji na své bohatství, i když tušil, že s tím u ní neuspěje.

Alexa zatím napouštěla vodu do vany a u toho jí tekly slzy proudem. Celý večer pro ni byl jedním velkým šokem, který se snažila vstřebat, a už toho na ni bylo moc. Tak využila hluku tekoucí vody, aby tím zamaskovala vzlyky, které by mohly upozornit Duka na její pláč. Nepřála si, aby to věděl, protože by mu

pak musela říct, co všechno ji trápí, a to nechtěla. Když napustila vanu, dala si do pořádku líčení a naložila se do ní s cílem se uklidnit. Pomalu se omývala, načež zavřela oči a relaxovala. Za chvíli však cítila, že něco není v pořádku. Její kůže zrudla a špatně se jí dýchalo. Taky se jí prudce rozbušilo srdce. Instinkt ji varoval a ona pracně vylezla z vany. Třesoucíma se rukama uchopila a oblékla si bělostný župan a z posledních sil sáhla po klice u dveří.

Duka, sedícího zadumaně na pohovce, vyrušilo otevírání dveří koupelny. Vzhlédl a uviděl Alexu, která se v nich objevila. Než však stačil promluvit nebo něco udělat, složila se dívka přímo před jeho očima jako list k zemi. To ho nesmírně vyděsilo a on byl dvěma skoky u ní. Klekl si a uchopil ji do náruče, aby zjistil, co se jí vlastně stalo. Napadení ihned zavrhl, protože koupelna neměla okna a jiného upíra by vycítil. Zvážil i nějaké zranění, ale uvědomil si, že necítí krev. A byl tak rozrušený, že ho ani nenapadlo, že by to mohlo být z horké vody. Úplně propadl panice. Byl pouze schopen odnést ji do ložnice, kde ji opatrně položil do postele, ale už neměl na to, aby si všiml podivně zarudlé kůže a zrychleného tepu. On byl přesvědčen o tom, že mladá upírka umírá.

To ho úplně zdrtilo a byl téměř nepřítčetný, když poklekl těsně u ní, zatřásl s ní a zařval: „To ne! To se nesmí stát! Alexo, slyšíš mě? Neumírej mi! Dám ti vše, po čem zatoužíš, obětuju pro tvou lásku i vlastní život! Vrať se mi, má kněžno!“

Dívka se náhle ozvala: „Mohl bys zhasnout světlo? Bodá mě do očí.“

Duke to udělal, a pak se vrátil k ní do postele. V pokoji vládla černočerná tma, do níž nyní zaplály rudé oči té, která klečícího mladíka nečekaně objala kolem krku, a on s úžasem zaznamenal, že je nahý.

Přitiskla se k němu a s tváří u té jeho zavrčela: „Ty tak nádherně voníš, Duku! Přitahuješ mě. Jsi strašně pohledný, ale to jistě sám dobře víš. Líbím se ti?“

Překvapilo ho to, ale zmohl se na přitakání: „Ano, Alexo. Líbíš se mi, a taky mě přitahuješ. Moc mě...“

Nedopověděl to, protože ho její blízkost přemohla natolik, že se věnoval její hladké kůži, kterou hladil a už ji chtěl i políbit, než si uvědomil, že ona je stále v upíří podobě.

Navíc mu vzápětí dalším zavrčením navrhla: „Tak s tím něco udělejme, ne? Investoval jsi do mě hodně peněz, takže bych se ti měla odvděčit. Teď už se nemusím tahat s tím Stevensovic lidským ubožákem, když mám manžela, který je nesmírně bohatý. Věř tomu, že já umím být vděčná a chápavá, když mi někdo zajistí pohodlí.“

To ho probralo jako studená sprcha a něco mu nesesedělo, tak se jí vyvinul a šel rozsvítit. Ihned zjistil, že se nemýlil. Alexa klečela na posteli a byla stále v upíří podobě.

Její oči byly rudé a jejich pohled nepřítomný, když se vrčivě zasmála: „Ty jsi mě odhalil! Jak to? Myslela jsem, že tohle je to, co chceš, ne? Ji. Za každou cenu. Že bych tě podcenila, Albacetraniane?“

Duke se také změnil do upíří podoby a divoce zavrčel: „Nehraj si se mnou! Miluju ji, ale tak to nechci. Aby se mi prodávala za můj majetek.“

„Ale! A odkdy? Jsi přece upíří kníže, ne? Miluješ ji? Tak proč jsi jí to neřekl? To ji mám dát takovému váhavci? A pak ji musím zahnat do horké vody, aby omdlela a já tě mohla trochu poškádlit.“

Co s tebou? Život za ni dáš? Těžko,“ ušklíbla se stále tak nepřítomně se tvářící upírka.

Duke divoce přitakal: „Ano! Mluvím pravdu! Kdyby mě milovala, obětuju všechno, budu riskovat život pro její bezpečí a lásku! Dám jí cokoli!“

„Dej pozor na svá přání, mohla by se ti splnit! Hlavně na ni buď hodný, jinak si tě podám. A víš, že jsem pořád tady, tak na to pamatuj! My dva se zase uvidíme. Možná už brzy,“ ušklíbla se znova a už naposledy ta, která zjevně mluvila ústy omdlelé Alexy.

Potom hmátla po županu, oblékla si ho a ulehla. Duke opět zhasnul a složil se na kolena vedle dívky. Už se ani nenamáhal zjišťovat, jak na tom je.

Bylo mu bídně a on bezmocně vzlykal a šeptal: „Kdybys jen věděla, jak tě miluju! Ale když mě nemiluješ ty, nebudu tě nutit se mnou zůstat. I když nevím, jak bez tebe dokážu žít, Alexo. Hlavně už se vzbud', moje lásko.“

Netušil, že ho Alexa slyší a nevěří svým uším. Dívka totiž celou dobu vnímala, jenomže ne zcela přesně. Její pocity byly hrozné. Neslyšela ani neviděla pořádně nic z toho, co jí přišlo jako dohadování se strašlivé příšery s někým velmi zlým. A šlo o její život, o její vlastní budoucnost.

Když se konečně začala probírat, celá se třásla. Jako by byla v pekle a právě se z něj vrátila. Pak ovšem zaslechla Dukova slova a její duše vzlétla přímo do ráje. Nechtělo se jí tomu věřit, ale něco jiného bylo důležitější. Jeho pláč, který ji šokoval a nelíbil se jí.

Tak se jemně dotkla jeho paže rukou a tiše se ho zeptala: „Proč pláčeš, Duku? Já jsem v pořádku, jen jsem omdlela. Doma se nikdy nekoupu v tak horké vodě a větrám. Stačila jsem jen...“

Prerušilo ji to, jak on prudce vstal a šel opět rozsvítit. Důkladně si ji prohlédl a jeho oči byly zarudlé od pláče, když se váhavě zastavil u nohou postele.

Chvíli si upřeně hleděli do očí, než se ona odvážíla zeptat: „Co jsi to říkal? Zaslechla jsem něco zvláštního. O lásce... To přece není možné, že? Jsem jen obyčejná chudá holka a ty jsi kníže. Řekl jsi, že jsem přelétavá a...“

„To jsem žárlil. Strašně moc jsem si přál být na místě těch mužů, co jsi s nimi chodila ven, tak jsem bral na rande ty holky, abys žárlila. Ale ty nic. Až teď tě možná zmohla ta vůně mé nevinné krve, tak bys mě snad chtěla. Nebo abych ti dal svůj majetek. Alexo, udělám to, když zapomeneš na toho muže, co ho chceš a miluješ. On tě třeba neocení a nepochopí, čím jsi prošla. Tu bolest a... Já tě miluju od první chvíle, kdy jsme se poznali. Ale bál jsem se ti to říct, protože ty jsi nejevila zájem. A doufám, že on tě nebude chtít, abych mohl...“ umlčel ji poměrně dlouhou, procítěnou a občas nesmělostí přerušovanou řečí Duke.

V té chvíli uvěřila a v duchu se nesmírně radovala.

A nehodlala protahovat nejistotu, tak jeho slovní projev rázně uťala slovy: „O tom pochybuju, že mě nebude chtít.“

„Cože? Jak to víš?“ zděsil se její manžel.

Šibalsky se pousmála: „Právě jsem to slyšela, ne?“

Vytřeštil na ni oči a ona pokračovala: „A já chci tebe. Taky tě miluju už od prvního setkání a toužím po tobě. Ne kvůli tomu, že jsi mi mnohokrát pomohl a ani pro tvůj majetek.“

Duke na ni stále tak nevěřičně hleděl, když si vzápětí sundala ten župan.

Svůdně se na něj zadívala a vyzvala ho: „Pojď už do postele, moje lásko! Je to naše svatební noc, tak ať je co nejkrásnější. Jen mi dělá starost... Co ten harém, který můžeš mít? Jsem žárlivá a ty pohledný, a já nechci... Však víš, co jsem ti říkala u večeře a jak skončila, ne?“

Na konci své řeči dost znejistěla, kdežto on už pochopil a jeho pohled se stal dravčím, když se vracel k ní do postele a propaloval ji očima, zatímco říkal: „Neboj se, lásko. Nebudu mít jiné ženy. Nezajímají mě a nikdy mě nezajímaly. Ta vůně je toho důkazem. Neměl jsem dosud ženu ve svém loži - to je důvod toho, proč tak přitažlivě voní má krev. Tohle každá upírka vycítí. U každého muže, i lidského.“

„Hm, tak proto mě přitahoval Michael. A pak už ne,“ konstatovala Alexa, ale když viděla, jak Dukův pohled ztvrdl, zachvěla se.

On ji divoce objal a hlesl: „Už se k němu nevracej! Dám ti mnohem víc, než on, Alexo!“

„Duku, já s ním byla jen proto, abych tě od sebe odehnala, tak se nemusíš bát. Miluji tebe, ne Stevense. Jenže jsem se ti to bála říct, když ty o mně víš takové věci a našel jsi mě v situacích, na které nejsem hrdá. Jak můžeš milovat takovou...“

Nedopověděla, protože ji umlčel posunkem a slovy: „Můžu a miluji jen tebe. Jsi moje kněžna a budeš jí až do mé smrti. Slibuji, lásko.“

O chvíli později Duke v duchu blahořečil svému otci za jeho návštěvu. Alexa ho zahrnovala polibky, nechávala se od něj hladit, a po celý zbytek noci mu neúnavně projevovala své city, po kterých toužil. Už svítalo, když se vyčerpaně uložila do jeho mohutné náruče. Opřela se mu zády o hrudník a spokojeně usnula, zatímco on ji majetnicky objímal paži a ze spaní se později také usmíval. Spal tvrdě, tak netušil, že chvíli po tom, co se propadl do říše snů, otevřela dívka oči a ty byly rudé, načež štitivě odsunula jeho paži a odtáhla se od něj na opačnou stranu postele, kde pokračovala ve spánku.

V době, kdy došlo k sblížení Alexy a Duka, pokoušel se v tomtéž městě, jen v jednom domku na jiné ulici, usnout malý chlapec. Moc se mu to nedařilo, a když posléze ano, stejně ho neustále budil nějaký strašný sen. Nepamatoval si jeho obsah, jen měl nutkavý pocit ztráty něčeho jemu velmi drahého. Když se vzbudil poněkolkáté, dokonce křičel ze spaní, což k němu přilákalo matku, která ho znepokojeně konejšila. V jejím náručí se trochu uklidnil, ale když se vrátila do své ložnice, sen přišel znovu. Chlapec už byl vyčerpaný pláčem, tak jenom ležel a zíral do stropu.

A potom to uviděl. Obrovský stín s rudýma očima visel přímo nad ním. Jenže on se ho nebál.

Znal už to, a tak zůstal klidný, i když uslyšel velmi nelidským hlasem pronesené děsivé zavrčení: „Mrzí mě to, můj sladký

chlapečku! Ale neboj se, já ti ji zase vrátím. Slibuji. Spi už konečně, překrásný anděli. Trápí mě a bolí, jak se cítíš. Všechno je v pořádku, miláčku. Není čeho se bát. Dostaneš vše, co si zasloužíš, má jediná láska. Miluji tě, Tristane. A vždycky budu.“

Po vyslechnutí této zvláštní řeči malý chlapec skutečně usnul. Stín posléze tiše zmizel, jako nějaký duch. Nemusel jít daleko.

V místním hotelu se mladá dívka zmítala ze spaní. Zdál se jí hrozný sen o tom, jak utíká lesem a honí ji nějaký muž.

Když už nemohla, bezmocně zády opřená o strom sledovala, jak se k ní přibližuje, až byl těsně u ní a jeho rudé oči plály nadšením, když na ni vrčel: „Tak a mám tě, čarodějko! Teď jsi moje! Zapomeň na mého otce, ten už to má spočítané. Já tě chci a dostanu tě i za cenu ztráty vlastní duše!“

Než stačila vykřiknout, obraz se rozplynul, aby ho však nahradil jiný, ještě hrozivější. V něm muž s Dukovou tváří klečel na kolenou a nad ním stál podobný netvor s rudýma očima, který mu mířil mečem na hrud! A on se jen odevzdaně podíval jejím směrem se slovy: „Děkuji za smrt.“

A potom ho ten rudooký útočník proklál mečem a uřízl mu hlavu.

Alexa se zděšeně probrala a měla pocit, že je v místnosti s více upíry, než jen s tím, kterého si vzala a jehož vibrace cítila. Tento dojem však trval asi vteřinu. Potom to zmizelo a ona vnímala jen Duka.

Toho její výkřik, jenž se jí při procitnutí vydral z hrdla, hned probudil ze spánku a on si ji přitáhl do náručí, aby jí procítěně sdělil: „To nic láska. Brzy tě nebudou trápit žádné problémy.“

Postarám se o tebe. Ty už nesmíš strádat, miláčku. Jsi moje žena a už ti nikdo neublíží.“

To ji ukonejšilo a ona neměla potřebu mu vykládat svůj děsivý sen. Stejně měla divný pocit z pohledu muže, který v něm zemřel. Ale nebyla schopná o něm přemýšlet, jak byla stále rozespálá. V Dukově objetí a po jeho slovech opět usnula a už se jí pak nic nezdálo.

Mladí novomanželé se několik hodin prospali. K večeru se vzbudili, a poté, co se najedli v hotelové restauraci a dali Alexiny svatební šaty do čistírny, odjeli do jejího problematičtějšího domova.

Jejich příjezd Dukovým luxusním autem zřejmě nikdo z domu nezaznamenal, protože když Alexa odemkla dveře, její matka ji přivítala slovy: „Kde jsi byla tak dlouho, ty mrcho? A s kým ses to zase pelešila?“

Vtom se za Alexou objevil Duke, který byl schovaný za rohem domu. Jeho impozantní zjev zapůsobil i na Alexinu matku.

Zmlkla a mladík zvedl Alexinu ruku do výšky, aby dobře viděla na ohromný diamant jejího snubního prstenu, přičemž vážně prohlásil: „Omyl, vážená paní! Vaše dcera se nikde nepelešila, ale strávila noc se svým manželem.“

Pak ještě dodal: „Jsem kníže Alexander Albacetrarian a vaše dcera je od včerejšího dne pod mou ochranou a v mé péči. Od nynějška ponesu všechny náklady za ni já, její manžel. Takže si už můžete oddechnout, poněvadž Alexa je nyní v mé milující náruči. Tak, jak si to plným právem zaslouží. A nyní bychom rádi odnesli

věci, které jí patří a ona je má ráda. Takže se rozlučte, poněvadž mám silný pocit, že s vámi má žena udržovat příliš častý kontakt nebude.“

Alexina matka ztuhla tak, že kolem ní prošli tak lehce, jako kolem silničního patníku. Alexa šla do svého pokoje a s Dukovou pomocí začala balit. Její matka se ale za chvíli vzpamatovala a úplně obrátila, když jí plně došlo, co se děje. Brzy přišla za nimi a tvářila se už zcela jinak.

Začala švitořit: „Přece nemusíš hned odcházet a pan kníže taky ne. Posad'te se u nás, hned vám přinesu nějaké občerstvení. Proč jste neřekli, že se chcete vzít? Vystrojila bych vám krásnou svatbu.“

Zatímco mluvila, Alexa s Dukovou pomocí dobalila své věci, kterých příliš mnoho nevlastnila. Nyní se na svou matku nevěřičně a pohrdavě zadívala.

Potom se s úšklebkem zasmála a poznamenala: „Ty mi nabízíš jídlo, matko? To je mi ale změna! Třpyt mého diamantu ti zřejmě vypálil díru do mozku, ne? Asi tě zklamou, ale nemusíš se obtěžovat. My už jsme totiž jedli. A jsme na odchodu. Že, Duku?“

Paní Masonová zpanikařila, objala Alexu a zoufale vyhrkla: „Ale já tě přece mám ráda, věř mi.“

Ta se jí však ihned vyvinula a chladně odsekla: „Vážně? V poslední době jsem pro tebe byla jenom otravná coura, která ti doma ujídá jídlo. Takže si teď budeš moci oddychnout, protože budeš osvobozena od mé přítomnosti jednou provždy. Jak už řekl můj manžel, tvé starosti a výdaje s mou osobou skončí. Sbohem.“

Duke popadl Alexiny věci a mlčky odcházel. Ona hned v závěsu za ním. Její matka už se nezmohla na jediné slovo. Když Alexa nastupovala do Dukova výstavního auta, její pohled ulpěl na domě, kde vyrůstala. Opouštěla ho však bez lítosti. V podstatě tam nikdy neprožila nic hezkého. Tak se nyní pouze ušklíbla a oči jí zasvítily radostí z lepší budoucnosti. Po boku někoho, komu nebyla na obtíž, a kdo ji ještě k tomu miloval.

Mladý upír chvíli počkal, až se rozloučí pohledem se starým domovem. Pak se na něj Alexa zadívala a jeho potěšilo, jak spokojeně se tváří. Také hrdě, když si uvědomila, kým se stala. Paní Masonová se ještě zmohla na to, aby vyšla před dům a sledovala, jak její dcera odjíždí v tom luxusním autě. Tak se Alexa přestěhovala do Dukova bytu, který už trochu znala. Nyní odtud však nemínila co nejrychleji odejít. Byla tu totiž tentokrát doma.

10. kapitola – Odveta zhrzeného

V době, kdy mladí manželé stěhovali věci ženy do společného domova, seděl kníže Albacetrarian ve svém hotelovém pokoji a stále velmi zuřil. Dokonce byl v upíří podobě, když pořád dokola myslel na to, jak ho vytoužená žena krutě odmítla.

Náhle za dveřmi pocítil upíří přítomnost, zpozorněl a řekl si: „Co když si to Alexa nakonec rozmyslela? Třeba ji zklamal v loži nebo to hraje na obě strany?“

Doslova rozrazil dveře a rozhlédl se. Ihned však rozladěně shledal, že před ním sice stojí žena, ale ne ta, kterou by čistokrevný kníže čekal.

I tak jí pokynul dovnitř a zavrčel: „To jsi ty?“

„Tvé zklamání z tebe čiší už na dálku, kníže. Co se stalo? Nenašel jsi ji?“ zajímala se ta žena, když se usadila v křesle jeho hotelového pokoje.

„Právě, že našel. Je přesně tak krásná a vzpurná, jak jsi říkala. Jenomže potíže je v tom, že je teď v loži s tím mým bastardem. Odmítla mě a stala se jeho ženou. Uchvátil ji můj vlastní syn!“ informoval ji nesmírně zuřivým tónem čistokrevný upír.

Jeho návštěvnice se na něj pronikavě zadívala a zeptala se: „Pověz, jak daleko jsi ochoten zajít kvůli té ženě? Můžu ti pomoci, ale jen za určitou cenu, mocný kníže. Jsem na tvé straně.“

Kníže odhodlaně pronesl: „Obětuji všechno. Cokoliv. Jen, když mi zaručíš, že ji získám. Opustím všechny ostatní ženy a věnuji jí vlastní krev, jak jsem od začátku plánoval. Všechnu svou krev jí dám!“

Upírka se jemně usmála a sdělila mu: „To nebude třeba. Ale krev tvé krve, to ano. Není to zase až tak neobvyklé, kníže. I jiní už to udělali. A jinak je to taky běžné. Je to sice tvůj syn, ale já mám jistou informaci, která tě potěší. Dám ti do ruky mocnou zbraň, kterou využiješ proti svému protivníkovi. Pokud obětuješ jeho život. Pak získáš jeho ženu a ještě mnohem více. Souhlasíš, čistokrevný kníže?“

Knížeti se divoce zablesklo v očích, a okamžitě přisvědčil: „Souhlasím.“

Ještě chvíli spolu mluvili a žena se poté zvedla. Když mījela velké zrcadlo, které v té místnosti bylo, ozvala se třeskutá rána. Rozbilo se na tisíc kousků a ty zůstaly v rámu. Ani jeden nevypadl ven.

„Promiň. Nedopatřením jsem se do něj podívala,“ špitla provinile, ale on nad tím mávl rukou.

„Stejně tuhle cetku nepotřebuju. Ať si mi to klidně připočítají k ceně. Tvé informace za to stojí,“ řekl.

Po jejím odchodu začal balit a cítil se zcela jinak. Dokonce si pohvizdoval.

Druhý den ráno se mladí manželé vydali do školy. Ve třídě nastalo při jejich příchodu velké pozdvižení. Tohle by asi nikdo nečekal. Zvláště dívky se divily a bledly závistí při pohledu na Alexin snubní prsten s obrovským diamantem.

A když jejich obdivovaný idol prohlásil: „Ano, ten prsten má ode mě. Alexa je nyní mou ženou, kněžnou Albacetrarianovou.“

Potom se navíc usadil vedle ní, na místo nepřítomného Michaela, o kterém se naopak upříjí dvojice později od spolužáků dozvěděla nové informace.

Paula, která se o přestávce byla rovněž zvědavě zeptat Alexy na její náhlé manželství s Dukem, sdělila pro změnu jí toto: „Michael je v léčebně pro duševně choré, představ si. Má zraněnou ruku a pořád mele něco o upírech. Zvláštní je, že tvrdí, že to ty a Duke jste upíři, a že to kousnutí má od tebe. Museli mu nasadit svěřací kazajku.“

Alexa se ušklíbla a opáčila: „Chudák! Chceš vědět pravdu? Dala jsem mu najevo, že je konec a chodím s Dukem. Už jsem odcházela, když mi chtěl ublížit, a tak jsem se musela nějak bránit. Přišel tam Duke a podařilo se mu ho ode mě odtrhnout. Asi se z toho zcvoknul. Je mi ho líto.“

„A jak jsi vlastně Duka získala? Vždyť ses o něj nikdy nezajímala?“ ptala se jí zvědavě Mona.

„Ale zajímala. Jenom jsem si nebyla jistá, jestli i on by měl zájem o mě. Ukázalo se, že ano. Jsem tak šťastná, holky!“ pousmála se do kyselých obličejů svých spolužaček upírka.

Mona se s úšklebkem žárlivě ozvala: „To věřím. Mít tak strašně prachatého, a navíc hezkého manžela, taky šílím radostí.“

„Já jsem si ho nevzala kvůli penězům, Mono. Miluji ho tak hrozně, že...“ začala Alexa, když ji přerušilo další zvonění.

Vrátila se tedy na své místo a k Dukovi, který se na ni hned zamilovaně usmál. Nepřejícím obličejům svých spolužaček nevěnovali pozornost. Oba byli omámení vědomím, že jsou konečně spolu a nemusí se přetvařovat. Bylo jim jedno, co na to ostatní. Spolužáci ještě dlouho debatovali o jejich sňatku, a také vzpomínali na nešťastného Michaela. Naštěstí tomu, co říkal o upírech, skutečně nevěřili, o což se postaral Dukův čistokrevný otec.

Bývalá třídní hvězda se propadla do nicoty a za několik dnů už si na jeho školní slávu nikdo ani vzpomněl. Samozřejmě nemohli tušit, že tohle vše způsobilo to Alexino kousnutí, poněvadž to nikdo z nich neviděl. Stisk jejích zubů mu přetřal důležitý sval v ruce. Už nikdy s ní nemohl zcela bez problémů hýbat. Byl z něj rázem poloviční mrzák, a navíc díky těm řečem o upírech také pro všechny blázen.

Vzhledem k tomu, že jeho spolužáci byli v době toho klíčového rozhovoru mezi Alexou a upířím knížetem ve stavu, díky kterému jej nemohli vnímat, nikdo mu tu historku nevěřil. Jeho rodina ho tedy musela na jistou dobu uklidit do jednoho vzdáleného sanatoria, než ho to alespoň trochu přešlo. A tak nešťastný Michael nejen, že přišel o milovanou dívku, která ho klidně vyměnila za toho podivného šlechtice, ale také o svou bezstarostnost a dobrou pověst.

K večeru toho dne seděla Alexa v obýváku Dukova bytu a učila se, zatímco čekala na jeho návrat. Vtom zpozorněla, protože vycítila známé vibrace. Byla ve střehu do chvíle, kdy se otevřely dveře a v nich se objevil Duke, obtížený sáčky s nákupem. Okamžitě vstala a následovala ho do kuchyně, přičemž se tvářila dost napjatě a její tvář byla ještě bledší, než to u ní bylo obvyklé. On si toho všiml i přes práci, kterou měl s vybalováním nakoupených věcí, a přišel k ní, která se bezradně opírala o zárubeň kuchyňských dveří.

„Co je ti, miláčku? Nelíbí se ti, co jsem koupil? Strádáš snad tady se mnou? Jen si řekni a já ti dám, co...“ začal něžně a u toho ji pohladil po tváři.

Ona se stále tvářila vážně, když zavrtěla hlavou: „Ne, to jen, že já... Víš, doma jsem dělala všechny možné práce, ale neumím vařit, Duku! A jsem tvá žena, tak bych přece měla uvařit večeři, ne? Jistě to čekáš a...“

Zastavilo ji to, jak se mladík rozesmál na celé kolo.

Když se po chvíli zamračila, vysvětlil jí: „Jsi má kněžna, Alexo. Ne kuchařka. A já navíc něco uvařit umím. Kromě toho, že se tu za chvíli objeví naše sousedka, která je velmi milá a občas mi tady vypomáhá, když chci něco složitějšího k večeři. A dnes jsem ji pozval také, aby pro mě a mou milovanou ženu připravila něco speciálního. Nedělej si starosti. Nevzal jsem si tě proto, abys mi vařila nebo jakkoli sloužila, ale z lásky, ne? Přeji si jen to, abys byla šťastná.“

Po jeho slovech se její tvář rozsvítila úsměvem, který se změnil na šibalský a její pohled byl provokativní, když si sundávala halenku se slovy: „Vážně? A bude důkaz? Možná jsi mě

ještě nepřesvědčil a chci víc? Večeře počká, a než ji sousedka uvaří, měli bychom se nějak příjemně zabavit, ne?“

Poté mu mrštně zmizela v ložnici, a když tam dorazil, nestačil se divit. I za tu krátkou chvíli se totiž stačila zbavit svrchního oděvu a nyní tam stála ve velmi svůdném prádle a přivedla ho k šílenství tím, že zašeptala: „Čekala jsem na tebe, a tak trošku se připravila.“

Upřeně ji pozoroval a sundával si oblečení s otázkou: „Stále tě přitahuju, i když už tak nevoním? Nezklamal jsem tě a neopustíš mě pro jiného? Přece jen jsem stále tak...“

Umlčelo ho, jak se Alexa uložila do postele a zasmála se: „Duku, miluji tě. Nemíním tě opustit. A jsi velmi učenlivý a silný. Učiním tedy výjimku a nechám si tě.“

Znova se zasmála, když se zachmuřil, ale on jí hned odpustil její provokace, když se mu přisála ke rtům poté, co k ní vlezl do postele. Potom už pochybnosti hodil za hlavu, neboť k nim neměl důvod.

Když později večeřeli, Duke poznamenal: „Projel jsem celé město a necítil žádného upíra. Vypadá to, že to můj otec skutečně vzdal. Víš, jsem rád, že je pryč. Viděl jsem u něj totiž výraz, který neznám. Ještě nikdy se nedíval na nějakou ženu s takovým zájmem. Vždycky mu byly v podstatě ukradené – jako nějaké věci, ne osoby. Proto jsem měl takový strach, že tě získá. To, co jsem ti o něm říkal, byla čistá pravda. Je to nesmírně zvrhlý sadista. A navíc mě dost znepokojilo to, jak zmínil Věštkyňni. Je to žena, jejímž přičiněním jsme já a moje matka přišli o nám velmi drahou osobu.“

Alexa se zvědavě zeptala: „Věštkyňe? Kdo je to? Taky by mě zajímalo, jaký byl tvůj život, a kdo je ta osoba, o niž tě ta zlá žena kdysi připravila. Měla bych o ní něco vědět, pro případ, že by se něco stalo, ne? Pokud mě tedy do toho zasvětit chceš.“

„Samozřejmě, že chci. Jsi má žena a nechci mít před tebou žádná tajemství. Kromě toho máš pravdu. Měla bys být varována. Tak tedy – moje matka byla upírka jako my. Stala se jednou z konkubín otce a porodila mě. Prvních devět let svého života jsem prožil na ponurém hradě ve společnosti mého čistokrevného otce, který pouštěl hrůzu na celé okolí a hromadu vystrašených žen, jež celé dny týral ve svém loži. A to včetně mé matky, která se velmi trápila. Potom náhle zjistila, že znova otěhotněla, a ještě než to můj otec zjistil, uprchli jsme spolu. Vyhrožoval totiž, že to dítě po narození zabije. Ukradli jsme mu velkou hromadu peněz a zmizeli tady, do Států, kde jsme se skrývali. Nenašel nás on, ale i tak se stala tragédie. Moje matka porodila a v tentýž den o dítě přišla. Objevila se tam totiž Věštkyňe, jež zastavila čas a chlapečka odnesla. Matce a všem ostatním lidem okolo namluvila, že dítě zemřelo, jak jsem si po léta myslel. Já sám jsem se vzpamatoval až pozdě a ona ho mezitím dala pryč. Až na smrtelné posteli mi matka prozradila, že můj bratr žije, a já jsem se ho vydal hledat. Mám totiž pouze číslo konta, na které mu posílala peníze k jeho pěstounům, a jelikož se to stalo tady, chtěl jsem tu začít v pátrání. Ale zatím se mi to nedaří. A Věštkyňe je mocná upírka, kterou upíři straší své děti. Její příchod pryč vždy znamená něčí smrt.“

Alexa se zamyslela a ptala se: „Ale proč ta Věštkyňe dala tvého bratra k adopci a tvoje matka ti to řekla tak pozdě? Kdy se vlastně dozvěděla, že není mrtvý a kde je? A proč ti neprozradila místo jeho pobytu? Co o něm vůbec víš? Je mu tak asi osm let, že?“

„Nevím, proč ho nezabila. A matka se mi svěřila, že mi na její pokyn nesměla prozradit, že můj bratr žije. Ona sama nevěděla o moc víc než já. Jenom vím, že se jmenuje Tristan, a mám číslo toho konta. Moje matka se té Věštce zcela určitě bála, proto tak jednala,“ vysvětlil jí Duke.

Dívka se zamyslela, aby po chvíli vyděšeně pronesla: „Duku, co když má ta žena s tvým bratrem nějaké plány? To ona tu přece přivedla tvého otce! Pokud ví, kde tvůj bratr je, tak může udělat totéž, a on ho najde a zabije! Musíme něco udělat!“

„Dělám, co mohu, má lásko. Najal jsem si i detektiva, tak se neboj. Určitě ho už brzy vypátrá. Tohle město přece není tak velké, ne? Musíme doufat, že s těmi jejími plány nemáš pravdu. Můj otec už přece odjel, tak to jistě vzdal,“ snažil se ji uklidnit Duke.

Ona se však stále nemohla zbavit úvah na toto téma. Po celý zbytek večere o tom zuřivě přemýšlela, a také před spaním jí to nešlo z hlavy. Posléze však dostala jistý nápad, který hodlala brzy realizovat. Spokojeně se usmála a v Dukově objetí usnula. Jemu nic neřekla. Ani pořádně netušila, proč. Možná na sebe částečně chtěla být hrdá, že něco sama dokázala. Pomohla mu najít ztraceného bratra. S tou myšlenkou se také vzbudila a měla ji v mysli do doby, kdy přešla k činům.

Otec Bird právě zapaloval svíce na oltáři, když se otevřely vstupní dveře do kaple a on uslyšel klapání podpatků. Alexa, od jejichž bot ten zvuk pocházel, pocítila podivnou nevolnost, překonala ji však a pokračovala dále.

Kněz se k ní otočil a ona promluvila: „Zdravím vás, otče Birde. Doufám, že vám nevadí můj vstup na toto posvěcené místo, i když

jsem to, co jsem. Přicházím jako prosebník o pomoc pro někoho, kdo by mohl být v ohrožení. Věříte mi?“

Dívala se na něj skutečně prosebně a on přikývl: „Také vás zdravím, paní kněžno. A vaše přítomnost zde mi nevadí. Co se stalo? Snad na vás není váš manžel zlý a vy nechcete zrušit sňatek?“

Alexa s pousmáním zavrtěla hlavou: „Ne, otče. Můj manžel mě miluje a je na mě moc hodný. Přišla jsem za vámi z jiného důvodu, otče. Potřebuji jisté informace a vím, že vy nesmíte nikomu říct to, co vám sdělím. Jste přece kněz. Jde jen o to, zda budete ochoten mi pomoci a věřit, že nechci spáchat nic zlého.“

Kněz jí bez váhání položil otázku: „Co chcete vědět?“

„Kdo tady ve městě zařizuje adopce?“ zajímalo ji.

„Moje církev a já osobně, povětšinou. Mám v tom přehled. Snad nechcete adoptovat dítě?“ divil se.

Zavrtěla hlavou a sdělila mu to, co jí svěřil manžel.

„Chtěla bych Dukovi pomoci bratra najít dříve, než mu ublíží ta zlá žena, o níž mluvil. Je to mocná upírka a údajně velmi nebezpečná. Ovlivnila naše životy,“ vysvětlila mu nakonec Alexa a informovala kněze i o záměrech manželova čistokrevného otce, které byly důvodem jejich rychlého sňatku.

Kněz posléze poznamenal: „To je neuvěřitelné. Slibuji, že se vám pokusím něco zjistit. Tady je mé telefonní číslo sem do kaple. Zavolám vám, kdybych na něco přišel, když mi dáte to svoje.“

Alexa si od něj vizitku a na kousek papíru mu napsala svůj telefon.

„Děkuji vám, otče Birde. Cítím, že jste přítel. Nevím proč, ale mám k vám důvěru,“ usmála se nakonec spokojeně, než se vytratila pryč.

Zamířila domů za manželem a v duchu se radovala. Doufala, že se tahle záležitost brzy vyřeší a ona mu pomůže stejně, jako on předtím pomáhal jí. Zatím mu nic neřekla a těšila se, že se snad co nejdříve dozví nějaké dobré zprávy. Netušila, co brzy přijde a jak šokující závěr vše bude mít.

Další odpoledne po škole ji Duke zavezl do města, a ona tam zažila něco, co se jí kromě chvil před svatbou, kdy vybírala drahé šperky, ještě nestalo. Vzal ji na nákupy a dovolil jí koupit si, cokoliv se jí zlíbí. Alexa byla v euforii. Sice se zpočátku snažila krotit, ale její manžel ji naopak ještě pobízel k utrácení. Tak se zpět k autu vraceli obtíženi balíčky a ona se tak radovala, že mu po jejich složení do kufru auta děkovala dlouhým polibkem a mnohoznačnými pohledy mu naznačovala, co bude následovat po příjezdu domů.

Když dorazili do bytu, čekala tam na Duka nějaká pošta, kterou začal otevírat. Jeho žena, netuše nic zlého, se zatím v ložnici pustila do vybalování věci, které koupila, a přes pootevřené dveře si s ním povídala. Než ovšem zaslechla jeho slova, která jí zmrazila úsměv na rtech. Navíc zněla jako vrčení a byla velmi zlostně pronesená.

Alexa nevěřila svým uším, když se k ní doneslo toto: „Tohle ti nedaruju, ty proklatá běhno! To jsi neměla dělat! Za to ti zakroutím krkem, ty podlá mrcho!“

Zamrazilo ji z toho, jak zle to znělo a vzpomněla si na to, jak se Duka kdysi bála. Byla si jistá tím, že jeho nynější hněv nějak souvisí s ní a jeho výhrůžky patří jí.

„Někdo mu o mně asi něco napsal a on se teď zlobí. Něco mu začalo vadit na mé minulosti a zabije mě. Co budu dělat? Musím mu utéct a to hned!“ uvažovala bezmocně Alexa a hledala nějakou únikovou cestu.

Oblékla si na sebe bundu a opatrně nakoukla škvírou do obývacího pokoje. Spatřila ho, jak stále v upíří podobě neklidně prochází kolem krbu a v ruce drží nějaký dopis. To ji utvrdilo v jejím rozhodnutí a ona nečekaně vyrazila ze dveří. Běžela jako o život a snažila se proběhnout co nejdále od rozzuřeného upíra.

Duke však okamžitě zareagoval. Rychle mu došlo, co se asi děje a změnil se zpět do lidské podoby. Odhodil dopis a vrhl se ke dveřím, u kterých se dívka právě snažila uchopit své boty a otevřít je. To už však nestihla. Přibouchl jí je před nosem a postavil se před jediný východ z bytu.

To přimělo ji k tomu, aby se změnila do upíří podoby, napřáhla proti němu dlouhé zvířecí drápy, a se snahou dostat ho z cesty, zoufale zavrčela: „Pusť mě ven a to hned! Nech mě odejít!“

Toho byl mladík ale samozřejmě dalek. Nevypadalo to, že by se jí bál, a po jejích výhrůžkách klidně vykročil proti ní. Tu Alexa změnila chování.

Schoulila se do dřepu a už v lidské podobě si rukama chránila hlavu, když vyjekla: „Ne, nebij mě! Neubližuj mi! Víím, že se zlobíš, ale já...“

Přerušilo ji to, jak ji Duke uchopil za její křehká zápěstí, přinutil vstát a zároveň s něžným objetím řekl: „Miláčku, omlouvám se ti. Neměl jsem říkat ty věci. Netýká se to tebe, neboj se. Nikdy bych ti neublížil, Alexo! Jsi moje láska, copak to nevíš? No tak, už se netřes, jsi v bezpečí.“

V jeho náručí se dívka postupně uklidnila a nechala se odvést do pokoje, kde se jí dostalo vysvětlení v podobě dopisu, který jí podal, a ona pochopila, že jde o jeho otce, jenž ho poslal, a to ještě z této země.

Stálo v něm toto: „Můj bastarde Alexandře! Ty jsi mě zradil a ukradil mi mou nevěstu. Tak jsem ti také něco vzal. Vypátral jsem a unesl mého druhého syna, Tristana. Marně jste přede mnou tajili jeho existenci. Věštyně mě o ní zpravila poté, co jsi mi vzal naději, že zplodím legitimního dědice. Přetvořím ho na čistokrevného a stane se jediným synem, kterého budu uznávat. Víím, že jsi ho hledal a máš stále šanci ho získat. Ovšem pokud ho vyměníš za svou krásnou ženu, která měla být moje. Pak jsem ochoten ti ho přenechat. Anebo se mnou o něj taky můžeš bojovat. Uvidíme, čeho jsi schopen! Co si vybereš? Šach – mat!“

Alexa smrtelně zbledla a posadila se na pohovku se slovy: „To je hrůza! Tak ona mu to nakonec řekla a on Tristana unesl! Co budeme dělat? Měli bychom tam jet a ty mě vyměníš za...“

„Zbláznila ses? To nikdy! Ty zůstaneš tady a já pojedu do své rodné země sám. Ty musíš být v bezpečí, Alexo! Pokud se ti neozvu a nevrátím se, musíš uprchnout, aby tě můj otec nenašel, slibuješ?“ umlčel ji ráznými slovy Duke, který usedl vedle ní.

Dívka ho dlouho přemlouvala a přesvědčovala, ale on byl neoblomný. Sbalil si věci, zarezervoval si letenku, a ještě před

rozedněním, zatímco ona spala, se za ním zavřely dveře bytu. Když se vzbudila, neměla nikde stání. Zabalila si to nejnnutnější a chopila se telefonu. Zavolala i do školy, že ona ani její manžel se nějakou dobu na vyučování nedostaví. Později se vydala ven dle domluvy v jednom z těch telefonních hovorů. Šla pro útěchu a pomoc k muži, kterému z neznámých důvodů věřila.

Parta výrostků na hřišti hrála basketbal, když tu jeden z nich vykřikl: „Koukejte kluci, to je perfektní fáro! A ta kočka, co z něj vystoupila!“

Všichni přestali hrát a nalepili se na drátěný plot. Hvízdali a volali na ženu, která se k nim blížila. Ta se u nich zastavila.

Jeden z nich hned navrhl: „Nechceš se mnou jít na rande, kočička?“

Tu se ale za nimi ozval hlas postaršího muže: „Klid kluci. Tato žena je vdaná, takže si dejte pohov. A přišla tady za mnou. Vy běžte do sprch. Uvidíme se zítra touhle dobou.“

Byl to otec Bird, který se věnoval problematické mládeži. Stál tam v civilním oblečení a v ruce držel míč. Klidně hleděl na Alexu, jejíž příchod vzbudil mezi jeho svěřenci takový rozruch, a ti se zklamaně vydali tam, kam je poslal.

Jeden z nich ještě dodal: „Teda, vy se nezdáte, otče! Taky se stanu knězem, jestli za mnou budou chodit takové holky.“

Otec Bird odhodil míč a vydal se k brance hřiště za ní, aby vyšel ven a řekl Alexe: „Promiňte, ale říkala jste, že to spěchá. Oni jsou poněkud neotesaní, ale hodní.“

„Neomlouvejte se, otče. Chápu, že kvůli tvoru jako já nezrušíte své závazky. Jsem vám velice vděčná. A na hormony posedlé muže jsem taky zvyklá. Kam půjdeme?“ odvětila mu upírka.

„Tady naproti je útulná kavárna, pokud vám to tak vyhovuje. Je tam dost soukromí k rozhovoru,“ sdělil jí kněz.

„Máte ty věci, o které jsem vás telefonicky žádala?“ ptala se dále ona.

Kněz se uhodil dlaní do čela a zavolal na jednoho z odcházejících chlapců, aby mu přinesl tašku, kterou má v jejich šatně. Brzy se tak stalo.

Když se hoch posléze vzdálil, kněz upírce prozradil: „Máte tady svčenu vodu v několika lahvičkách a posvěcené krucifixy. Na co to chcete?“

Šli do té kavárny a tam se usadili na klidném místě. Objednali si kávu a ona mu pak oznámila, co se stalo.

Kněz se zatvářil znepokojeně a zvědavě se zajímal: „Co budete dělat?“

„Proto jsem tady přišla. Chci od vás radu. Nehodlám Duka rozzlobit, ale taky o něj nemíním přijít. Bojím se o něj i o chlapce. Mám nebo nemám za ním jet?“ opáčila se zoufalstvím v hlase Alexa.

„Moje rada zní – řid'te se svým srdcem. Udělejte to, co opravdu chcete. Manželé by měli vším procházet společně, ne? Pokud se nebojíte tomu čelit. Myslím jeho otci a té ženě – upírce, o níž jste mluvila. Nebo se snad více bojíte svého manžela? Je zlý?“ reagoval na to vzápětí už jednou pronesenou otázkou kněz.

Alexa se jí zasmála: „Duke a zlý? Ani náhodou. Cítím, jak moc mi chybí, otče. Nebojím se tomu čelit a ze všeho nejvíc toužím po tom, jet za ním. Musím mu pomoci bratra zachránit. Vím, kam přesně odcestoval, a já ho budu následovat. Vlastně už mám zamluvenou letenku na ráno. Takže ani nevím, proč vás tu s tím tak zbytečně obtěžuju. Ale cítila jsem potřebu to někomu říct a vám věřím. Chtěla jsem slyšet, jak mi přejete štěstí.“

„V tom případě vám přeji hodně štěstí a z celého svého srdce doufám, že se vám to podaří a budete šťastná. Ten chlapec musí být zachráněn,“ prohlásil srdečně otec Bird.

Alexa se usmála, vzala si tašku, vstala a pronesla: „Děkuji vám, otče. Sbohem.“

A odešla. Otec Bird se za ní zamyšleně díval z okna a sledoval ji, jak nastoupila do svého auta.

Chvilí poté se u jeho stolu objevila jistá žena, která se usadila naproti němu a oslovila ho: „Zdravím tě, můj lidský bratře. Všechno jde podle plánu? Jsi nějaký smutný?“

Kněz se na ni podíval a odpověděl: „Ani jsem ji nemusel přemlouvat. Pojede tam. Ale to mi starosti nedělá. Trápí mě to, jak moc bude muset trpět.“

Žena mu položila ruku na jeho a konejšivě hlesla: „To bude zase dobré. Je to nutné, věř mi. Zlo už to má zpečetěné. Někdo ho musí zastavit, bratře. A ty jí přece pomůžeš, když to bude nejvíce potřebovat. Potom se vrátí on a jeho síla a láska ji ochrání. Tak se i stane. Už jsem ti někdy řekla něco, co nebyla pravda? Viděl jsi přece tu moc, ne? Ty jsi imunní, proto je nutné, abys tady pro ni byl. Jiný člověk by zemřel. Tvůj Bůh s tebou, má krvi.“

S těmito slovy se žena vzdálila.

Otec Bird posléze také vstal, a když platil, zaslechl, jak se majitel kavárny rozčiluje: „Který opilec nebo vandal tu rozbil zrcadlo? Viděl někdo něco? Kdo mi tu škodu zaplatí?“

Kněz si jeho bědování vůbec nevšímal a klidně odešel.

Druhého dne ráno seděla Alexa v letadle a cítila se divně. Něco ji pohánělo k tomu, odjet do Evropy a zachránit malého Tristana za každou cenu. Ale byl tu i stesk po manželovi a strach o něj, který ji přes Dukův zákaz přiměl letět přes oceán a překonat skoro celý světadíl, aby se vše obrátilo v dobré. A ani pomyslení na sadistického a krvelačného netvora ji nedokázalo odradit. Tak se zabořila do sedadla a snažila se co nejvíce odpočívat, aby měla sílu čelit čemukoliv, co může přijít. Nakonec usnula.

Na druhém konci světa svítily do tmy rudé oči a jejich majitel si říkal: „Už je to nadosah! Jenom ho zabiju a ona je navždy moje!“

Zvláštní bylo, že jen pár kilometrů od toho místa se dělo naprosto totéž. A v té samé budově visel ve sklepních prostorách v řetězech malý polonahý chlapec.

Byl celý vysílený, ale najednou ho něco upoutalo, tak zvedl hlavu a kousek před sebou spatřil velký stín s rudýma očima.

Vzápětí uslyšel zavrčení: „Vydrž, můj statečný anděli! Pomoc už je na cestě. Brzy budeš zase volný, má nejdražší lásko! Věř mi!“

Chlapec se jen pousmál a s důvěrou vyčkával na svou záchranu.

11. kapitola – Vyřčený slib

Když Alexa po velmi úmorné cestě konečně dorazila do země, kde se narodil její manžel, bylo tam zrovna ráno. Ona se však cítila jako zbitá. Tak se přesunula vlakem do města, které bylo dle informací celníků na hranicích nejbližší sídlům upírů, aby se ubytovala v místním hotelu. Opravdu byla dost utahaná, a také nervózní, protože okamžitě po překročení hranic této země cítila skoro na každém kroku upírů přítomnost. Překvapilo ji, že z deseti osob, které na ulici potkala, byla vždy nejméně jedna upír. Také místní lidé na ni koukali, jako by to z ní cítili! Poznala to na nich a četla jim to i v očích. Bylo to dost šokující. Snažila se však své pocity překonat a zachovat klid.

Vycestovala na svůj pas na dívčí jméno a snubní prsten měla nyní schovaný v kufru. Zatím nemínila vytrubovat do okolí, kdo skutečně je, pokud by to nebylo nezbytně nutné. V současné situaci jí to nepřipadalo důležité. Ne ve stavu, kdy se bála toho, co má přijít. Děkovala v duchu Dukovi za to, že jí doma nechal nějakou hotovost, ale i ta jí teď bohužel došla. Navíc ji mladík za přepážkou recepcie rovnou požádal o předložení platební karty. A jelikož ona žádnou svoji neměla, nedalo se nic dělat. Musela vytáhnout tu Dukovu a doufat, že si jména na ní nebude nikdo všímat. Říkala si, že když je v té zemi tolik upírů, nějaký Albacetránci se mezi nimi lehce ztratí. Mýlila se.

Muž se podíval na jméno na kartě a zbledl jako stěna, načež se jí zeptal: „Víš kníže, že právě používáte jeho platební kartu?“

Alexu nenapadlo si něco vymýšlet, jak byla unavená, tak upřímně přiznala: „Neví. Ale jsem jeho žena, tak...“

Recepční ji ani nenechal domluvit a pohybem ruky přivolal dva po stranách místnosti postávající muže.

To už tušila, že je zle a on navíc přidal: „Tak, slečno Masonová! Vysvětlíte nám, kde jste vzala platební kartu na jméno Alexander Albacetrarian? Podívejte, mě nezajímá, jakého jste původu, pokud jste okradla knížete! Půjdete do vězení, než se to vyjasní. Na zlodějky tu nejsme zvědaví, jasné?“

Vzápětí se jí chopili ti dva a ona při představě vězení smrtelně zbledla. Tohle jí nahánělo hrůzu víc než cokoliv jiného. Navíc ji to ani nenechali vysvětlit a už ji někam táhli. Nedalo se nic dělat, musela se začít bránit, i když jí to nebylo nic platné.

Snažila se ty dva kopnout a později i kousnout, ale byli silnější.

Nakonec se uchýlila k tomu, že nahlas zařvala: „Nechte mě být, vy idioti! Já jsem kněžna Albacetrarianová, manželka knížete Alexandra Albacetrariana, rozumíte? Okamžitě mě pusťte!“

Nevypadalo to tak, že by to s těmi muži hnulo, a v ní už byla malá dušička, když tu se rozlétly dveře do hotelové jídelny a v nich se zjevil vysoký muž upířího původu, kterého dobře znala. Byl to Duke, který dorazil jen o pár hodin dříve, protože něco zařizoval v jisté zemi, a také zde. A naštěstí se také ubytoval v hotelu, který si vybrala ona. Zrovna se šel najíst před spaním a už se chystal na

pokoj, když náhle nevěřil svým uším. Uslyšel totiž své jméno a to hlasem ženy, kterou miloval.

Tak se tam vydal a byl rád, když skutečně spatřil svou manželku. Rozzuřilo ho však to, jak se k ní chovají ti lidé.

Recepční ho zahlédl a uctivě se napřímil při hrdém prohlášení: „Kníže Albacetraniane, chytili jsme ženu, která...“

Duke se k jeho velkému překvapení změnil do upíří podoby a zavrčel: „To vidím.“

Pak se bleskovou rychlostí dostal k těm dvěma, kteří drželi Alexu za paže.

Ty od ní svou velkou silou odhodil, a za doprovodu blesků, které metaly jeho rudé oči, děsivě zahřímal: „Vy bando hnusných lidských červů! Jak se opovažujete vztáhnout své odporné lidské pracky na mou kněžnu! A navíc předpokládat, že jsem se nechal okrást! Jsem snad podle vás nějaký hlupák? Okamžitě se mé ženě omluvte a její věci zanechte do mého pokoje!“

Svým bystrým zrakem totiž už při příchodu zaznamenal svou platební kartu a zbytek si odvodil díky znalosti místních poměrů, která dívce chyběla. Ta se nyní nestačila divit, když se jí ti lidé pokorně omlouvali a dokonce klečeli. Jeden z mužů si držel naražený loket, protože Duke se s tím rozhodně nepáral. Alexu celkem pobavilo, jak se k ní ti muži nyní z donucení uctivě chovají. Po tom, co jí udělali, měla pocit zadostiučinění. Když poté vstali, chopili se jejích zavazadel a táhli je do výtahu, kam nastoupili spolu s ní a Dukem. Ten zatím příliš nedal najevo své pocity z její přítomnosti a ona v tom tušila něco, co jí napovědělo chování těchto lidí. A jelikož se trochu bála jeho reakce na svůj nečekaný příjezd, raději se rovněž držela zpět.

Když ovšem z honosného apartmá v nejvyšším patře, které si Duke pronajal, zmizeli lidé, všechno se změnilo.

Alexa stačila jen sklopit oči a zmateně ze sebe dostat: „Duku, já... Nemohla jsem tam zůstat a...“

Přerušilo ji však jeho pevné objetí, při kterém se její upíří manžel sklonil a do ucha jí zašeptal: „Alexo! Tak jsi mi chyběla! Strašně moc jsem tě postrádal!“

Následně ji polibil tak divoce, až ztratila dech.

Poté se od ní však odtrhl a trochu vyčítavě řekl: „Ale stejně jsi sem neměla jezdit. Už jsem svého otce vyzval na souboj a pro tebe bude bezpečnější, když se vrátíš domů a kdyby se mi něco stalo, zmizíš někam daleko a změníš si jméno, aby tě ten sadistický zvrhlík nenašel.“

„Duku, jsem tvoje žena a Tristan je tvůj malý bratříček. Chci ti pomoci při jeho záchraně. Byla jsem za otcem Birdem a mám tu nějakou svěcenou vodu, krucifixy a česnek,“ protestovala jeho manželka.

K jejímu překvapení se jí Duke vyvinul a nahlas se rozesmál.

Když se tvářila naštvaně, vysvětlil jí: „Svěcená voda, krucifixy, česnek? Viděla jsi moc filmů o upírech, Alexo. Skutečnost je ale zcela jiná – a navíc – copak se chceš zranit? Svěcená voda by ublížila i tobě, pokud bys ji chtěla použít! A krucifix také nemůžeš jen tak držet v holé ruce. V boji nám to bude k ničemu. Museli bychom být obyčejní lidé. Co se týče česneku, nemáš šanci ho v této zemi sehnat. Je zde zakázaný a ty určitě chápeš proč. Máš štěstí, že ti celníci neprohlíželi zavazadla, když jsi upírka, u níž by

jeho výskyt nepředpokládali. Kromě toho, nic z těchto věcí upíra určitě nezabije.“

„Chápu. Všimla jsem si, kolik je tady upírů. Ale ten recepční už je na ně asi zvyklý, protože se ke mně choval značně neuctivě,“ odpověděla mu otráveně Alexa, když slyšela ony skličující informace.

„Tady jsou trochu odlišné zvyky v chování k ženám, lásko. Nosí se tu poslušnost, a taková kněžna bez kývnutí knížete na cokoli nesmí nic dělat. Jen muži a k tomu šlechtici zde mají úctu a respekt. Ale pořád máš dobré postavení oproti jiným ženám, a navíc já na ty zvyklosti moc nedám. Jsem rád, že mě ten incident zastihl právě na odchodu z té jídelny, protože kdyby tě skutečně zavřeli do vězení, litovali by!“ zasyčel na konci své řeči nenávistně mladý upír.

Pak si ovšem všiml únavy své kněžny a sám na tom nebyl lépe, tudíž se už jen vystřídali ve sprše a ulehli. Jídlo Alexa odmítla, byla víc unavená, než aby měla hlad. V posteli se mu stulila do náruče a oba tvrdě usnuli.

Alexu vzbudil sen. Opět měla děsivou noční můru. Bezmocně v ní zírala do hrozivě změněné tváře s rudýma očima, jejíž majitel ji uchopil do náruče a položil do trávy, aby na ni zavrčel: „Teď jsi moje a dáš mi dědice!“

Vrhl se na ni tak divoce a měl takovou sílu, že se nedokázala ubránit a... Probudila se, a v té chvíli pocítila upíří přítomnost i ve skutečnosti, a to velmi zblízka, což v ní vyvolalo ještě větší strach. A v přítmí navíc opravdu spatřila rudé oči! Vykřikla a chtěla vyskočit z postele, ale tu se oči přiblížily až k ní, aby ji vzápětí do

svého sevření uchopily silné paže. Začala se zuřivě bránit, ještě pod vlivem té noční můry, která ji vzbudila.

Změnila se do upíří podoby a málem se jí podařilo podrápat dotyčného, když ji pustil a rozsvítil malou lampičku u postele. Poznala Duka a uklidnila se, ale srdce jí stále prudce bušilo, když se mu dívala do očí těmi svými, rozšířenými děsem.

„Měla jsi ošklivý sen, miláčku?“ vzal to s pochopením on, vrátil se k ní a něžně ji objal.

Usadila se mu do náručí a po chvíli se na něj odvážila přímo podívat, aby jen přikývla. Nějakou dobu se vážně pozorovali, než ji začal líbat a oba se při hlazení zbavovali oděvu.

Duke ovšem udělal chybu, když pak naléhavě prohlásil: „Lásko, slib mi, že se okamžitě vrátíš domů, ano? Já budu mít za pár hodin souboj s otcem a může to dopadnout špatně, chápeš? A nevyměním tě za Tristana, rozhodně ne, svému otci tě nedám!“

„Doprovodím tě! Pohlídám zatím Tristana, aby mu neublížil, a pak spolu odsud odjedeme navždy. Jsem tvá žena a musím čelit všemu, co přijde. Bez tebe stejně nechci žít, tak mě nepřemlouvej! Pokud tě tvůj otec zabije, půjdu hned za tebou!“ protestovala dívka.

Odporovala mu i tak, že mu odpírala polibky a projevy přízně. Kdykoli ji už skoro měl v náručí a přemohl, vysmekla se mu. Celý rozpálený touhou v upíří podobě ji musel neustále stíhat, což ho sice ještě více rozvášnilo, nicméně i štvalo, a tak nakonec kapituloval, poněvadž už si nepřál ji dále stíhat.

Její odtažitost v kombinaci s nahotou mu působila muka, a on už byl nepřičetný, když si klekl do postele naproti ní, která ho

ostrážitě pozorovala, a zavrčel: „Tak dobře, Alexo! Ale já nechci, abys ty zemřela! Slib mi, že se postaráš o Tristana, pokud se mi něco stane!“

Pokud měla Alexa doposud v Duka nedůvěru, náhle jí něco uvnitř ní samé řeklo, že mu věřit může a ona přikývla: „Ano, Duku. Já ti to slibuji. Postarám se o tvého bratra, kdyby se ti něco stalo.“

Poté si provokativně lehla a štíhlé paže natáhla k němu, kterého zvala do své náruče. Rozdivočelý upír se vůbec neovládal, když jí poté projevil svou přízeň, jak už jí po svatbě vysvětlil, že se tak říká tělesným projevům lásky. Vysvětlil jí, že upíři mají mnoho výrazů, jež popisují věci, které souvisí se životem. Někdy se nestačila divit, co se dozví, ale nyní vůbec nepřemýšlela. Opětovala jeho vášeň a něhu. Byli odpočatí a vyspali se oba dost na to, aby strávili v posteli další tři hodiny, aniž tušili, jak málo času jim ještě zbývá.

Byla už noc, když mladí upíří manželé pojedli ve svém apartmá a potom se Duke začal chystat na ten souboj. Zatímco si připravoval meč, pobledlá Alexa se oblékala a líčila, načež sbalili věci a opustili pokoj. Nasedli do pronajatého vozu a za ponurého mlčení se řítili směrem k území rodu Albacetraniánů. Oba se cítili divně. Alexa měla i velký strach.

Překvapivě hlavně o Tristana, který se v té chvíli díval do hrozivě změněné tváře svého otce, jenž mu říkal: „Tak už je to tady, můj synu. Tvůj bratr brzy dorazí sem, aby zabil nás oba a užil si majetku našeho rodu. Nebojím se ho. Vždycky jsem byl nejsilnější a touha po té krásné ženě mě dělá nepřemožitelným. On zemře a já si pro ni zajedu do té země, kde jsem vás všechny

našel. Už se nemůžu dočkat, až vstoupím do jeho bytu, najdu ji tam a zaujmu jeho místo v jejím loži! A dokud mi nedá legitimního dědice, ty budeš žít, chlapečku. Ostatně, i kdyby mi neporodila žádné dítě, stojí za to! Její krása mě úplně ohromila a ona musí být moje. Ty jsi tu jako návnada, abych se zbavil jejího manžela. Nyní se z tebe napiju a jdu se připravit na souboj, tak budeš asi dost mimo. No, nevádí, o nic nejde, však se probereš, než se vrátím s mou nevěstou. Ten hlupák leze na mé území, kde jsem nejsilnější. Proto jsem tě vzal sem, a to se mi vyplatilo.“

Pak se chlapci, připoutanému v řetězech, surově zakousl do krku. Tristan jen zaťal zuby a pěsti, ale neplakal. Viděl totiž něco zvláštního. V okenní tabuli, jež se leskla jako zrcadlo, se náhle zjevila strašlivá bytost, již chlapec znal, a tudíž se nelekl. Ta se však brzy změnila, a to na mladou dívku, kterou naopak neznal, i když mu připadala podivně povědomá.

Usmála se na něj, natáhla paži, a nečekaně změněná do upíří podoby zavrčela: „Dost!“

Kníže ji zřejmě neslyšel a i chlapci připadalo, že to vnímá pouze svou myslí, přestal však Tristanovi pít krev a jako v transu opustil vězení, přičemž však nezapomněl zamknout.

„Miláčku! Ničeho se neboj, už jsem u tebe blízko a vysvobodím tě, Tristane!“ uslyšel vzápětí chlapec neznámým hlasem, který zřejmě patřil té dívce, jež se změnila zpět do lidské podoby.

Stále měl dost sil, protože mu otec moc krve nevypil. Podle všeho to byl její záměr. A poté zmizela z okenní tabulky, což ho rozesmutilo. Nekoumal však nad tím a snažil se být ve střehu. Slyšel totiž hluk a hlasy. Připomnělo mu to nedávnou událost, kdy se z hradu vytratila přítomnost několika dalších upírů, kterou cítil.

A on zaslechl, jak jeho otec vrčivě vyřvává: „Klid'te se odtud, vy neužitečné běhny! Budu se ženit a vás tu už nechci! Nesaháte mé budoucí nevěstě ani po kotníky!“

Tušil, že tohle patřilo několika spoře a vyzývavě oděným ženám, které po příjezdu sem viděl, a věděl i to, že to byl otcův harém. Jeho konkubíny, jež prchaly pryč a byly dílem rády, že se dostaly ze spárů tohoto upířího knížete. Nyní to však byli lidé, kdo opouštěl hrad zrovna ve chvíli, kdy se v ohybu cesty objevilo auto.

O chvíli dříve Alexu probral k vědomí hlas: „Miláčku, už jsme tady. Zdřímla sis, jak se zdá.“

Byl to Duke, jehož tvář byla bledší než jindy. Připadal jí dost nesvůj, ale netušila, že je to tím, co se stalo před jejím probuzením.

Jak tak totiž jeho žena pokojně dřímala a on se soustředil na řízení, otevřela oči a ty zrudly, když posměšně zavrčela: „Rozluč se s manželkou, Albacetraniáne! Ta chvíle, na kterou jsem ti ji zapůjčila, právě uplynula!“

Prudce šlápl na brzdu a sotva se mu podařilo udržet volant třesoucíma se rukama, když na ni pohlédl a odporoval: „Ne! On ji nikdy nedostane! Nikdy, je ti to jasné? Ona je moje a jeho zabiju!“

„Myslíš? I když jsem tady já? Jeho zabít můžeš, ale co mě?“ smálo se mu hlasem jeho ženy stvoření, o kterém on zjevně dost věděl.

„Ona mě miluje! Nemůžeš nás rozdělit! Zabije se, když se mi něco stane!“ namítl zoufale mladý kníže.

„Opravdu? Slíbila přece, že se postará o tvého bratra, ne? Neměl jsi ze sebe dělat, co nejsi, aby ti věřila! Jsi přece tak mocný!“

A neuměl sis získat její plnou důvěru. Staniž se to, co bylo řečeno a slíbeno, neboť tak to bylo již dávno určeno!“ ukončilo to stvoření rozhovor a tělo Alexy opět zmalátnělo.

Duke ještě chvíli seděl a prudce dýchal, než se vzpamatoval a vzchopil se. A až za jízdy si troufl vzbudit Alexu, před níž své pocity zkoušel utajit.

Alexa se na něj ale dívala velmi zpytavě, a pak ho s vážným výrazem pohladila po jeho pohledném obličejí, aby zašeptala: „Miluji tě, Duku! Teď půjdeme, ty vyhraješ ten souboj, najdeme Tristana a všichni tři odjedeme zpět domů, ano? Tak to má být, a tak to bude. Uvidíš.“

V té chvíli by věřil, že se mu to podaří a on její lásku nikdy neztratí. Ani svůj život. Málem jí řekl vše, ale zarazil se. Důvěra a láska jsou křehké věci a on si ji nepřál ztratit. V duchu litoval, že neměl více času, než se jeho zvrhlý otec zmocnil Tristana. Pak se v něm však opět probudil bojovník a on si umínil jediné - zvítězit za každou cenu. Pro její lásku by udělal vše, i když věděl, že je v tom věc, kterou nelze překonat. I přesto se držel plánu a nic ho od něj nemohlo odradit.

12. kapitola – Mazaný vězeň

Když Alexa s Dukem dojeli k bráně impozantního hradu jeho otce, spatřili z jeho brány vycházet nějaké lidi. Další se nacházeli na nádvoří, na které se oba mladí upíři vydali pěšky, zatímco jeden ze strážců brány odvezl zapůjčené auto do garáže. Alexa už se dost bála, protože na ni to místo působilo ponuře a cítila upíří přítomnost. I tak jí však v hlavě kolovala neodbytná myšlenka na jedinou věc. Na Tristanovu záchranu. To se jí pořád vracelo a ona přemýšlela, kde asi je a co s ním ten netvor udělal. Trápilo ji to tak, že ani neodporovala, když jí Duke řekl, aby zůstala tam a nechodila s ním dovnitř. Potom už tasil meč a vnořil se do hlavního vchodu hradu.

Ona měla jiné plány. Začala mluvit na místní lidi, kteří ji však vůbec neposlouchali a Alexa si brzy uvědomila, že působí podivně zmateně. Jako zhyponotizovaní. Došlo jí, že jim kníže ovládl mysl tak, jak to viděla tehdy u svých spolužáků. Už se v ní málem probudilo zoufalství, když tu si všimla jednoho, který byl jiný. Muž měl odhadem něco přes třicet let, byl vysoký, jeho osmahlá tvář měla sveřepé rysy a byla by i pohledná, kdyby ji poněkud nehyzdil hustý tmavý knír. Jeho vzhled ji ale vůbec nezajímal, spíš jeho stav, který byl podezřele bdělý oproti těm, co se pohybovali jako oživlé mrtvolky.

Navíc zaznamenala, že ji nenápadně pozoruje. Vydala se tudíž přímo k němu, a než se nadál, chytila ho oběma rukama za límec u bundy.

Svazek klíčů, který měl muž pověšený na poutku u kalhot, divoce zachřestil, když upírka sykla: „Ty víš, kde kníže drží svého mladšího syna, že? Zavedeš mě tam!“

Sama se divila své odvaze, neboť u něj viděla také masivní dýku.

„Copak, paní kněžno? Manžel vás poslal zabít bratra, zatímco bude bojovat s otcem? Nedivím se, že je vámi ten starý prevít tak fascinovaný! Dokonce rozpustil svůj harém, víte to? Být vámi, rozmyslím si, koho z těch dvou sadistů zvolím! No ale ono je to jedno, jeden z nich stejně dnes zemře. A kníže je velmi silný, zatímco váš...“ zasmál se neznámý lidský muž.

Než to dopověděl, upírka se zmocnila jeho dýky, a zatímco ho stále držela za límec, pravou rukou mu namířila jeho vlastní zbraň na ohryzek se slovy: „To nebyla prosba, ale rozkaz, rozumíš?“

Dívala se na něj odhodlaně, ale v jeho očích nespatriła žádný strach, což ji pro změnu znejistilo.

Po chvíli nehnutého zírání do jeho očí se jí ruka se zbraní začala klepat a v tom okamžiku jí neznámý dýku sebral se slovy: „Není to jen tak, někoho zabít, že?“

Se stoickým klidem vrátil zbraň na své místo a doplnil: „Tak pojďte, paní kněžno. Odemknu vám Tristanovo vězení.“

Alexa ho následovala k hlavnímu vchodu hradu se sklopenou hlavou a její rozklepané ruce se chopily paží, aby si je zkusila zahřát.

Pohledem se střetla s jeho a zašeptala: „Promiň, že jsem byla tak nezdvořilá, ale bojím se. O chlapce i o manžela. O nás všechny. Řekla jsem knížeti, že jeho nabídku k sňatku nepřijímám, ale pak unesl Tristana a my jsme ho sem přijeli zachránit.“

„Když to říkáte... Ale působíte na mě spíše jako člověk. Nevím, čím to je,“ komentoval to stále poněkud nedůvěřivě lidský muž.

„Žila jsem tak. To, že jsem upírka, vím teprve pár dní. A je to pro mě noční můra,“ zazněla její tichá a pravdivá odpověď do zvuku jejich kroků, když se po schodech dostávali do sklepení hradu Albacetraneanů.

„Potom snad je možné, že ve vás zůstala lidskost a přijela jste chlapce zachránit,“ usoudil upířčin společník.

Dívka se konečně usmála a poznamenala: „Líbí se mi tvá upřímnost. Zdá se, že se upírů nebojíš a nehrbíš se před nimi. A přesto jednoho z nás chráníš. Jak se jmenuješ?“

„Noah, paní kněžno. A skutečně se před upíry nehrbím. Razím heslo, že pokud mě můj pán hodlá zabít, udělá to bez ohledu na to, zda se před ním plazím, či ne. Tak proč to dělat? Jsem upřímný za každých okolností a knížeti Albacetraneanovi se to dokonce zamlouvá. Je velmi silný a obdivuje sílu i u jiných. Jinak ale moc dobrých vlastností nemá, náš čistokrevný pán,“ ušklíbl se on, aby vzápětí dodal: „Jsme na místě. Zde kníže drží Tristana. Cítíte jeho přítomnost, ne?“

To už byli před zamřížovanou celou, do níž dívka nakoukla a v přítmí zahlédla nějaký stín a posléze dva rudé body, načež se ozvalo zavrčení: „Kdo jsi, upírko?“

Noah se chtěl ozvat, Alexa ho však posunkem zarazila, tak pouze odemkl mříže a rozsvítil, aby mohla vejít, a zatímco k ní chlapec vzhlédl, promluvila: „Tristane, neboj se mě. Nepřišla jsem ti ublížit. Jsem Alexa, žena tvého bratra. Přijeli jsme tě sem s manželem zachránit.“

V duchu se otrásla, když ho spatřila v té zimě polonahého a spoutaného pevnými řetězy. Bezradně se ohlédla po Noahovi, který se naštěstí pousmál a vylovil i klíč od nich. Odemkl a pomohl Alexe sundat Tristanovy řetězy.

Pak ho však upírka vyzvala: „Myslím, že bys měl jít pryč, Noahu. Není tu pro tebe bezpečno. Já se o chlapce postarám.“

To v lidském muži vzbudilo nedůvěru, ale když sám Tristan vzápětí přikývl, vzdálil se. Nechal jim však ten svazek klíčů od hradu a přidal přání, aby vše dobře dopadlo.

Po Noahově odchodu se oba upíři střetli očima. Ty Tristanovy už nebyly rudé, ale hnědé, a on si Alexu vážně prohlížel. Ona měla při jeho pohledu zvláštní pocit blízkosti, jaký nikdy necítla. Navíc byl chlapec velmi roztomilý a výraz jeho očí prozrazoval inteligenci. Neměl v nich strach, přestože se díval do očí ženy, která byla upírkou, a mohl od ní tedy čekat cokoliv – jak Alexu překvapeně napadlo. Netušila, že si Tristan uvědomil, že ji tak trochu zná z vidiny, kterou měl před jejím příchodem, a že má vážný důvod jí věřit. Spatřil ho v jejích očích, a to ho v důvěře k ní utvrdilo. Jen si to nechával pro sebe.

Chvíli si tak vzájemně hleděli do očí, než se dívka vzpamatovala a řekla si: „Musím ho ochránit. Za každou cenu dostat chlapce pryč. Do bezpečí.“

To přesvědčení jako by šlo přímo z její duše, když se zadívala do jeho hnědých očí, které byly stejné jako Dukovy, jak si všimla. Přesto jí připadalo, že jsou něčím jiné. Nemohla se však soustředit na přemýšlení o tomto faktu. Tak ji zmáhaly obavy o jejich osud.

A nebylo to podstatné. Důležitější bylo něco jiného. Bezpečí a teplo. Viděla, jak se Tristan třese zimou, sundala si proto svou zimní bundu a oblékla mu ji. Při tom si všimla čerstvé ranky po zubech na jeho krku a tázavě se na něj zadívala.

Chlapci hned došlo, co viděla, a s překvapivým klidem jí prozradil: „Pije moji krev, protože jsem prý velmi silný a on se tak udržuje při síle. A chce mě přeměnit na čistokrevného, aby si to na mně vyzkoušel. To kvůli vám, paní kněžno. Aby si ověřil, že se vám nic nestane a vy pak budete jemu rovná. Taky mi nutí tu svou, a proto mi nedává nic jíst ani pít.“

Alexa pocítila prudký nával viny a hlavně zlosti, když zuřivě vybuchla: „Ten hnusný bastard!“

Pak se zarazila a dodala: „Je mi to líto, Tristane. Bolí tě to moc?“

Zadíval se jí do očí a klidně opáčil: „Už ani moc ne. Vydržím to. Vy to přece znáte, paní kněžno, ne?“

„Já ale krev nepiju, Tristane. A ještě nedávno jsem si myslela, že jsem člověk. Můj manžel se snaží o to, abychom mohli žít jako lidé. Přemůže vašeho otce a odjedeme spolu pryč – zpět do Států. A neříkej mi paní kněžno,“ objasnila mu Alexa.

„Dobrá, ale jen, když mě přestaneš litovat. Nejsem tak slabý, jak vypadám. Mám už hodně upíří krve a s tím přichází síla. Ale i tak jsem byl vždycky silný. Jednou jsem přepral patnáctiletého fracka, který šikanoval mého kamaráda. Ovšem vy jste v pasti, když jste mu spolkli návnadu. Jestli je můj bratr lidský, jistě nepřežije. A ohledně té pohádky, že mě hodláte vzít s sebou, pokud ano – tomu nevěřím. Můj otec říkal, že mě můj bratr zabije, pokud se mu podaří přežít. Kvůli majetku. Takže pro mé dobro by bylo lepší, aby přežil otec. Protože pak mám čas do té doby, než mu ty...“ vysvětlil jí naopak Tristan.

„Promiň, nemyslel jsem to tak. Teda pokud nechceš vítěze za každou cenu, Alexandro,“ doplnil po chvíli, když ho zarazil její strnulý výraz.

„Jsem Alexa. A nechci vítěze. Pouze Duka. Nikdo tě nebude zabíjet, Tristane, o to se postarám. Slibuji ti, že tě ochráním, ano? Můžeš mi věřit, když jsem skoro člověk. Rozhodně ti nelžu,“ namítla zprvu podrážděně ona, ale pak se zase ovládla, když si uvědomila, co prožil, a že je pouze upřímný.

„Alexandra se k tobě hodí víc. Je to důstojnější pro kněžnu. Ohledně lží vím svoje. Lidi lžou, Alexandro. Moji pěstouni mi například tvrdili, že jsem jejich vlastní syn. Ale už dávno jsem vyšťáral, že jsem od narození adoptovaný. Nejsem tak naivní, i když je mi osm. Byli totiž malých postav a už jsem je téměř dorostl. Geneticky to tudíž není možné – jak jsem si přečetl – a to mi vrtalo hlavou tak dlouho, až jsem začal pátrat. Zato upír když prý něco řekne, měl by to dodržet. Pokud ovšem nebojuje lstí – jak mi můj otec vysvětlil. Ale to je boj a ne řeči. Budu ti věřit, protože mi nyní nic jiného nezbývá. Jakmile to však bude možné, postarám se o sebe sám,“ sdělil jí tak hrdě a chytře, až ji to zarazilo, Tristan.

Také byl stále obdivuhodně klidný, zatímco Alexa pocítila obrovské obavy o Duka. Vydali se s Tristanem nahoru po schodech a ona si všimla, že je na osm let skutečně dost vysoký. Bylo jí jasné, že v dospělosti bude mít rovněž kolem dvou metrů jako Duke.

„Měl bys odejít a počkat na nás v autě. Až skončí ten souboj, přijdeme pro tebe,“ vyzvala ho, když došli k hlavnímu vchodu hradu.

„Nikam nepůjdu! Jde tu taky o můj život, ne? Musím se tady porozhlédnout, najít se a napít. A získat nějakou zbraň, abych se mohl bránit,“ protestoval rozhodně chlapec.

„Ty mi stále nevěříš? To mě mrzí. Přijela jsem tady kvůli tobě, abych manželovi pomohla tě osvobodit. Kdyby si mě nevzal, váš otec by tě neunesl a žil bys jako člověk. Proto cítím zodpovědnost za to, co se ti stalo,“ poznamenala smutně Alexa.

„To nemusíš, Alexandro. Ten upír je netvor, který zabil mé pěstouny, a pak mě udržoval ve spánku, kdykoli se mu zachtělo, abych neprotestoval a on mě mohl dopravit sem. Našel by si jiný důvod, když o mně věděl, ne? Stejně bych tomu neunikl. Ale teď mě zajímá, jak z toho ven. To ty jsi v nebezpečí. A tvůj manžel také. Je na bratra velmi rozrušený, že si dovolil se s tebou oženit,“ namítl zase tak rozumně a dospěle, až ji to udivovalo, Tristan.

Kapitulovala tedy a vydali se spolu chodbou dále dovnitř hradu, kde bylo pusto a prázdno. Procházeli každou jeho místnost a rozhlíželi se tam. Ty klíče od Noaha si vzal Tristan k sobě a pečlivě je schoval tak, aby necinkaly. Cestou se napil a najedl se, protože našli jídelnu, zřejmě určenou pro sluhy knížete. Rovněž si vzal i velký kuchyňský nůž, kterým se ozbrojil. Alexa udělala to samé.

To už se celá chvěla a zeptala se ho: „Ty se nebojíš, Tristane?“

„Bát se oslabuje. Nebo to dát najevo. Musím teď být silný, abych si poradil. Ale ty jsi žena, tak na to máš právo,“ překvapil ji svou odpovědí.

Blížili se ke dveřím, za nimiž uslyšeli řinčení zbraní. Také odtud cítili přítomnost dvou upířů.

„Jsou tady,“ odtušil Tristan a Alexe zabylo zle.

„Nechceš raději utéct?“ zeptal se jí, ale ona zavrtěla hlavou se slovy: „Ne. Stejně by mě kníže jistě našel a tebe také. Neznáme to tady a je tma. Musím zjistit, co je s Dukem.“

Tiše pootevřela dveře a oba opatrně nakoukli dovnitř. Spatřili dva bojující muže s meči. Duke k nim byl zrovna obrácený zády, zato čistokrevný kníže je okamžitě zaregistroval. Málem na to doplatil životem, protože když uviděl Alexu, zůstal na ni zírat a Duke udělal výpad, který on v té chvíli nečekal. Ale i tak dokázal uhnout, takže místo do srdce ho jeho syn trefil do paže, kterou rozťal. Avšak knížeti to vůbec nevadilo, poněvadž jeho radost z Alexiny přítomnosti to vše přehlušila.

Serval ze sebe zkrvavenou košili a odhalil hrudník tak svalnatý a mohutný, až jí při pohledu na něj zatrnulo. Uvědomila si totiž, že Duke rozhodně nemá takové svaly a tím pádem ani sílu. Bylo jasné, že jeho otec musí být hodně silný. A viděla ještě horší věc – ona rána se totiž začala rychle sama hojit! Stejně jako předtím její škrábance. Čistokrevný kníže vypadal dost nezranitelně, a také bojovně. Jako by mu její příchod dodal nových sil. Na chvíli se zastavil a Duke také, přičemž se otočil k manželce a Tristanovi, na kterém spočinul pohledem.

„To je mi ale příjemné překvapení! Tak má budoucí žena se přišla osobně podívat na tento souboj! Asi chceš vidět důkaz o mé síle, má drahá. A ten také dostaneš. Už brzy tvého manžela pošlu do horoucích pekel, což naopak tebe poté zavede do mé žhavé náruče,“ promluvil nadšeně čistokrevný upír.

V té chvíli se Alexa neohroženě vydala až k němu. Duke jí v tom nestačil nijak zabránit a Tristan pouze pozoroval situaci.

Došla až ke knížeti a přísně se na něj podívala.

„Myslím, že jsem vám přece dala jasně najevo, že o vás nejevím zájem, kníže. Tak co kdybyste nechal té frašky a přestal ohrožovat svou vlastní krev mečem? Jaký to má smysl, zabíjet svého syna kvůli ženě? Můžete si přece zplodit další se svými konkubínami! Anebo se oženit s nějakou jinou ženou, když už jste zatoužil...“ prohlásila přísně.

Kníže se na ni ohromeně zadíval, a jeho synové si všimli toho, jak je z ní celý pryč. Vpíjel se pohledem do jejího obličejce.

Její řeč přerušil slovy: „Ano, po tobě jsem zatoužil! A jinou manželku nechci. Dědici už mě zase ani tak nezajímají, i když nepřestávám doufat. Ty se staneš mojí ženou, jak jsem se rozhodl. Nerozmluvíš mi to, protože ženy u našeho druhu prostě nerozhodují. To má vůle se stane! Jen, co provedu takovou maličkost. Zabiju ho!“

A s novou silou se vrhl na Duka, přičemž ji jemně odsunul stranou. Alexa se zoufale zadívala na oba bojující muže, a také Tristan zachytil její pohled. On sám zase vypadal, jakoby o něčem soustředěně přemýšlel. Oba muži stále bojovali a dívka už byla bezradná. Boj byl sice celkem vyrovnaný, ale stejně se bála.

Přesunula se k chlapci a zničeně zašeptala: „Viděl jsi, jak se mu ta rána hojí? Co když je nezranitelný? Jak se dá vůbec zabít?“

Tristan však k její hrůze jenom pokrčil rameny a dál sledoval souboj.

„Možná nemůže na slunce, ale do rána je ještě daleko. A založit tady požár je moc riskantní, uhořeli bychom všichni, a on umí létat, dostal by se z toho spíše než my. Co dělat?“ pokračovala polohlasně.

Zmoženě se posadila na jednu židli u stěny, aby se neskácela. Tu ucítila, jak jí někdo silně stiskl ruku. Až se lekla a překvapeně poznala, že je to Tristan.

„Ty jsi vážně hrozně silný! Máš stisk jako dospělý chlap!“ podivila se sklesle, ale i obdivně.

„A bohužel je mi už jasné, po kom,“ reagoval na to smutně Tristan a kývl hlavou směrem k otci.

Ten byl ve svém živlu. Očividně byl neobvykle dobrý šermíř a boj pro něj musel být druhou přirozeností. Doslova si ho vychutnával. Navzájem se s Dukem častovali i nadávkami a on ještě stačil házet pohledy po Alexe a Tristanovi, kteří je pozorovali z kouta místnosti. Duke na nic takového neměl ani pomyšlení. Alexa s hrůzou sledovala, že mu začínají docházet síly, a to ji přimělo k zoufalému činu.

Vyskočila tedy a vrhla se přímo mezi ně. Oba rychle sklonili meče a ona se postavila před knížete, aby tím Dukovi získala oddechový čas. Ten se tedy vydýchal, přičemž pozoroval Tristana. Ulpěl na něm pohledem a prohlížel si ho, stejně jako chlapec jeho.

„Ano, vypadá jako ty, Alexandře, když jsi byl v jeho věku. Taky jsem si toho všiml. Jste jako dvojčata, až na to, že je mezi vámi desetiletý věkový rozdíl. Ale oba máte obličej po té hloupé a hlavně zlodějské konkubíně, která mě jediná obdařila syny, aby mi pak utekla. Byla to slabá žena, na rozdíl od tebe, má krásko. Máš v očích takovou sílu a jsi tak úchvatně nádherná, až se mi tají dech,“ přisvědčil čistokrevný kníže a stočil zrak opět k Alexe, která naléhavě zaprosila: „Prosím, kníže, měj soucit a nech nás tři jít. Najdeš si jinou ženu a...“

„Ne, krásko. Vybral jsem si tebe,“ zavrtěl hlavou čistokrevný upír.

Co se stalo pak, by určitě nečekal nikdo v místnosti. Možná jedině Tristan, který viděl, co dívka drží za zády. Byl to onen kuchyňský nůž, kterým se ozbrojila. Nyní se bleskurychle dostala do těsné blízkosti netvora, který jí chtěl zabít manžela, aby jím sekla po zápěstí ruky, v níž držel svůj meč.

U toho nahlas nenávistně vykřikla: „Ale já tebe ne, ty zrůdo!“

Meč třeskl o zem, jak vypadl čistokrevnému upírovi z ruky, jejíž zápěstí mu dívka téměř utřala.

„Duku, honem! Doraž ho!“ vykřikla, ale její manžel pouze nehnutě zíral.

Tohle skutečně nepředpokládal. To jeho otec byl i přes zranění o dost pohotovější.

Sebral meč druhou rukou, a navíc k sobě ve chvíli, kdy k němu byla otočená zády, jak pobízela Duka, přitiskl paži stejné ruky i upírku, aby jí do ucha sykl: „Jsi úžasná! Žádná žena v této zemi by toto nedokázala! Za tohle tě potrestám svou přízní v mém loži!“

Udělal se jí zle, když navíc viděla, že Duke váhá s útokem. Marně ho očima pobízela, jelikož jí bylo jasné, že jí kníže neublíží. Zřejmě to nehodlal riskovat. Mezitím se knížeti ruka zahojila, on si do ní přehodil meč a tou druhou otočil Alexu k sobě. Vypadalo to, že se chystá ji políbit. Na to už Duke konečně zareagoval a přiskočil k němu, aby svou ženu bránil. Kníže to však asi čekal a jeho výpad vykryl, přičemž pustil dívku, kterou navíc od sebe odhodil co nejdál. Alexa dopadla na zem, aniž by byla zraněna, a se zděšením přihlížela tomu, jak se do Dukovy hrudi noří meč jeho otce.

Vykřikla, když její manžel padl na kolena, upustil svou zbraň, a ten netvor mečem otočil. Jako ve snách pozorovala jeho následné vytažení z rány, a poté rozmach knížete nad hlavou jejího milovaného, kteroužto hlavu mu jeho protivník nakonec uťal. Ochromena zírala na její kutálení se kaluží krve a sotva potlačila zvracení.

Žal však ne a po tvářích se jí začaly kutálet slzy, zatímco její hrdlo vypustilo nelidský řev o tomto obsahu: „Ne! Lásko!“

Pořád si říkala, že to přece nemůže být pravda, taková hrůza se jí dít nemůže, je to sen, jen hloupý sen... Z této domněnky ji tvrdě probudila mocná paže svalnatého upíra, který odložil meč a jal se ji pozvednout ze země.

„Je po všem, krásko. Teď jsi moje!“ oznámil jí, ale ona ho sotva vnímala.

Privolal k sobě Tristana a někam je oba odváděl. Alexa měla ruce za zády a při chůzi chodbou nečekaně ucítila něco povědomého. Byla to střenka nože, který jí do dlaně tiskl Tristan, jak jí bylo jasné. Trochu ji to povzbudilo.

Kníže chlapce zamkl do jednoho z pokojů, kolem kterých šli, a Tristan to přijal klidně. Alexe bylo jasné proč – to kvůli klíčům. Věděla tudíž, že se může dostat ven. Nyní se bála spíše o sebe a byla i zlomená žalem. Netušila, co s ní ten netvor může provést, a hodlala se bránit. Její srdce zaplavila obří vlna nenávisti vůči tomu, který právě zabil její lásku. Držel ji za paži a táhl za sebou, až došli k jedněm dveřím a ona zpanikařila. V její duši se něco zlomilo, a i když před chvílí na nádvoří nebyla schopná ublížit Noahovi, nyní už věděla, že tohle dokáže. Šlo o přežití a uniknutí ponížení, které ji děsilo. Kníže netušil, co se s ní děje, jinak by asi útok předvídal. A nevšiml si toho nože, dokud se mu nezabodl do nahého ramene. Dívka pokračovala dále a její ruka bodala a řezala netvora, který ji tak hrozně zranil a ohrožuje ji.

Čistokrevný upír byl jejím útokem i po tom předchozím tak zaskočen, že zareagoval až po chvíli, kdy jí svou obrovskou silou nůž vykroutil z ruky. Pak ji chytil za zápěstí a ona přihlížela hojení jeho ran. To už měla velký strach z toho, co jí nyní udělá, když ho jistě rozzuřila. Zprvu nic neřekl, jen ji odtáhl za dveře do pokoje, který dle nábytku připomínal pracovnu. Bylo tam i plno knih v regálech přes celou jednu stěnu, ale hlavně kožené křeslo a velký stůl, na který ji upír posadil.

Vážně se na ni podíval, aby jí pověděl: „Za tohle by každý jiný zaplatil životem. Ale já chápu, že tě motivoval žal a chtěla ses mi pomstít. Nečekal bych, že mě to nerozzuří, to jsem však nemohl. Ještě žádná žena si mi netroufla odporovat, natož aby na mě vztáhla ruku se zbraní. Ale ty...“

Nedomluvil, zato se proměnil do té hrozné rudooké podoby a ona si všimla jeho zrychleného dechu. Bylo jí jasné, co se s ním děje ještě dříve, než si ji přitáhl blíže a postavil se mezi její

rozevřené nohy. V té chvíli přišla vzpomínka na zotročení, kterému neunikla. Vypadalo to, že i nyní k tomu dojde, a to po vši té hrůze nemohla snést. Zpanikařila a mysl se jí zatemnila tím, jak zoufale se chtěla bránit, ač věděla, že proti jeho síle nemá šanci. I přesto se rozkřičela a mlátila do upíra před sebou alespoň pěstmi. Kníže Albacetrarian zachytil její proměnu, a tak ho překvapila, že se jí ho podařilo odstrčit a seskočit ze stolu. Přistála na dlaních rukou, ihned se však zvedla a zacouvala do rohu místnosti, kde se schoulila.

Když však viděla, že za ní upír zamířil, přesunula se ke knihovně a začala po něm házet těmi knihami.

Brala jednu za druhou a zoufale křičela: „Ne! Dost! Tentokrát ne! Podruhé už ne! Já to nechci, nedovolím to!“

Když kníže pořád postupoval, přemístila se ke stojanu, kde skladoval zbraně, a než se nadál, chopila se ostré dýky, kterou chtěla tentokrát očividně použít na sebe! Zděsil se, a okamžitě zasáhl. Rozplakala se a její oči mu připomněly pohled, který mnohokrát viděl. I v této pracovně se často zmocnil ženy, která si to nepřála, a viděl to zoufalství v očích. Bylo mu jasné, co se jí muselo přihodit, a poprvé v životě mu to nebylo jedno. Toto byla žena, která ho zasáhla tak, jako žádná jiná, a její bolest trápila i jeho.

Objal ji a přitiskl si plačící dívku na svou mohutnou hrud'. Jednou paží ji pevně objímal, ale ta druhá ji něžně hladila po zádech a ramenou.

Po chvíli ji od sebe trošku oddálil a upoutal její pohled, aby se vážně zeptal: „Kdo to byl? Kdo ti ublížil, krásko? Přísahám, že ho zabiju za to, co ti udělal!“

„Už je mrtvý. A ty jsi mi ublížil mnohem víc, netvore! Chceš mé tělo? To můžeš mít, ale jen díky své nadlidské síle! Pokud však doufáš v to, že získáš mé srdce, nepočítej s tím! Žádná žena by nemilovala vraha svého manžela a neporodila mu děti!“

„Takových už tu bylo, že by ses divila, krásko! Mám nápad! Vymažu ti vzpomínky na mého syna a nejen to. I na všechny muže, které jsi kdy měla. A pak na tebe budu velmi něžný. Snad to dokážu, i když mě rozvášňuješ k nepříčetnosti. Už pohled na tohle mě přivádí k šílenství a já toužím jen po tom, slyšet tě křičet v mém loži! Ale už nebude žádná bolest, slibuju,“ překvapoval sám sebe čistokrevný upír, který fascinovaně hleděl na rameno Alexy, jež při hlazení odhalil.

Pokryl tu pro něj úchvatnou část jejího těla něžnými polibky, zatímco ona posmutněle a strnule čekala, co bude dál, a už o dost klidněji namítla: „To těžko. Na tohle nikdo nemůže zapomenout, nevěřím!“

„Já ti to dokážu, má drahá! Ještě před svatebním obřadem ti vymažu paměť. Pak si zvykneš, tím jsem si jistý. Rozhodně totiž mám čím získat ženu! Mluvím pravdu. Stačí pomyslet při pití krve na jakoukoli událost, kterou dotyčný prožil, a vezmeš mu ji. Zpět by ji musel získat pitím tvé krve a vědomým chtěním toho ji navrátit. No a ty nebudeš vědět, co jsi ztratila, tudíž to zpět chtít nebudeš. A možná sama poprosíš o vymazání paměti. Něco ti ukážu,“ upřesnil kníže a vzápětí ji pustil, načež přistoupil k sejfu, který v místnosti také byl.

Posunkem ji přivolal k sobě, a aniž se staral o to, že ona vidí kombinaci čísel, kterou používá, sejf otevřel. Poté vyndal hromadu papírů, včetně velkého množství bankovek vysoké hodnoty. Byly zde však i cenné papíry a především dědické listiny rodu

Albacetranianů, které jí ukázal a prohlásil, že bude muset zajet do jakéhosi Genealogického institutu šlechtických rodů, který se podle všeho nacházel ve Švýcarsku, aby zaregistroval smrt svého syna a jejich sňatek. Ona si vzpomněla na Dukovu zmínku o tom, že se právě tam stavoval, a nyní spatřila i razítko a na tom papíru adresu, na níž ten úřad sídlil. Dále jí upír z okna ukázal, jak rozsáhlé má území, a také na mapě země jí hrdě předvedl, jak velké pozemky vlastní a kolik protivníků už zlikvidoval.

Po pár minutách jí bylo jasné, že se před ní chvástá jako zvířecí samci, když svádějí samici. Sledovala ho nezáživně, poněvadž byla otřesená smrtí Duka a začínalo jí být úplně jedno, co se s ní vlastně stane. Z otupělosti ji neprobralo ani to, když jí kníže líčil, jak ji každý den probere vybranými lahůdkami, servírovanými až do postele, zahrne ji květinami a umožní jí nákupy šatstva, doplňků a šperků nevyčíslitelné hodnoty, jimiž ji ozdobí, aby tím uctil její krásu. Jí to ale bylo ukradené, poněvadž pro ni byl kníže pouze vrah její lásky. Konečně toho nechal a své bohatství i doklady uložil zpět na místo.

Než však zavřel trezor, vybídl ji: „Musíš mi odevzdat svůj snubní prsten. Tak se to dělá. Už nemáš právo ho nosit. Je to kořist vítěze.“

Alexa však schovala ruku za zády a zavrtěla hlavou: „Ale já jsem napůl člověk a lidské vdovy si prsteny nechávají. Nedonutíš mě, leda tak násilím. A pak tě budu nenávidět ještě víc. Nikdy nebudeš můj manžel, protože tě stejně nebudu milovat, i kdybys mě přinutil zapomenout. Ty nejsi lásky schopný, a takového muže nikdo...“

Čistokrevného upíra se její slova dotkla tak, že ji přerušil způsobem, který jí opět vyděsil. Přistiskl ji ke stěně a přimáčkl na

ni své svalnaté tělo, zatímco se jeho rty setkaly s jejími. Líbal ji velmi vášnivě a ona byla úplně strnulá. Chvilí se mu ani nedokázala bránit, než ji však přemohl hnus a začala do něj bušit pěstmi a okopávat ho kolenem.

Upír to tedy vzdal s nadšenou poznámkou: „Máš v sobě oheň, který probouzí ten můj tak, jak se to nestalo s žádnou ženou před tebou. Jsi neuvěřitelná! Víím, že s tebou zažiju vášeň, na kterou jsem celý život čekal.“

„Nezažiješ! Čeká tě pouze peklo odmítání a chladu. Oheň možná, ale mé nenávisti vůči tobě, ty odporný, zrudný vrahu bez slitování!“ ušklíbla se nelítostně upírka.

„Opravdu? A co můj syn? Všiml jsem si, že nemáš na krku ani na svých úchvatných ramenou žádné znaky přízně! Byli jste spolu vůbec v loži? Možná byl stejný jako slabí lidští muži, mezi nimiž vyrůstal. Ale já jsem čistokrevný upír a má krev je jako oheň. Se mnou zažiješ něco tak nádherného, co žena tvé divoké krve potřebuje, že si na něj ještě ráda nevzpomeneš! A až budeš čistokrevná, bude to ještě lepší!“ trval na svém kníže Albacetrarian, který to odebrání prstenu zatím vzdal.

Vedl ji k nějakému jinému pokoji, kterým byla ložnice, jak se k jejímu zděšení ukázalo.

To ji ochromilo novou hrůzou, s níž zašeptala: „Proč já? Je tolik jiných žen...“

Podíval se na ni a byl to pohled, v němž jako by překvapivě bylo i něco lidského nebo cituplného, když jí odpověděl: „Bylo mi to předpovězeno Věštkyní. A měla pravdu. Jsi skutečně krásná a vzpurná tak, jak jsem o tom po léta snil. Zamíloval jsem se do tebe,

což se mi doposud nikdy nestalo. A chci ti dát vše, po čem zatoužíš, abys ty mohla milovat mě.“

Odmlčel se, ale když nic neříkala, tak doplnil: „Odpočiň si, má drahá. Já jdu zařídit vše kolem naší svatby. Chci, aby proběhla dnes před svítáním. A pak bude následovat naše svatební noc. Uvidíš, že budeš spokojená. Jako má kněžna, kdy budeš sdílet mé bohatství a postavení.“

Pak už jí jen velmi něžně zlíbal hřbety obou rukou a odešel. Uslyšela cvaknutí klíče v zámku a bezmocně se usadila k toaletnímu stolku se zrcadlem. Zděsila se výrazu vlastní tváře v něm. Prožitá hrůza se jí odrážela v očích a uvěznění ji naplnilo bezmocí, která ji rozběsňovala. Bála se a třásla se hněvem. Napůl z ní byla troska, ale zpola přemýšlela o útěku, i když moc šancí s těmi vibracemi zřejmě neměla. Navíc to tady vůbec neznala, byla noc a všude kolem samí upíři. Nevěděla si rady, a tak se zamyslela, že ji strašně vyděsilo, když náhle opět klaply dveře a otevřely se. Za nimi spatřila toho, na kterého v tom zmatku skoro zapomněla. Tristana.

13. kapitola – Vdovina pomsta

Alexa okamžitě vstala od toaletního stolku a šla k Tristanovi.

„Viděl jsem vás sem jít. Byl jsem schovaný hned za rohem. Jsi v pořádku? Předtím jsem zaslechl, jak hrozně křičíš!“ vyptával se jí s obavami v hlase.

„Tristane, co tady děláš? Okamžitě odsud zmiz! Měl jsi přece příležitost utéct, když máš ty klíče! Tak co tu slídíš?“ odháněla ho naléhavě Alexa.

Nevzrušeně se na ni podíval, vešel dovnitř a zamkl, načež rezolutně namítl: „Nejsem hlupák, abych se potmě trmácel zdejšími lesy a nechal se zabít jiným upírem. Ty jsi mě osvobodila, Alexandro. Nenechám tě tady.“

„Nemáme šanci, Tristane! Chytil by nás. Uteč jen ty. Já už jsem vyřízená a nemám proč žít. Zachraň se sám, ano? Je moc silný a najde mě všude. Ale když zůstanu, nebude mít proč stíhat tebe,“ odporovala mu zoufale ona.

„Ty s ním opravdu chceš zůstat? Myslel jsem, že ho nechceš, ale zřejmě tě už nějak přemluvil, aby sis ho vzala,“ hlesl zklamaně hoch.

„Tak to není, Tristane. Je mi odporný, ale nic jiného mi nezbyvá. A když to zachrání tebe, tak to klidně udělám,“ opáčila Alexa.

Tristan se proti ní postavil a založil si ruce na hrudi, když nesouhlasně pronesl: „Vždycky je přece nějaká možnost! Tobě možná připadá silný, ale každý má slabinu. V boji je důležité ji najít a využít ji. Pak může i slabší porazit silnějšího. A kromě toho – copak nechceš pomstít svého manžela a mého bratra?“

Alexa se bezmocně ušklíbala: „Vždyť jsi viděl, jak je silný a nezranitelný. Tak jakou může mít slabinu? Je to všeho schopný, necitelný netvor.“

Chlapec pozvedl obočí a řekl: „Opravdu? Vyhržoval ti snad nebo tě bil? Je to tyran, který se neštítí ničeho a najednou se nechá zranit v souboji, když se podívá na ženu. Už chápeš? To ty jsi jeho slabinou. Měl jsem čas ho pozorovat, když jsem visel v těch řetězech. Zapudil všechny ženy, které tu byly – a že jich tu bylo! Celou dobu jenom nadšeně mluvil o tom, jak s tebou uzavře sňatek. Pak jsem ho sledoval při tom souboji a přemýšlel. Nepoužil tě jako štít, aby se jeho protivník vzdal, což by Duke jistě udělal, když ses jeho otci tak – promiň mi – hloupě sama vydala do rukou. Báł se toho, že tě zraní. Když se na tebe podívá – slábne. Jasně to cítím. Využít toho proti němu, dokážeme ho zabít. Svedu to, ale ne bez tvé pomoci. Musíš se vzchopit a pomoci mi. Jinak z tebe bude kořist, vydaná na milost a nemilost vrahovi tvého manžela.“

Alexu chlapcovo chování udivovalo tak nemístně, že si posléze neodpustila obdivnou poznámku: „Ty jsi tak chytrý, Tristane! Uvažuješ nesmírně logicky a chladně. Skutečně si však troufáš pokusit se zabít toho netvora?“

„To se ti jen zdá, že jsem chladný. Uvnitř mě to vše vzteky za to, co provedl mým nebohým pěstounům. Podřízl je jako dobytek, a já je hodlám pomstít. Budu riskovat vlastní život. Ale potřebuji tvou pomoc. Co se týče mé chytrosti – máš v tom pravdu. Mám prý nezvykle logické myšlení – říkali to učitelé. Dokonce mi nechali zkoumat inteligenční kvocient a nestačili se divit. Při testu jsem nebývale obstál. A v první třídě jsem se dost často nudil, když mí spolužáci slabikovali, zatímco já už jsem pod lavicí louskal pohádky,“ informoval ji s patřičnou dávkou hrdosti, ale ne namyšlenosti Tristan.

Prostě jí to oznamoval jako holý fakt, a pak se na ni tázavě zahleděl.

„No, pohádky nám příliš nepomůžou. Nikde se tam nepíše nic o tom, jak zlý čaroděj zabil prince a oženil se s princeznou. A o jiném princí – nezletilém – se tam také nepíše,“ prohlásila však poté sklesle ona.

„Ty jsi asi nečetla o Palečkovi, že? Chytrost je někdy více než síla. Mimoto, nečetl jsem jenom pohádky, ale i detektivky, a po večerech, když naši spali, jsem se díval tajně na špionážní filmy,“ opáčil chlapec.

Alexu to přinutilo k zamyšlení, přičemž si vzpomněla na svůj slib daný Dukovi. Že ochrání jeho bratra, kdyby se jemu něco stalo.

„Co bude s Tristanem, jestli mi kníže vymaže paměť a já se stanu jeho ženou?“ řekla si v duchu a hned si na to také odpověděla: „Porodím mu dědice a on ho zabije. A já tomu možná budu s klidem přihlížet, protože mě to může i změnit. Stane se ze mě stejná zrůda jako je on.“

To rozhodlo. Také se jí v duši začínal rodit vzdor a neodbytný pocit, že musí něco udělat a nevzdat to. Kvůli chlapci, který na ni spoléhal.

Alexa se tedy obrátila k Tristanovi, který ji v jejím zamyšlení nehnutě pozoroval, a přikývla se slovy: „No, vlastně máš pravdu v tom, že bychom měli něco zkusit. Já se nerada vzdávám, a také nesnáším, když mě někdo k něčemu nutí. Takže souhlasím. Jen zatím nevím s čím. Máš nějaký plán?“

„Jistě. To už jsem taky promyslel. Snad najdeme i to, co je třeba,“ usmál se chlapec, a pak jí vše vysvětlil.

Nestačila se divit a dokonce se od srdce zasmála, když poté říkala: „Je vidět, že jsi muž. I když zatím chlapec. V podstatě je to až geniální. Jenom, aby se to povedlo. Jinak je s námi konec.“

„Spíš se mnou,“ opravil ji trpkým tónem Tristan.

Alexa ho v náhlém popudu uchopila za ruce a rázně vyhrkla: „To nedovolím! Kdyby to nevyšlo, klidně si před ním kleknu a přemluvím ho, aby tě nezabíjel. Pak udělám, co chce, a ty zatím utečeš. A kdyby tě zavřel někam, odkud se ti to nepovede, počkám, až kníže usne, a osvobodím tě. Ale pokud se mi tohle nezdaří a ty budeš mít příležitost k útěku, využij jí, a to sám. Nebude mi to vadit. Prozradím ti kombinaci jeho sejfů, ano? Kdybych neměla šanci já, tak ty ji s jeho penězi mít budeš.“

„Stejně se pro tebe vrátím. A náš plán se povede. Je nutné, aby se podařil, a ty jsi netrpěla,“ oponoval jí vážně Tristan.

Posléze se začali neprodleně připravovat na pomstu, kterou naplánovali. Brzy objevili to, co potřebovali, a poté vyčkávali.

O půl hodiny později se kníže Albacetranian vydal zpět do své ložnice, kde zanechal svou vytouženou nevěstu. Už stačil zařídit to, aby za svítání přijel na hrad místní kněz kvůli obřadu posvěcené výměny krve a jeho sluhové s objednanými květinami. Také majitelka svatebního salónu se všemi modely, aby si Alexa mohla vybrat, a rovněž klenotník, jenž jí měl nabídnout všemožné snubní prsteny. Tohle vše už ho sice trochu uklidnilo, ale ne zcela. Stále přemýšlel o tom, co by měl udělat proto, aby ho milovala a on jí nemusel vymazávat paměť. Byl si vědom toho, že by sice zapomněla na Duka, přesto by však nemusela věnovat své city jemu, a to zvláště po tom, co jí provedl. Byla by mu vydána na pospas, zavřená a dobře strážena v jeho monstrózním hradě, avšak kníže měl stejně podezření, že i to by nepomohlo. Jasně cítil, že žena jako ona se hned tak nevzdá. To ho hnětlo, ale zároveň cítil, že ho to k ní nesmírně přitahuje.

„Zlomit tak její odpor a získat její lásku! Byl bych nejšťastnější muž na světě,“ říkal si ten krvelačný netvor, když odemykal dveře své ložnice.

Na jejím prahu se ohromeně zastavil a s otevřenými ústy civěl na to, co spatřil. Nemohl uvěřit tomu, co zachytily jeho smysly. V místnosti hrála tichá a romantická hudba a byly tam všude zapálené desítky svíček. Ale to hlavní ho čekalo uprostřed pokoje. Před obrovskou postelí, která v ložnici byla, stála Alexa. Jelikož kníže viděl jako ve dne, měl možnost si její úchvatný vzhled o to více vychutnat. Byla v oblečení jako stvořeném pro břišní tanečnice, jež našla v jedné ze skříní knížecí ložnice. Oděv jedné z jeho konkubín, který si vybrala a doplnila jej výraznou bižuterií, již našla zároveň s tím. Krátce – měla na sobě jasně červené prádlo a

na něm průsvitný závoj, odhalující její nádherná štíhlá ramena. To bylo vše.

Na knížete to udělalo nesmazatelný dojem. Nezmohl se na slovo a pouze na ni zíral jako na zjevení. Hltal ji upřeným pohledem.

Ona se navíc ozvala: „Udělala jsem si pohodlí, jak jsi mi předtím navrhoval. Také jsem přemýšlela a došla jsem k názoru, že jakýkoli manžel je lepší než mrtvý manžel. Měl jsi pravdu v tom, že jako upírka jsem marnivá, a bohatství, jež jsi přede mnou vystavil na odiv, je skutečně imponující. Pouze doufám, že mě zahrneš opravdovými šperky, ne touhle imitací pro konkubíny. Ještě bych mohla dostat otravu krve.“

Po svých slovech Alexa sundala náušnice a ostatní bižuterii. Odložila je na noční stolek a s nimi si – k jeho ohromnému překvapení – také sundala ten snubní prsten, který dostala od Duka. Poté se vláčnými pohyby vrátila na původní místo před to velké lůžko.

Když spatřila jeho udivený pohled, dodala: „Chtěl jsi přece, abych ti jej odevzdala jako tvou kořist, ne? A nejen to. Nasliboval jsi mi jakýsi nevšední zážitek, kníže. Tak teď máš možnost se předvést. Jsem tady, připravená na všechno. Pojď si pro mě!“

Nyní se však podivila ona, protože kníže – jakkoli z ní byl rozrušený – zavrtěl hlavou a řekl: „Ne, má paní. Nechci z tebe udělat svou konkubínu. Ráno zde dorazí lidé a připraví náš sňatek. Pak se dočkáš a já také. Nyní si odpočiň, má krásko.“

Chtěl odejít, ale zastavil ho její pánovitý a posměšný hlas, kterým Alexa prohlásila: „Ty, že jsi mocný a mužný kníže? Čekala jsem od tebe víc, ale zřejmě jsem se zmýlila. Ještě si asi náš sňatek

rozmyslím, abych se nakonec nedočkala toho, že budu trávit noci osaměle po boku muže, jenž už nedokáže dát své ženě to, co by jako manžel měl. Myslíš, že když mě ohromíš svým majetkem a nějakými třpytivými tretkami, tak zapomenou na to, co je to opravdový muž? Ale já jsem žena a vyžaduji od manžela jisté věci. Vidím však, že ty jich nebudeš schopen. Ubohý kníže! Možná, že jsi mužný s mečem v ruce, ale jiná mužnost ti očividně chybí. To tvůj syn byl v tomto směru velmi schopný. Přiznej se – zplodil jsi ho ty sám, nebo ti někdo pomáhal? Možná by ses nad tím měl zamyslet, kníže? Jeden nikdy neví!“

To už kníže Albacetrarian nevydržel. Její urážky a poznámky ho vydráždily k nepřítelství. V té chvíli zapomněl na všechno, včetně opatrnosti. Před sebou měl pouze její posměšný pohled, a také vzhled, který na něj působil jako červený hadr na býka. Prudce se k ní vrhl, a když to ona uviděla, skočila náhle na postel. Kníže si nevšiml drátu, který byl upevněný k nohám dvou židlí, stojících na opačných stranách místnosti. Zakopl o něj, zavrával a upadl na zem. Při tom se hlavou uhodil do dřevěného rámu postele. V té chvíli ztratil vědomí.

Na to čekala Alexa i Tristan, který byl celou dobu schovaný za otevřenými dveřmi, odkud vše sledoval a rozvášněný upír si ho vůbec nevšiml. Ani necítil jeho přítomnost, jak se soustředil jenom na ženu, která s ním tak strašně zamávala a svými slovy pohaněla jeho upíří ego. S tím ostatně ti dva počítali a doufali v to, když se nyní přiblížili k bezvládnému knížeti, aby dokonali to, co se jim podařilo zdárně započít.

„Honem, než se probere!“ zavelela Alexa a uchopila nehybného knížete za ruce, které mu připoutala ke sloupu postele pouty, jež on sám používal při mučení svých konkubín. Našli je v

nočním stolku. Pak přešla na druhou stranu a sedla si na jeho nohy. Upír byl dokonale znehybněn a Tristan se k němu přiblížil s jeho vlastní dýkou v ruce. Tu měl upír v pouzdře u pasu. Nyní ho s ní ohrožoval jeho vlastní syn.

Chlapec si v duchu říkal: „Když ho nezabiju, ublíží jí. Musím to udělat. Ohrožuje Alexandru. A za to, co provedl těm hodným lidem i mému bratrovi, si nezaslouží nic jiného.“

Upíří kníže se brzy probral, a když zjistil situaci, nevěřil svým očím.

Krásná žena, jíž chtěl dát vše, se na něj zblízka nenávistně podívala a sykla: „Tak, ty hnusný vrahu! Teď zaplatíš za to, že jsi nám oběma ublížil. Možná se ti rychle hojí rány, ale my najdeme způsob, jak tě zlikvidovat!“

Kníže zoufale hlesl: „Co mi to děláš, má paní? Chci ti dát vše a neublížím ti!“

„Už jsi mi ublížil a Tristanovi taky! Myslel sis, že jsme slabí a bezmocní vůči mocnému upírovi, co? Ale teď jsi bezmocný ty,“ ušklíbala se nemilosrdně dívka.

Prudce sebou škubl, ale vůbec mu to nepomohlo.

Začal slibovat, že je oba pustí, ale Alexa jen zavrtěla hlavou: „Nevěřím ti. Stejně bys nás našel a opět uvěznil. Jen tvá smrt nás může před tebou ochránit.“

Tristan vyčkával na její pokyn, a pak přistoupil k otci. V duchu se třásl, když se však podíval do očí Alexy, pocítil sílu a hlavně touhu po tom, aby ji ten hrozný netvor už nemohl ohrozit. S touto myšlenkou zabodl dýku svému otci do srdce a otočil s ní tak, jak

on to udělal jeho bratrovi. Upír sebou zazmítal a z jeho hrudi i úst se vyvalila krev. Jeho oči syna vyděšeně sledovaly, ale on na to nedbal a následně mu uřízl hlavu. Nedoufal, že se něco stane, tak byl dost překvapen tím, jak Alexa vykřikla z důvodu toho, že jeho tělo zmizelo a ona se ocitla v hromádce popela. Natáhl k ní ruku a pomohl jí vstát.

Odhodil zakrvácenou zbraň a přihlížel tomu, jak si upírka zničeně sedla na tu obrovskou postel. Viděl, že je v šoku. Sám skoro žádné pocity neměl, což ho udivilo. Snad jen úlevu z toho, že je ten, který je oba ohrožoval a ublížil jim, očividně po smrti.

Nakonec se posadil vedle ní a vzal ji za ruku se slovy: „Je po všem, Alexandro. Už se nemusíš bát. Zvládli jsme to. Je mrtvý.“

Podívala se na něj a její oči se leskly, když se na něj smutně usmála a pohladila ho po tváři. Potom se však podívala na své svůdné oblečení a vstala. Mlčky zmizela v přilehlé koupelně a po chvíli se objevila oblečená do svých vlastních šatů. Rozpačitě si třela paže rukama a Tristanovi došlo, že je bezradná a stále ze všeho v šoku.

Pocítil potřebu jednat a v duchu dal dohromady plán, zatímco ona se zmohla pouze na konejšivé sdělení: „Jsi teď velmi bohatý, Tristane. Budeš se mít dobře, a to snad trochu vyrovná tu ztrátu, již jsi utrpěl. Víím, že ti to nenahradí pěstouny, ale pomůže ti to v dalším životě.“

„My, Alexandro. My oba jsme nyní nesmírně bohatí. Vezmeme si, co nám patří, srovnáme to tu se zemí a zmizíme z téhle prokleté země, co říkáš?“ opravil ji rázně chlapec.

Přikývla a vydali se spolu do místnosti, kde stále leželo Dukovo bezhlavé tělo. Alexandra si na ně vzpomněla ve chvíli, kdy

si navlékala zpět ten snubní prsten od něj. Roztřásl ji chlad tak, že si toho všiml i Tristan a vrátil jí bundu, kterou mu předtím půjčila. Stejně už ji nepotřeboval, neboť objevil své šaty, které mu jeho otec sebral. On sám se chopil prostěradla a s Alexinou pomocí do něj hlavu i tělo svého bratra přemístil. Pak venku na nádvoří nachystali hranici, na niž ho spálili. Ona totiž nedala jinak, než že jeho popel vezme do své rodné země a pohřbí svého manžela tam.

Tristan se s ní rozhodně nehádal, měl jiné starosti. V garáži našel benzín a ten rozlil po hradu svého otce, zatímco ona vybrala sejf a vyvezla půjčený vůz se zavazadly, v nichž ke svému překvapení našla dokument o zapsání svého jména do dědických listin rodu Albacetraneanů. Přemýšlela o tom, co bude dál a v hlavě se jí něco rodilo, když její malý a chytrý švagr přinesl nádobu na popel a ona viděla, jak se z hradu začíná valit dým. To už byli na cestě ven z brány, když se začínal řídit k zemi, a ona s úlevou sešlápla plynový pedál až k zemi, aby byli co nejdříve pryč.

Její malý společník netušil, že tam něco zanechala. Konkrétně vyryla nožem do tří kamenů, které ležely na nádvoří, jména všech tří mužských členů rodu Albacetraneanů, a k nim dnešní datum coby den jejich úmrtí. Tristanovi se zmínila jen o tom, že by se přes hranice měli dostat raději každý sám a vlak použít až v cizí zemi. Vysvětlila mu, že by po něm jako po jediném přeživším členovi rodu Albacetraneanů mohli jít jiní mocní upíři, kdyby věděli, že zde byl a kdy a kde opustil zemi. Na celnici se tudíž rozdělili a ona tam odevzdala to auto s tím, že celníky pověřila jeho vrácením - samozřejmě za tučný obnos. A oni se jí na nic nevyptávali. Nehnuli ani brvou, když jim oznámila smrt všech členů rodu Albacetraneanů, i když je to evidentně zaujalo.

Bylo jí jasné, že tohle se brzy roznese, ale jí šlo hlavně o to, že nevnímali, jak se přes hranici nenápadně dostal Tristan. Ona poté předstírala, že pojedou vlakem, ale když ji muži přestali sledovat, urychleně z něj jinými dveřmi vyšla ven a vydala se do lesa, který ležel hned za hranicemi a kde ji čekal chlapec, který jí už nepochybně věřil. Sevřelo se jí srdce při pohledu na sirotka, jenž by mohl zůstat bez pomoci. Dojívalo ji to, že jí věřil, a přitom mohla odjet a on by v té nehostinné zimní krajině zůstal sám. Něžně se na něj usmála a cítila, že by ho chránila před čímkoli a kýmkoli na světě. Jen pro jeho důvěru, kterou ji obdařil.

Tristan o jejím příchodu skutečně nepochyboval. Nemyslel si, že by ho dívka opustila a nenechala vlak odjet, i když mohla. Ale neudělala to, a zatímco se na obzoru objevila rudá záře, zvěstující blížící se svítání, uchopila ho za ruku a společně postupovali lesem k první zastávce vlaku v zemi, sousedící s tou podivnou pravlastí krvelačných stvůr. V té době k místu, které hořící opustili, dorazili ti lidé, kteří měli zařizovat knížecí svatbu. Nevěřili svým očím. Z jeho hradu zbyly ohořelé trosky a upír nikde. To by sice divné příliš nebylo, ale další věc už ano. Ty náhrobky.

Nevěřičně si šeptali: „Oni se pobili navzájem. Přežila jenom ta žena.“

A tak se to mělo v této zemi povídat celá léta...

Nikdo netušil, že malý upír je živ a zdrav a právě putuje lesem spolu s dívkou, které se pevně drží za ruku. Oba se řídili instinktem, jenž je vedl na stranu, kde měla být první vlaková stanice. Poznávání světových stran měli upíři už od narození v krvi, takže to nebyl problém. Horší bylo, že na Alexandru padla únava, a i když se to snažila nedat na sobě znát, vyšlo to najevo ve chvíli, kdy zakopla. I přes Tristanovu pohotovost dopadla na lesní

půdu a vyčerpaně se na něj zadívala. Chlapec si uvědomil, že pokud tam zůstane a usne, umrzne.

„Tady nesmíš zůstat! Napij se mé krve, Alexandro! Mám síly dost díky tomu, že ze mě pil můj otec. Tudíž je ve mně hodně upírství. S tím se pojí touha po přežití i jiné vlastnosti. Když ti je předám, budu více lidský, zatímco ty získáš energii pro další pochod,“ navrhl jí.

Dívka si uvědomila, že opravdu nevypadá unaveně, ale i tak odporovala: „Už jsem ti řekla, že krev nepiju, ne? Hnusí se mi to. Mám lepší nápad. Nech mě tu a...“

„Ne! Tak to uděláme jinak! Promiň, ale ještě je tu možnost toho, že já se napiju tvé krve, a u toho pomyslím na to, že ti dávám svou sílu. Prý to tak taky funguje. Udělám to, protože tě tu rozhodně nenechám nechat zemřít, rozumíš?“ přerušil ji divoce Tristan.

Díval se na ni odhodlaně, ale i rozpačitě kvůli tomu, jak se mu přičilo ji k čemukoli nutit. Nyní tedy nevěděl, co dělat. Jeho oči prosily o její důvěru a vypovídaly o tom, jaký strach o ni má. Možná by neuspěl, kdyby si nepřipomněla svůj slib, že se o něj postará.

Dále mu tedy již neodporovala, ale s pohledem do jeho očí přikývla, načež si rozepnula bundu, odkryla krk a rameno, z něž si odhrnula vlasy. Pak naklonila hlavu na stranu a čekala na to, co ještě nikdy nezažila. Tristan k ní přistoupil a s omluvou, kterou jí zavrčel do ucha, se jí skutečně zakousl do krku. Myslel na to, aby jí předal svou sílu a instinkty upíra. Rozhodně jí nechtěl ublížit, či ji nějak využít, i když mu bylo příjemné být v její blízkosti a zjistil, že mu její krev chutná. Alexandře to také nepřipadalo divné a nebylo

nepříjemné, natož aby ji to nějak výrazně bolelo. A i když tomu zprvu skoro nevěřila, už po chvíli shledala, že se jí vrací energie a síla. Ožívala a zvláště se měnila, čehož si však začala všimnat až později.

Nyní totiž přišel šok z toho, že po nějaké době stisk Tristanových krevních zubů povolil a ona zaslechla nějaké žuchnutí. Otočila se a uviděla ho ležet na jehličí. Byl naprosto bezvládný, což ji vyděsilo. Okamžitě se zvedla a klekla si k němu. Vzala jeho hlavu do klína a zkoumala jeho stav. Jemně s ním třásla a volala jeho jméno, přičemž jí do očí vhrkly slzy.

Netrvalo však dlouho a hnědé oči chlapce se otevřely zároveň s tím, jak sklesle pronesl: „Promiň. Zapomněl jsem ti říct, že budu chvíli mimo, až tohle provedu. Tak to bývá. Nechtěl jsem tě vyděsit, Alexandro. Je ti už lépe?“

Přikývla a otřela si slzy. Pohládila ho po tváři na znamení díků, načež zavěťřila a ukázala směr, kterým bylo třeba dále jít. Plná elánu vstala a po uchopení jeho ruky pokračovali v cestě.

Před polednem oba upíři dorazili do cíle, což je naplnilo radostí. A když přijel vlak, v němž necítili jediného upíra, jákali ještě více. Koupili si jízdenky do té části vlaku, kde se dalo vyspat, a hned po příchodu do svého kupé si lehli, aby si odpočinuli. Alexandra usnula jako první a Tristan zaznamenal, že se k němu ve spánku co nejvíce přisunula, přičemž se na chvíli změnila do upíří podoby. Byl to velký rozdíl proti tomu, jak na něj působila blízkost jeho krvelačného otce při cestě do jeho rodné země, kdy ho měl ten tyran připoutaného k tělu, aby mu syn náhodou neutekl. Nyní neměl žádný problém s blízkostí upírky, i když viděl

její ruce, opatřené dlouhými zvířecími drápy. Stejně vzal jednu její ruku do své a spokojeně upadl do snů.

Když se Tristan probudil, byla už tma a vnímal, že mu něco leží na hrudi. Rozkoukal se a zjistil, že je to Alexandra, která ho ve spánku objala. Vůbec mu to nevadilo. Nechal ji tak a skoro ani nedýchal, aby ji nepobudil. Díval se na její spící obličej a všiml si toho, že se i ve spánku tváří smutně. Tohle ho rozlítostnilo, ale pocítil i radost z toho, jak přelstili upíra, který je ohrožoval. Byl na sebe hrdý, že to zvládl a osvobodil ji. Stále měl před očima to, jak jeho otec škemral o její lásku a jeho bratr ji bránil s mečem v ruce. Oba byli tou ženou zjevně okouzlení a on se jim ani nedivil.

Byl sice malý chlapec, ale jen, co ji uviděl, pochopil, proč jsou jí oba tak fascinovaní. Také cítil, že ho k ní něco táhne, a vnímal její vzhled, který se nepodobal ničemu, co kdy viděl. Sice toho o ženách samozřejmě zatím moc nevěděl, ale tohle rozpoznat uměl. Pochopil, že je extravagantní. To však ještě nebylo všechno, čeho si všiml. Měla něco v očích, co mu bylo podivně známé, a i když to nechápal, způsobovalo to jeho důvěru v ni. Navíc pro něj byla bezmocná a opuštěná vdova, a on si umiňoval, že jí poskytne veškerou pomoc, kterou bude žena potřebovat. Z jejích poznámek během cesty vytušil, že se nemá ke komu vrátit, což ho naplňovalo nadějí, že si ho nechá u sebe. Těšil se na to, že až vyroste, bude je oba chránit, a vzpomněl si při tom na otcovy poznámky ohledně té jeho podoby s bratrem.

„Když budu hodný, možná mě bude milovat, až vyrostu? Musím to dokázat. Být silný. Budu cvičit, posilovat, naučím se šermovat, a dokážu jí, že se na mě může spolehnout. Udělám cokoliv, aby si mě nechala, a až budu velký...“ uvažoval v duchu zrovna ve chvíli, kdy se upírka probudila.

Otevřela oči a on z jejich výrazu pochopil, že asi čekala jinou náruč než jeho. Zabylo mu to líto a pomalu pustil její ruku, aby dívka nebylo nepříjemně. Bylo vidět, že není ve své kůži a spánek jí moc nepomohl. I když se poté najedla ze zásob, které si koupili na nádraží, stejně působila sklesle a unaveně, a nebylo to jen tím, že truchlila po mrtvém manželovi. To bylo Tristanovi jasné.

On sám také jedl a u toho ji pozoroval a přemýšlel, aby poté promluvil: „Je mi líto, že zemřel, ale tohle už nezměníme. Chci ale, abys věděla, že se na mě můžeš spolehnout, Alexandro. Jsme přece dobrý tým, ne? Pomstili jsme se a přežili. Pomohli jsme jeden druhému a budeme to dělat dál. Nikoho jiného už na světě nemám a ty prý také ne. Slibuju, že ti nebudu dělat problémy. Jsem už dost samostatný a silný. Za pár let budu dospělý, a do té doby se budu snažit být hodný. Potom už se o nás postarám sám. A nyní bych ti rád opět daroval svou krev, abys byla silnější. Ve mně pak bude méně toho upířího a ty získáš sílu, zatímco já budu více člověkem. Později s tím klidně můžeme přestat, ale dokud cestujeme, musíš být silná, což nejsi.“

V duchu se těšil na to, až se k ní opět přiblíží, protože mu to bylo velmi příjemné, aniž si plně uvědomoval, proč. Měl pouze jakýsi neodbytný pocit, že když pije její krev, tak se mezi nimi tvoří jakési pouto.

Netušil, že ona posléze souhlasila s velkou radostí a motivovalo ji to, jak se zmínil o větší lidskosti. Přála si pro něj lidský způsob života a ve chvílích, kdy jí chlapec pil krev, spřádala plány na to, jak odstranit upíry z jeho života a zajistit mu bezpečné a pohodlné dospívání. Kdyby jí viděl do mysli, určitě by se zděsil a nesouhlasil, ale ona si své myšlenky nechávala pro sebe. Také před ním potom zatajila fakt, že cítí jakousi bolest v žilách a podivné

pocity měla i psychicky - vnímala větší sílu, tvrdost a mnohé, co ji netěšilo. Až se samé sebe začínala bát, a když se viděla v upíří podobě, moc jí to nepřidalo a ona vykřikla hrůzou. Tristanovi ovšem namluvila, že viděla pavouka, kterých se štítí, když se jí ptal, co bylo příčinou jejího křiku.

Bylo to jako cítit oheň v žilách a krutost v srdci. Ale radost, kterou cítila jen při pomyslení na to, že se chlapec díky její krvi stane zpět téměř člověkem, ji jako zlomenou vdovu bez vyhlídek na vlastní štěstí úplně ovládla, a ona už nechtěla, aby se to vrátilo zpět, přestože ji to ničilo. Po několika takových výměnách Tristan zjistil, že v podstatě necítí žádnou změnu. Jeho veliká síla mu překvapivě zůstala a instinkty též. Zjevně neměla s upírstvím pranic společného. Zato Alexa se měnila, a to stále více. Už jí činilo problémy i lidské jednání. Překonávala to svou vůlí, jak to jen šlo - a také vyhlídkou na splnění svého plánu, který začala realizovat už po cestě starým kontinentem.

Když dorazili do jistého města ve Švýcarsku, bylo zrovna ráno. Alexandra se před Tristanem vyjádřila v tom smyslu, že je natolik unavená, že si prostě musí na jeden den odpočinout. Uvěřil jí to a neprotestoval. Vystoupili z vlaku a ubytovali se v hotelu, načež jí chlapec dal hodně své krve, aby ji posílil a v domnění, že pak bude více odpočatá, až se oba vyspí. Opak byl pravdou - ona se totiž ke spánku neuložila. Alespoň ne hned. Zato on usnul dost tvrdě a ani nevnímal její návrat. Jen měl radost z toho, že když se probudil ze spánku a upírku našel opět vedle sebe ještě spící, viděl v její tváři spokojený úsměv. Při své povaze to však přikládal tomu odpočinku a po jiné příčině nepátral.

Neměl ponětí o tom, jaký rozruch právě způsobila oznámením o kompletním vyhlazení jeho rodu a zaregistrováním sebe coby majitelky dědických listin a jediné dědičky majetku rodu Albacetranianů. Jeho nechala spolu s ostatními prohlásit za mrtvého. Nechtěla tím ovšem shrábnout jeho majetek, pouze od něj odvést pozornost a spravovat ho až do doby, kdy bude dospělý. Lidsky dospělý – jak naplánovala. Plnila svůj slib.

Potom už oba upíři nastoupili na letadlo a zamířili přes oceán – domů. To jí bylo dost zle a Tristan tudíž zcela převzal iniciativu. Nechával ji obskakovat letuškami, které se mohly zjancit z toho, jaký je hezký chlapeček, a ochotně nosily jeho údajné nemocné sestřenici vše, o co je požádal. Alexandra mu vděčně stiskla ruku a pohladila ho po tváři, než v letadle vyčerpaně usnula. Ještě předtím si pomyslela, že by zase nebylo tak špatné mít ho u sebe, ale hned to zavrhla. Uvědomila si, že by tak musel zůstat upírem, a to nemohl. Tristan neměl tušení, co ona chystá, a velmi se těšil na příjezd do jejího rodného města. Její stav ho sice znepokojoval, doufal však, že to časem překoná. Hodlal jí v tom pomoci ze všech sil.

Za těch pár dní k ní cítil stále větší blízkost. Jako by k němu navždy nějak patřila. Tak to vnímal, aniž by chápal příčinu. Ona už nebyla schopná vnímat téměř nic. Lidského jistě ne. Všiml si, jak se řídí pouze instinkty. Jako by byla nějaké zvíře nebo – upír. Koneckonců to bylo v této situaci více než logické. I přesto se k němu chovala velmi přívětivě. Sice jí bylo zle, ale na Tristana se smutně usmívala, a její štíhlé ruce se často dotýkaly jeho tváře, když se mu snažila zmírnit ztrátu, kterou utrpěl. Její oči zářily a on věděl, že mu neublíží, i když se změnilly na rudé, přestože si uvědomoval, jak jsou upíři nebezpeční. I ona mu tak připadala, když se jí zadíval do očí. Ale ne pro něj samotného – tím si byl

chlapec jistý. A i kdyby to cítil jinak, stejně byl přesvědčen o tom, že by vyhledával její blízkost.

Konečně dorazili do Dukova bytu. Alexandra byla zničená troska s ohněm v žilách a Tristan se cítil naopak velmi dobře - až na starost o ni a znepokojení jejím stavem. Žil v naději, že s ní zůstane navždy, a bezmezně jí věřil. Toho večera, kdy dorazili, šel spokojeně spát a ona neklidně přecházela po místnosti. Nemohla se už ani podívat do zrcadla, jak se měnila. Vypadala tvrdě a nelítostně, jenomže uvnitř se celá chvěla. Cítila, že ten tlak nevydrží a brzy se zhroučí nebo způsobí nějaké neštěstí. Upíří podstata v jejím nitru s ní pěkně cloumala a ona v podstatě vůbec nechápala proč. Vždyť Tristan to zvládal úplně v pohodě! Pomyslela si, že to bude tím žalem ze ztráty Duka. Přemýšlela, co dělat dál. Tu ji napadlo, že je člověk, který by jí v tom mohl pomoci. Naškrábala Tristanovi třesoucí se rukou vzkaz pro případ, že by se chlapec náhodou probudil, a vydala se nočním městem na jí známé místo.

14. kapitola – Klamná naděje

Uprostřed noci probudilo otce Birda klepání na dveře jeho příbytku. Když otevřel, spatřil za nimi nějakou postavu, jejíž oči šarlatově zářily. Strašně se vylekal a už chtěl couvnout a zabouchnout za sebou.

Vtom ta rudá záře zase zmizela a ze tmy se ozval jemu povědomý ženský hlas: „Otče Birde, nebojte se! To jsem já, Alexandra, pamatujete? Nepřišla jsem vám ublížit. Řekněte, stále jste můj přítel?“

Kněz si oddechl a odpověděl: „Ano, to jsem. Vy jste se vrátila? Kde je váš manžel? Pojd'te přece dovnitř!“

Tu se zarazil, protože díky těm očím pochopil dřív, než řekla to osudné: „Ale to já nemůžu! Bolest...“

Po malé chvíli mlčení prosebně pronesla: „Potřebuji vaši pomoc, otče. Je to velmi naléhavé. Pokud jste ochoten mi ji poskytnout. Přísahám, že vám opravdu neublížím. Jde o nevinný život, který je třeba ochránit a zachovat. Vezměte všechnu svoji duchovní sílu a pojd'te se mnou. Ted'.“

Přikývl a vrátil se dovnitř, aby si oblékl svoji sutanu a vyšel ven, kde ho u auta čekala upírka. Mlčky mu otevřela dveře a odjeli směrem k bytu, kde ona a Duke spolu těch pár dní bydleli.

Vystoupili a vyjeli výtahem nahoru. Vešli do bytu, a když kněz spatřil na světle její tvář, zděsil se tak, že to nedokázal skrýt. Vypadala jako divoké zvíře, a navíc její obličej nesl jasné známky pláče a utrpení. Až tehdy opět promluvil.

„Co se stalo?“ zajímal se starostlivě.

Alexandra se zatvářila ještě zoufaleji a ukázala mu na stolec, kde šokovaný kněz spatřil pohřební urnu. Musel si na to sednout a ona mu všechno tichým hlasem vylíčila.

„A tak jsem jeho bratra vzala s sebou. Slíbila jsem to Dukovi a kromě toho to dlužím i jemu. Po celou cestu sem pil mou lidskou krev a je téměř člověkem. Zato já cítím, jak mě to vevnitř stravuje. Je to jako oheň, otče, a navíc, ty myšlenky, co mám v hlavě! Raději ani nechtějte vědět, na co ty zrůdy myslí. Můj život je už stejně bezcenný, tak zachráním aspoň Dukova bratra. Sama to však nedokážu. Víím ale, co je třeba udělat. Pomůžete mi, aby Tristan žil jako člověk?“ dokončila své povídání.

Otec Bird se na ni smutně podíval a přikývl. Věděl, že to udělá, už když ji uviděl u kaple. Byl připraven na všechno.

„Musí ode mě co nejdál. Do jiného města. Nikdo ho nenajde, když už se nikdy nesetkáme a já mu dám zapomnění. Víím, jak to udělat. Vy zařídíte, aby ho adoptovali nějakí hodní lidé, kteří mu dají všechno. Jste kněz a já vám věřím. Svěřím vám i majetek Albacetraneanů, s nímž budete zatím hospodařit vy a posílat jim peníze na jeho potřeby. Tak, jako to dělal předtím Duke. Ještě dnes musíte předat Tristana někomu jinému, aby ho odvezl pryč, než se vzbudí. Nesmí si pamatovat ani tohle město. Mohl by se tu někdy objevit a zjistit, kdo je,“ vysvětlila mu ještě další věci smutná upírka.

Kněz zalupal po dechu a podivil se: „Ale proč to nemůžete udělat vy? Třeba přes nějakého právníka? Samozřejmě, že vám pomůžu, pouze mě udivuje to, proč to nezařídíte sama?“

„Protože po dnešní noci už ze mě bude monstrum. Cítím to a rozumím tomu, otče. Vy ne. Sotva se ovládám a držím se z posledních sil. Nějakou dobu budu úplně mimo a oni by ho zatím mohli najít. Musíme ho ukrýt hned. Teď za ním půjdu a dám mu poslední dávku své lidské krve. Pak i zapomnění, které je nutné. Dokud to neví on, ani oni se to nedozví, a když ho neuvidíme my, kteří to víme, nemohou to z nás dostat. Žádné přímé kontakty – to bude nejlepší,“ oznámila mu Alexandra, načež k tomu přidala podrobnosti.

Předala překvapenému knězi všechny potřebné doklady, čísla bankovních účtů a podobně. Otec Bird to s ní procházel.

Po chvíli se ženy znepokojeně zeptal: „Ale co bude s vámi, Alexandro? Kdo se postará o vás?“

„Nikdo. Jsem ztracená a prokletá, otče. Vy udělejte, co je třeba, aby ten chlapec vedle zůstal takový, jaký je teď. Kdybyste ho viděl ten den, kdy se to stalo...“ odvětila, než se jí zlomil hlas.

„Slibuji, že to udělám, ale bojím se i o vás. Kdybyste něco potřebovala, neváhejte a přijďte kdykoliv za mnou. Zůstaňte poblíž, Alexandro, pokud by mě bylo třeba. Pamatujte, že máte přítele, který se vás nebojí, ať jste, co jste,“ reagoval na to starý kněz a vzal ji za ruku.

„Já to vím, otče. A vy si pamatujte, že vám nikdy neublížím, ani kdybych říkala cokoli jiného. Věřím vám. Nikomu jinému bych majetek Albacetránů neschvěla. Jednou se vzchopím a najdu si normálního právníka, který se o to postará, ale teď ho svěřím vám.“

Moje rodina stojí za houby, jak víte, a Duke byl jediný, koho jsem měla. Než zemřel, svěřil mi do péče svého..." začala Alexandra, než její řeč něco přerušilo a ona celá ve střehu zmlkla.

Dveře do ložnice se totiž náhle otevřely a v nich se objevil ten, o kterého se tady jednalo. Překvapeně se svýma hnědýma očima zadíval na neznámého návštěvníka, a pak přišel k Alexandře. Kněz si všiml, že je velmi roztomilý a černovlasý. Na svůj věk byl také dost vysoký, a už teď z něj měl zvláštní pocit, že vyroste v silného muže. Nyní ovšem jevil známky rozrušení a strachu. Objal sedící Alexandru a zabořil svou hezkou tvář do jejího ramene.

„Jak to, že nespíš, Tristane? Něco tě probudilo?“ ptala se ho něžně a hladila ho po vlasech.

Chlapec zvedl hlavu, zadíval se jí do očí a sdělil jí: „Zdálo se mi o tom souboji, Alexandro. Jak ho zabil a chtěl tě..."

Vyplašeně zmlkl, jako by se bál, že když to dopoví, něco špatného tím přivolá.

Alexandra ho znova objala a konejšila ho slovy: „Ale už je to pryč. Je přece mrtvý! Bude zase dobře. Jsi v bezpečí, Tristane.“

Pak se chlapec podíval i na otce Birda a zeptal se: „Kdo je tento pán, Alexandro?“

„To je kněz, Tristane. Je tady kvůli tomu, aby zařídil pohřeb tvého bratra,“ osvětlila mu Alexandra.

Při tom nenápadně přemístila doklady, které před chvílí otci Birdovi ukazovala, do připravené igelitové tašky vedle stolu, a významně se na kněze podívala. Pochopil, že je má vzít a přikývl.

Potom Alexandra vstala a řekla: „Je mi líto, že vás v tuto hodinu zdržuji, otče, ale počkal byste malý moment? Jenom uložím chlapce znova ke spánku a vrátím se, abychom probrali ještě nějaké detaily pohřbu.“

Otec Bird znova přikývl a seděl dál, zatímco ona vzala malého za ruku a odváděla ho zpět do ložnice. Pochopil, že chce – jak se předtím domlouvali – aby pak zařídil převoz spícího Tristana. Také to, že nechce, aby chlapec věděl, o čem spolu doopravdy mluvili. Sice s tímhle v podstatě trochu nesouhlasil, ale věděl, že to na rozdíl od ní zřejmě nechápe, a tak se řídil jejími pokyny.

Zpoza pootevřených dveří ložnice slyšel každé jejich slovo, ale byl rád, že nevidí, co se tam děje, protože po tom, co mu vylíčila, co její plán zahrnuje, o to ani moc nestál.

Slyšel, jak si Tristan lehl a zeptal se jí: „Co teď bude se mnou, když je Duke mrtvý a moji pěstouni taky? Říkala jsi, že i moje matka.“

Alexandra odpověděla: „Neboj se, Tristane. Slíbila jsem přece Dukovi, že se o tebe postarám, ne? Budeš v bezpečí a už ti nikdo neublíží.“

Chlapec se na ni upřeně zadíval a s nadějí se ozval: „Takže si mě necháš u sebe? Chci žít s tebou, ano? Mám tě strašně rád – prosím, nechej si mě. Říkala jsi, že s tvou krví budu hodnější, a sám cítím, že to tak je. Budu hodný, Alexandro! Slib mi, že si mě necháš!“

Otci Birdovi při jeho prosbách zatrnulo. Pocítil nad tím zvláštním sirotkem prudkou lítost a byl zvědavý, co mu na to řekne ona. Tušil, co to bude.

„O tom, co bude dál, si promluvíme jindy. Teď bys měl spát, abys nabral sílu. Byla to nesmírně dlouhá a vyčerpávající cesta. Také musíš ještě vypít trochu mé krve, Tristane. Víím, že už se ti to hodně hnusí, ale je to nutné,“ opáčila vážně Alexandra.

Chlapec prohlásil: „Ublížíje ti to, a to se mi hnusí. Vidím, jak se měníš a trápí mě to. Nemůžu se na to dívat. Nechci, abys to už dělala.“

Otec Bird byl překvapen jeho slovy, vzhledem k jeho věku. Znělo to tak dospěle a starostlivě, jako by to vyslovil on sám, protože ho to také trápilo. Ale po tom, co mu ona vylíčila, že se v Evropě stalo, ho to ani moc neudivovalo.

„Takže tě určitě potěší, že je to dneska naposled, Tristane. Od zítřka už žádná krev,“ informovala ho po chvíli téměř vesele Alexandra, ale pak dodala: „Jenže je tady ještě něco, co musíme udělat. Asi se ti to nebude líbit, ale pro dokončení procesu tvé přeměny je to velmi důležité. Nerada ti působím bolest, avšak musím také vypít trochu tvé krve. Pak už budeš zcela v pořádku a bude to za námi. Věříš mi a dovolíš mi to? Slibuji, že to nebude moc bolet.“

Kněz vedle slyšel, jak Alexandra chlapci lže, a měl sto chutí tam vtrhnout a říct jí, ať s tím přestane a nechá si ho u sebe. Tušil však, že ona ví lépe, co musí udělat, a to ze zoufalství, které jí čišelo z hlasu. Čekal, co jí na to Tristan odpoví. Chvíli se nedělo nic a kněz pochopil, že chlapec zřejmě pije její krev.

„Vypadáš divně. Něco tě bolí, že? Co zrovna cítíš, Alexandro? Chci to vědět,“ naléhal chvíli poté.

„To nic, Tristane. Nezapývej se tím, ano? Už brzy to bude všechno v pořádku,“ odbývala ho ona.

Chlapec však znova velmi znepokojeně promluvil: „Řekni – pomůže ti to, když uděláš tu věc, co jsi o ní mluvila? Vypijíš trochu mé krve. Proto to děláš, že ano?“

Kněz poznal, že to chlapec zcela špatně pochopil, a věděl, že to Alexandře zcela určitě vyhovuje. Pak se hrozně vylekal, protože uslyšel její hlas, který náhle zněl jako zvířecí vrčení. Pochopil, že měla pravdu v tom, co mu líčila, že se s ní stane a otrásl se. Bylo mu té zvláštní ženy líto a soucítil s ní.

„Ano, Tristane, přesně proto tohle děláme. Napiju se tvé krve a budeme oba v pořádku,“ zaslechl kněz to děsivě znějící zavrčení upírky.

Alexandra seděla na posteli naproti Tristanovi a ten jí hleděl do očí. Právě dopil její krev a zanechal na její štíhlé šíji otisk svých upířích zubů. Nelíbilo se mu to, jak bolestně se upírka tváří. Tušil, že skrývá to, jak velmi trpí. Díval se do jejího obličeje a připadalo mu, že sleduje nějakou divokou šelmu. Tak se upírka jevila jeho oku, které už na ni bylo zvyklé. V pokoji svítila pouze malá lampička, jejíž světlo se zase odráželo v očích Alexandry, která cítila bolest. Ale ne fyzickou.

Nyní ji zasáhlo to, jak nesmírně k němu za tu dobu přilnula. Nechápala proč, když neměla vůbec ráda děti. Až na něj – jak zjistila. Tento chlapec byl nesmírně zvláštní a upírku bolelo, že se s ním musí rozloučit. Ta bolest šla přímo až z hloubi její duše a nevyrovnala se ničemu, co dosud znala. Ani Dukově ztrátě. Snažila se to potlačit stejně jako city, které se v ní probraly k životu. Nad těmi také kroutila hlavou, a to kvůli věku svého protějšku. Neměla však o nich pochyby. Byly skutečné a velmi hluboké. Nikdy tak

jasně necítila, že by za někoho jiného byla ochotná položit vlastní život. Až teď.

Tristan ji vážně pozoroval, jak na něj hledí a při tom vypadal zamyšleně. Alexandra ze sebe vymáčkla slabý úsměv, aby potlačila sžíravou bolest. Musela ji zaplašit tím, že projevila to, co jí dřímalo v duši. Její štíhlá ruka se natáhla k chlapcově tváři a ona ho něžně pohladila po tom dokonalém obličejí.

„Taky tě mám velmi ráda, ty můj sladký, nádherný chlapečku. Postarám se o tebe a ochráním tě. Neboj se a důvěřuj mi. Půjdu k tobě blíže a udělám to, co jsem říkala, ano?“ sdělila mu procítěně.

Tristan mlčky přikývl a sledoval, jak se její vzhled mění do té hroznivé upíří podoby. Poté upírka klesla na všechny čtyři a blížila se k němu jako skutečná šelma. Pak ho vzala za hlavu a jeho krkem projela ostrá bolest, kterou už dobře znal. Po chvíli ji vystřídala prázdnota zapomnění, s níž klesl na lůžko.

Otec Bird nyní neslyšel nic, i když tušil, co se vedle děje. Po dlouhé chvíli se odtud vynořilo monstrum. Divoká žena s planoucíma rudýma očima, která rychle proběhla kolem něho, a než se kněz stačil vzpamatovat, zabouchly se za ní dveře. Ale neublížila mu. Napadlo ho, že možná i proto odtud tak pospíchala. Šel se ihned podívat vedle do ložnice. U postele svítila malá lampička, osvětlující obličej spícího chlapce. Na krku měl pečlivě olízanou ranku po zubech, ze které ale už netekla krev, a on sám pokojně spal. Otec Bird poznal, že bude v pořádku a jenom spí, jak říkala Alexandra.

Také od ní věděl, že jeho spánek potrvá několik hodin, během kterých ho on musí stihnout přemístit do úplně jiného města a

předat spolehlivé adopční agentuře, která mu pak najde dobrý domov. Naštěstí z titulu svého postavení už podobné věci zařizoval, a tak věděl, že to nebude problém, zvláště poté, co ho Alexandra zaskvětila do informací o výši majetku Albacetranianů. S takovou hromadou finančních prostředků se o Tristanovu budoucnost nemusel vůbec obávat. Ještě jednou se podíval na chlapcův hezký obličej a zvedl sluchátko telefonu, aby zavolał taxi.

Vtom však zpozorněl a přesunul se ke dveřím bytu. Otevřel je a za nimi spatřil stát ženu, se kterou se onehdy sešel v kavárně po Alexandřině odchodu.

Nyní tu byla opět a on vylekaně vyhrkl: „Co tady děláš? Víš vůbec o tom, že ses s ní těsně minula?“

Žena vešla dovnitř, zavřela za sebou dveře, a poté zavrtěla hlavou, načež s úšklebkem prohlásila: „Kdy už pochopíš, můj lidský bratře, že já přesně vím, kde a v jakou dobu se mám objevit? Neříkej, že jsi mě nečekal! Kromě toho – skutečně jsem ji viděla. A na tobě nyní vidím znepokojení. Svěř se mi se svými pochybnostmi, můj bratře.“

Otec Bird se zamračil a řekl: „Trápí mě to, jak je ona nešťastná, a nechápu dvě věci – proč ho dala pryč, když jí na něm tak záleží, a také tvůj přístup. Jak se tak klidně můžeš dívat na její utrpení? Copak jí nehodláš osobně pomoci v její nynější tíživé situaci? Proč za ní nejdeš a neřekneš jí všechno? Víím, že máš velkou moc a mohla bys je ochránit oba. Nezlob se, ale není mi to příliš jasné.“

Žena se pousmála a rázně se ozvala: „Nezlobím se na tebe. Sice bys měl být díky svému postavení ochotný všemu uvěřit a bez

odporu se podvolit – jak my upíři říkáme, ale sám víš, proč tomu tak není. Jsi zvláštní a ta tvá sutana není tvým opravdovým posláním. To skutečné se však příliš neliší od boje dobra se zlem. Jsi vyvolený a díky svému původu máš určité schopnosti na svou ochranu. Stále mi nevěříš – ani po těch letech? Tedy ti to zopakuji – Alexandra nemůže a ani nepotřebuje vše znát. Její moc není taková, aby o ní musela vědět. Dozví se to v pravý čas. A to, co udělala, bylo jediné správné. Ona to tak instinktivně cítí. Věř mi, můj lidský bratře, že mě nepotřebuje a ani on. Má ji.“

Kněz pochybovačně přikývl a neříkal nic.

Až po chvíli tiše a smutně pronesl: „A ona zase mě. Jen se bojím, že už ji nikdy neuvidím a nebudu moci ji dostat z této hrůzy. Když jsi ji před chvílí údajně viděla, byla přece tak hrozivě změněná. Co s ní teď bude?“

Jeho návštěvnice mu vysvětlila: „To jenom bude po nějakou dobu v upíří podobě. Pomůže jí to přežít. Není nutné se tím znepokojovat. A co se týče tebe a tvé pomoci – neboj se – najde k tobě cestu. A já budu poblíž, abych ti byla nápomocna radou – tak, jako dosud. Jinak to však zvládla v Evropě dobře, ne? A ty bys o její moci chtěl pochybovat? Vylíčila ti snad, co se tam stalo. Když už jsme u toho – mohla bych vidět chlapce?“

Otec Bird přikývl a zavedl ji do ložnice, kde spal malý Tristan. Ta žena s úsměvem přisedla na postel a chvíli ho upřeně pozorovala.

Pohladila chlapce po tváři a poznamenala: „Už je to dlouho a on pěkně vyrostl. U nových pěstounů mu bude dobře. Není to problém. Jsem si jistá tím, že jeho nová nevlastní matka pro něj skočí i do ohně. Stejně jako všechny ostatní ženy.“

Otec Bird se zvědavě zeptal: „Jenom Alexandra mu právě vymazala paměť a posílá ho pryč. Z toho, co mi říkala, neplánuje se s ním už nikdy vidět. Ale ty jsi mi tvrdila, že se vrátí. Hodláš mu o ní tedy říct? Zajímá mě to, protože stárnu a nevím, jestli se toho dožiju. Ty přece také, i když nejsi člověk.“

Žena zavrtěla hlavou se slovy: „Dočkáš se toho. Na kněze jsi poněkud zvědavý, ale to nevadí. Budeš mít v tomto směru úkoly, až ti jejich množství nebude milé. Nesmíš však zasáhnout, a ani já. Není to třeba. Co na tom, že mu vymazala paměť, když jsou to stále titíž tvorové. Stejně o ní ví a pamatuje si ji. Vráť se pro ni a ty budeš mít možnost vše sledovat. Navíc – slibuji ti, že se dobře pobavíš.“

Pak vstala a vyzvala ho: „Nyní odejdi a já už všechno zařídím. Tak, jako minule. Ty čekej a buď ve střehu. Tvé poslání si tě najde stejně, jako si našlo mě. Splň její přání, můj lidský bratře.“

Otec Bird přikývl, hodil ještě posledním pohledem po Tristanovi a v ženě doprovodu se vydal zpět do obývacího pokoje. Tam se chopil té tašky s dokumenty od Alexandry, zatímco upírka šla ke stolku, kde stála fotografie Duka a Alexandry ve svatebním. Ušklíbla se, vzala ji a položila na stůl tak, že obrázek nebylo vidět, aby se potom chopila urny s Dukovým popelem. Otevřela ji a nakoukla dovnitř.

Šokovaně přihlížel tomu, jak se pohrdavě ušklíbla: „Konečně jsi tam, kam patříš. Vítej v pekle, kníže Alexandře Albacetraniane! Brzy se tam setkáš s dalšími tobě podobnými.“

A žena urnu zase zavřela a podala ji překvapenému knězi, kterému nařídila: „Dej mu postavit náhrobek a pořádně to tam

vysvěť. Ať to tomu parchantovi trochu ztížíme. Sice to nepomůže, ale to nevadí.“

Otec Bird vytřeštil oči a zděšeně hlesl: „Myslel jsem, že to skončilo? Říkala jsi, že je v pekle?“

„To je jen mé – jak bys asi řekl ty jako duchovní – zbožné přání. Ale ve skutečnosti ho tohle pouze pozastavilo, i když na dlouho. Satan se přece také nedá jen tak zničit, ne? Zlo si cestičku najde, ale naše zbraň proti němu neselže,“ vyvedla ho z omylu ta upírka.

„Ano, cítil jsem to. Ale nevím, jestli tomu mám věřit. Všechny ty okolnosti...“ vykoktal ze sebe on.

„Copak ses v semináři nic nenaučil? Ale je fakt, že tohle tvá víra nezná. Z toho vidíš, jak lživé je vše, co tě učili. Z těch vašich dogmat ti musí být jasné, že to, co ti celou dobu naznačuji, by tvá víra nikdy nepřipustila. Tvůj Bůh by nechal lidstvo klidně zničit jenom proto, že by zbaběle nedovolil, aby na sebe dobro vzalo plášť zla. Je to podvrh – báchorka pro ty lidské ovce, které se bojí vzít život do vlastních rukou a potřebují berličku – víru. Nebo alkohol a drogy. Náš druh obvykle vůbec nepije, víš o tom?“ informovala ho ironicky jeho společnice.

„Takže zlo skutečně existuje, ale má víra je lež. Čili – podstata je stejná – pouze má jiný kabát,“ vydechl posléze kněz.

„A ty jsi v této hře jedním z nejdůležitějších hráčů. Jako ten anděl – bytost dobra – který se odvážil do pekla pro kousek z něj a s člověkem stvořil první lidskou bytost se silnou duší. Zaplatil svou cenu, ale jeho život měl smysl. Stejně jako životy obou z nás, bratře. Vím, že budeme odměněni stejně, jako nyní trpící Alexandra a Tristan, který už pocítil pouto, které ho k ní váže. I

ona to cítí, i když jí to připadá divné. Ale dost řečí bratře. Musíš už být unavený a rozrušený z toho všeho. Já také trpím, ani netušíš jak. Jednou budu šťastná – jejím štěstím,“ opáčila ta zvláštní žena.

„Proč dovolíš, aby si o tobě myslela, že ji ohrožuješ, a bála se tě? Říkala mi o tom, že jí o tobě Duke vyprávěl, jak jsi zlá,“ zajímal se zvědavě kněz.

Upírka se usmála a sdělila mu: „To je můj trest za to, co jsem musela udělat. Nevadí mi to a ona aspoň bude více ve střehu. Jednou mou oběť pochopí.“

Poté už kněz skutečně odešel a upírka se vydala k spícímu Tristanovi. Nyní se ona chopila telefonu a přivolala taxi.

Otec Bird se vrátil domů a uložil se do postele, kde ještě přemýšlel o všem, co dnes v noci viděl, a také slyšel. A nejenom o tom. Jeho víra už dávno nebyla tím, co dříve. Nebo spíše byla – ale, jak se o tom bavili s onou upírkou – v podstatě byla stejná, jen její forma se změnila. Z náboženství se stalo poslání. Dál však předstíral, že věří tomu, co mu ukládá jeho náboženství – před lidmi. Pouze on sám věděl, v co skutečně věří. Zmítal se na lůžku a jeho pohled občas zabloudil k urně, kterou postavil na stolek. Otrásl se hrůzou a žalem zároveň. To když si vzpomněl na Alexandru, která někde pobíhá.

Vtom zaslechl jakési vytí a vyhlédl z okna směrem k hřbitovu. V dálce spatřil několik párů svítících očí. Většina z nich byla žlutá, ale jedny ho upoutaly – byly rudé. I když ho to vytí děsilo – musel se pousmát. Věděl, že ho ona našla a je blízko. Už se o ni tak nebál a po chvíli spokojeně usnul. Ráno dal pohřbít popel jejího manžela, který mu svěřila, a postavit mu honosný náhrobek na místním hřbitově.

Když byla práce hotová a vše dokončeno, vydal se k večeru tam a něco na hrob položil. Kusy syrového masa, které rozházel kolem hrobu. Na něj však položil něco zcela jiného – kupu čistého šatstva, toaletní potřeby, jídlo a vodu. Pro upírku, která byla určitě někde poblíž. Tak to dělal často, a pokračoval v tom tak dlouho, jak bylo třeba. Návštěvy tvorů se svítícíma očima se totiž opakovaly a vytí také.

To ztracená a opuštěná Alexandra – doprovázená malou vlčí smečkou z blízkého lesa – oplakávala po zvířecím nebo upířím způsobu svou mrtvou lásku, a možná i něco víc. Ztrátu svého zachránce. Otcí Birdovi jí bylo líto a nějakou dobu nechápal, proč dala chlapce odvézt pryč. Brzy to však pochopil a postupem let se dozvěděl věci, ze kterých by se mu kdysi udělalo špatně. Ale nikdy její ochranu nevzdal a zařídil všechno potřebné, aby jí ulehčil její osud. Přestože byla zatracenou duší.

15. kapitola – Nadešel čas

Mladá služebná v naškrobené zástěrce vítala mladou ženu dravého vzhledu v drahých šatech, která se po zazvonění a otevření dveří objevila na prahu domu. Nesla se jako královna a tvářila se hrdě. Za ní šel mladý muž s delšími plavými vlasy, staženými do culíku, a ten vypadal stejně vážně.

Výraz návštěvnice se změnil, když spatřila starší ženu, která se ji s úsměvem vydala uvítat. Také se usmála a zrychlila krok. Služebná diskrétně zmizela v domě a obě ženy se objaly. Mladík pouze pokývl na pozdrav paní domu, která si stejně více všímala jeho společnice.

„Alexandro! Tak ráda tě zase vidím! Jak ses měla?“ promluvila nadšeně ta starší žena.

„Normálně, Irene. Zato ty vypadáš nádherně. Pobyt v lázních ti zřejmě velmi svědčil. Přiznej se, běhali za tebou muži, kudy ses hnula, že? Ale slyšela jsem, že je to tam plné starých dědků, takže není o co stát,“ ušklíbla se příchozí.

„Copak jsem nějaká mladice? Ale máš pravdu. Byli tam většinou samí starší pánové. Jinak to však bylo skvělé. Odpočinula jsem si a mé zdravotní problémy na chvíli ustoupily. Chodila jsem do kina, do divadla, na koncerty a výstavy, brala ty předepsané koupele a masáže. A ten luxusní hotel by se líbil dokonce i tobě. No

prostě pohádka. Možná bys to mohla taky zkusit? Někam odjet a tam si odpočinout. Relaxuj trochu, Alexandro,“ nadhodila žena, řečená Irene.

„To bych ráda, ale sama víš, že nemám čas. Přišla jsem tu na poradu, a pak musím do klubu. To víš – co si člověk neudělá sám, to nemá. Ti moji pitomci mají v hlavě seno a stále jen dělají chyby,“ namítla mladší žena bez ohledu na přítomnost muže, který její kritiku bez mrknutí oka přijal.

Irene jenom chápavě přikývla a oznámila jí: „Mám pro tebe dárek, Alexandro! Počkej chvíli, přinesu ho. Raději jsem ho nedala do pracovny, protože vás u jednání nechci rušit a vím, že nerada dáváš najevo emoce před lidmi. Snad se ti bude líbit.“

Starší žena na chvíli odběhla a vrátila se s nějakou větší krabičkou, zabalenou do velmi lesklého balícího papíru a převázanou krásnou stuhou.

„To jsi nemusela. Proč sis dělala škodu kvůli mně? Přece víš, že už všechno mám, Irene. Ale jsi hodná,“ usmála se návštěvnice.

„Vždyť mě znáš. Jsem sentimentální stará bába a je mi potěšením tě rozveselit. Není moc lidí, kteří to dokáží, že ano?“ poznamenala Irene a zkoumavě se na ni podívala.

Alexandra to nekomentovala a rozbalovala dárek. U toho se tvářila potěšeně a usmívala se. Když balíček otevřela, její úsměv se rozšířil a ona přímo zářila. Vyndala z něj totiž překrásnou a bohatě zdobenou porcelánovou vázu, která se zatřpytila tak, až oči přecházely.

„Je nádherná! A jak se leskne! Děkuji, Irene. Velmi jsi mě potěšila,“ zvolala vzápětí.

Pak vázu schovala a podala ji mladíkovi, ke kterému se obrátila už s úplně jiným výrazem ve tváři. Byl velmi strohý.

Její hlas zněl stejně, když mu tvrdě nařídila: „Odnes mi ji do auta a polož tak, aby se při jízdě nerozbila. Bud' velmi opatrný, rozumíš? Jinak si tě podám, jestli ji zničíš. Dokážeš to vůbec, Vale?“

„Jistě, má paní. Jak si přeješ,“ hlesl pokorně mladík a sklesle se vydal splnit její úkol.

Po jeho odchodu se Alexandra Irene zeptala: „Už přišli všichni?“

„Ano. Čekají tě v pracovně,“ přikývla starší žena.

„Výborně. Půjdu tam. Ještě jednou ti děkuji. Moc se mi ten dárek líbí. A popros služku, aby tomu šaškovi vyřídila, že má počkat v autě. Nechci, aby slídl za dveřmi pracovny tvého muže a poslouchal náš hovor s mými společníky,“ reagovala na to Alexandra.

„Stavíš se pak za mnou? Budu v kuchyni. Ukážu ti fotky z toho krásného lázeňského městečka. Možná tě přesvědčím k tomu, abys tam jela. Můžeš si přece s sebou vzít pár těch svých poskoků, kteří ti splní každé přání tak, jako tady ve městě, ne? Co na to říkáš?“ navrhla jí ještě Irene.

Alexandra se ušklíbala a odpověděla: „Proč bych to dělala? Všude jsou snad muži a všichni jsou stejní. To už jsem zjistila. Takže bych si aspoň konečně pořídila nové poskoky. Ale to nehrozí. Jak už jsem ti řekla – nemám na takové věci čas. A teď mě omluv, má drahá přítelkyně. Povinnost volá.“

A mladá žena zmizela ve dveřích, které už znala. Ta starší si tam počkala na mladíka, jenž se vrátil, a když uslyšel její vzkaz, zatvářil se jako zpráskaný pes, ale pak opět poslušně zamířil zpět k autu.

„Chudák,“ pomyslela si paní Irene a odešla.

Když Alexandra vešla do pracovny, spatřila tři muže. Dva z nich okamžitě vstali, třetí se pouze usmál jejím směrem a seděl dále. Byl starý a na sobě měl sutanu kněze.

Další muž byl středního věku a velmi nenápadného vzhledu, vypadal klidně, když pokývnul hlavou jejím směrem a při tom ji uvítal slovy: „Zdravím vás, paní kněžno.“

A třetím byl menší a trochu zavalitý postarší muž, který si nyní otíral potící se čelo kapesníkem a jeho výraz ve tváři byl plný hrůzy.

„Dobrý den, paní kněžno. Vítám vás ve svém domě. Posad'te se a dejte si s námi kávu. Přejete si ještě něco jiného? Zavolám služku a vy jí sdělíte, co byste ráda, ano?“ znělo jeho, velmi servilní uvítání.

Žena mávla svou štíhlou paží a usadila se, přičemž prohlásila: „Není třeba, Smithi. Vystačím s kávou. Také vás zdravím. Otče Birde, máte se dobře? Co to vaše proklaté revma? Nevím, proč Irene doporučuje lázně mně, když vy jste vhodnější kandidát.“

Kněz se zasmál a zaprotestoval: „Ale kdo by tady zatím krotil tvůj hněv, má dcero?“

„Mám k němu nějaký důvod, otče? Něco se stalo? To snad ne! Je náš chráněnc...“ zhrozila se ona a náhle zbledla ještě více, než to u ní bylo obvyklé.

Tu ji přerušil ten nenápadný muž slovy: „Nebojte se, paní kněžno. Můj svěřenec je v naprostém pořádku. Nyní ho sleduje můj kolega, zatímco já jsem přijel, abych vám jako obvykle podal zprávu o jeho životě. A mám velmi radostné informace. Zrovna včera byl významný den pro něj i jeho pěstouny. Tristan složil zkoušku dospělosti a dokončil tím střední školu. A to není všechno. Byl vyhlášen nejlepším studentem a osobností roku. Však víte – kvůli tomu, jak zachránil toho tonoucího.“

„Výborně! To jsou skutečně skvělé zprávy. Napíju se dnes na jeho zdraví. Mimochodem – vypíšu šek pro jeho pěstouny jako poděkování za prostředí, v němž mu umožnili docílit takového úspěchu. Také si přeji, aby mu koupili nějaký drahý dárek. Něco, co by si hodně přál. Však oni už budou vědět, co by to mělo být. Spojte se s nimi a zaříd'te to, Smithi. Tak, jako obvykle,“ prohlásila s radostí v hlase žena.

Tu se ozval otec Bird: „Představ si, že prý Tristan málem k té zkoušce nedorazil, Alexandro.“

„Jak to? Co se stalo?“ zeptala se znepokojeně ona.

„Jel zrovna do školy, když spatřil, jak auto nabralo nějakého psa. Bylo to ještě nedorostlé štěně vlčáka, které uteklo svým pánům na cestu. Sice ho to jen odhodilo, ale ten pes měl zlomená žebra a dost krvácel. Řidič toho auta ani nezpomalil, zato Tristan okamžitě vystoupil a vzal ho k veterináři. Počkal si, až ho lékař vyšetří a odoperuje jeho zranění. Pak se vytratil a šel se domů převléct. Byl celý od krve, a navíc ho zabalil do svého saka.“

Pěstouny málem porazilo, i když jim už volal, že nedorazil do školy. Jenomže jim se svou obvyklou tvrdohlavostí vůbec nesdělil, co ho k tomu vedlo, a řediteli školy stejně tak. Nestál o vděčnost majitele psa – jak se později ukázalo. Doufal, že nikdo nezjistí, kdo je, ale to se přepočítal. Naštěstí. Jinak by tu zkoušku skládal v náhradním termínu. Kvůli tomu zraněnému štěněti ohrozil všechno. Prý byl pro něj život toho zvířete důležitější než nějaká zkouška – jak prohlásil,“ líčil jí kněz.

Alexandra pozvedla obočí, ale neříkala nic. Zatím. Místo ní se ozval ten nenápadný muž doplněním toho, co říkal otec Bird. Ostatně to byl on, kdo mu tato fakta sdělil. Byl u toho.

„Ještě, že ho ředitel zná a tušil, co za tím bude. Ví, že Tristan není nezodpovědný flink. Sice se snažil zamaskovat stopy, ale zaplatil svou kreditkou a ten veterinář si ho zapamatoval a dokázal ho popsat. Navíc k jeho smůle – nebo spíš štěstí – chodí dcera majitelů toho psa o třídu níž do jeho školy. Když jim ten doktor poté vylíčil, jak zachránce psa vypadal, okamžitě se zorientovala. Roznesla to po celé škole a samozřejmě došlo i k jiné věci,“ doplnil tedy.

Alexandra vážně přikývla a zajímala se: „Chápu. To mě přivádí k obvyklé otázce – co jeho osobní život? Došlo už k nějaké pozitivní změně?“

„Ne, paní kněžno. I ta holka pohořela. Čekala na něj u školy hned poté, co složil tu zkoušku, kterou mu přeložili na odpoledne. Nabídl jí své přátelství. Bylo na ní vidět zklamání i dalekohledem, jímž jsem je pozoroval. Jako vždycky. Ještě nikdy jsem neslyšel tak trefné výmluvy, jaké si vymýšlí můj svěřenec, aby se zbavil žen, které o něj usilují,“ informoval ji oslovený.

„Divné. Snad se to někdy změní. Zřejmě je ještě příliš mladý nebo co,“ opáčila zamyšleně žena.

„S tím divným souhlasím, paní kněžno. Je zvláštní, když je někdo jinak tak zralý, a přitom nemá zájem o to, co jeho vrstevníci dělají běžně. Víte, co mě nejvíc zaráží?“ reagoval na to muž.

„Co, bratře?“ zeptala se Alexandra.

„V podstatě celé jeho chování. Nejenom zralost, ale i laskavost a dobrota. Hlavně vzhledem k tomu jeho původu. Protože on nejenže se chová jako člověk, ale dokonce i jako křesťan. Nikomu neublíží, a když je někdo v nouzi, pomůže mu. Nad nikým se nepovyšuje a před nikým se neplazí. Možná se snaží brát vztahy zodpovědně, a proto zatím váhá s tím, aby se sblížil s nějakou dívkou? Jinak si to nedovedu vysvětlit, a to ho dost dobře znám. Rozhodně neměl žádnou nehodu. Byl jsem s ním v posilovně a zašel si schválně do sprch, abych to ověřil. Je v pořádku po všech stránkách, takže nevím, co by mu bránilo ve sblížení se ženou. Zřejmě od vás tehdy pobral moc lidskosti nebo co,“ objasnil jí vážně muž.

Alexandra se pochybovačně zasmála, potom ušklíbla a namítla: „Vážně? Přece nejsi tak naivní, bratře, a už jsi o mně leccos slyšel, ne? Rozhodně nejsem žádné neviňátko a ani jsem nikdy nebyla. To nebude ten důvod. Musí v tom být něco jiného.“

„Jenže co? Už z toho mám málem zavařený mozek, jak se na to snažím přijít. Jeho vzhled je ohromující a ženy za ním přímo běhají. Doslova,“ řekl on.

„Vypadá jako Duke, že?“ zmohla se na jedinou větu Alexandra a zatvářila se smutně.

Smith při tom mlčky muži podal jakousi fotografii. Ten se na ni pozorně zadíval a tvářil se zkoumavě.

„V podstatě ano. Ale přesto... Je tu něco, čím se od sebe odlišují,“ komentoval svá pozorování.

„A já vím, co to je. Duše, bratře. Je vidět v očích. Tristan je přece jiná osoba, než byl jeho bratr, ne? Nemůžou mít stejný vzhled. Alespoň ne zcela. Rozdíl je právě v duši,“ vmísil se do hovoru otec Bird.

„Něco na tom bude, když to říkáte vy, otče. Jste velmi moudrý – jak už jsem se o tom mnohokrát přesvědčila,“ pousmála se Alexandra.

Postavila se a hrdě pronesla: Můžeme být spokojeni, pánové. Tristan je nade vši pochybnost velmi lidský a jeho úspěchy ho předurčují k velkým věcem. Brzy si najde nějakou vysokou školu, kterou vystuduje, a poté si vybuduje skvělou kariéru. Myslím, že za ty tři roky, které jsem určila jako mez pro to, předat mu dědictví po jeho bratrovi, bude už zralý natolik, aby ten ohromný obnos přijal a nezbláznil se z toho. A náš úkol skončí. Mám takovou radost, že se přání jeho zesnulého bratra plní bez problémů!“

„Bez problémů, Alexandro? A co tvůj život? Povíš mi, jak bude pokračovat, až se Tristan chopí toho, co jsi pro něj zatím nashromáždila? Jakou pohádkou ho nakrmíme, až se bude zajímat o jejich původ?“ nesouhlasil s ní přítomný kněz.

„To už nechte na mně, otče. Jako byste mě neznal. Já dokážu nakrmit kohokoli čímkoli, copak to nevíte? Je to chlapec, který už zapomněl, co se kdysi stalo. A tak to zůstane. Navždy. Já splním svůj slib, a pak...“ nedala se zaskočit žena, než se náhle odmlčela.

Vypadala zamyšleně, ale okamžitě to překonala a dodala: „Myslím, že by si náš host měl odpočinout, a vy jistě uvítáte rozhovor s ním, otče. Takže vezměte bratra k vám a poskytněte mu pohostinství. Vaše postavení vás k tomu přímo předurčuje, ne? A moje vila by pro něj nebyla bezpečná, jak víte. Jsem tam já. Smithi, vy zaříd'te poděkování a šek těm lidem, kteří se tak báječně starají o mého chlapečka. O dědice rodu Albacetrarianů. Zatím, pánové.“

Pak žena odešla. Po jejím odchodu se dvěma z přítomných mužů viditelně ulevilo. Jenom kněz se tvářil pořád stejně nevzrušeně. Namáhavě vstal z křesla a za podpory toho muže nenápadného vzhledu se sunul ke dveřím Smithovy pracovny. Rozloučili se s pánem domu, který se okamžitě vrhl do práce, a vydali se ven před dům. Tam spatřili toho mladíka, který stále čekal na ženu uvnitř.

„To je ten její poskok? Nevypadá špatně. Ale kdyby viděla Tristana, pustila by ho k vodě. Proč se vlastně ona tak urputně brání tomu ho spatřit?“ poznamenal směrem ke knězi mladší z mužů.

„Vzpomínky, bratře. Ty dokážou pěkně zabolet. Už bych byl rád, aby to skončilo. Kvůli ní,“ odpověděl mu kněz, zatímco on mu pomáhal do auta.

„Tři roky uběhnou jako voda, ne? Už je to deset let, a já mám pocit, že to bylo včera, když jsem odjel a začal toho zvláštního chlapce sledovat. Protože on je velmi neobyčejný. Opravdu je to, co ona? Podivné. Ty její oči! Ještě se celý třesu, když si je vybavím. Je s podivem, že s tím dítětem měla soucit. Slyšel jsem, co ta žena

dokáže. I váš přístup mě udivuje. Ale asi to děláte kvůli chlapci, což chápu. Já také,“ otrásl se při své vážné řeči nenápadný muž.

„Samozřejmě, bratře. Ale ačkoliv to nechápeš, ona není taková, jako se dělá. Vysvětlím ti pár věcí, až budeme u mě doma. Odpočineš si a pozítří se vrátíš domů. Jen doufám, že to nebude trvat tři roky, než se Tristan vrátí. Bojím se o Alexandru. Sám víš, že je neustále v ohrožení,“ reagoval na to otec Bird.

„Tristan se vrátí sem? Jak to? Kněžna o tomhle nic neříkala!“ podivil se ten druhý.

„Mám jisté informace. Jen doufám, že pravdivé. Já sám nevím nic bližšího, bratře. Nechápu princip, ale má víra mi napovídá. Věřím v to, co je správné. Pro Alexandru i pro chlapce,“ odvětil kněz.

„Pochybuji, že by pro něj bylo dobré setkat se s ní. Nebo snad ano? Neublížila by mu?“ zajímalo jeho společníka, když už jeli autem ke kapli otce Birda.

Kněz se jenom pousmál a mlčel. Přemýšlel. Dojeli do jeho kaple a on se svým hostem ještě dlouho mluvil, než ho uložil ke spánku. Sám však usnout nemohl. Vydal se do kaple, aby se tam oddal rozjímání. Byl poněkud rozrušený a jeho myslí neustále probíhaly myšlenky jako cupitající myši.

V kapli překvapivě spatřil světlo a vylekal se. Potom však uviděl nějakou ženu, kterou vzápětí i poznal, když zvedla oči od knihy, kterou četla.

„Zdravím tě, můj lidský bratře. Lekl ses, co?“ ozvala se zcela klidně ona.

„Jistě, že ano! Jak to, že tě necítím a vůbec... Nemáš tady bolesti?“ ptal se jí ohromeně kněz.

„Jedna z mých schopností a odměn. Ty taky chodíš dost tiše. Ani jsem tě málem neslyšela, jak jsem se zabrala do té vaší pohádkové knížky. Tohle musel stvořit velmi nadaný spisovatel, tu vaši bibli. Až na ten poněkud nudný a strohý jazyk. Já se vyjadřuji přímo a ráda čtu i takové knihy,“ opáčila žena a při tom odkládala zmíněnou knihu.

„No jistě! Jsi přece upírka. A váš druh jde přímo na věc, ne?“ poznamenal muž.

„Velmi hezky řečeno. Upírsky. Je vidět, že jsi za těch deset let poblíž Alexandry už mnohé pochytil. Jak se vůbec má?“ reagovala na to žena.

„Pořád stejně. A když už jsme u té přímosti, sestro, co jsi mi vlastně přišla sdělit? Nikdy nechodíš nikam bez důvodu. Jako všichni tvorové tvého druhu,“ řekl jí trochu podrážděně on.

Upírka se na něj upřeně zadívala a její oči zářily jako drahokamy v odlesku slabého světla. Ony jediné na ní byly něčím opravdu krásným. Jinak už svou krásu dávno ztratila.

Pak promluvila: „Už jsi zase nesvůj a netrpělivý, že? Potěším tě, bratře. Nastal čas. Brzy se stane to, na co oba čekáme. A změní se život osoby, kterou tak velmi milujeme.“

Po jejích slovech se knězova tvář rozjasnila, a on se usmál, když pronesl jediné slovo: „Konečně.“

„Víš, co mi na tobě vadí? Ty tvé pochyby, bratře. Já jsem dost nedůtklivá, když mi někdo nevěří. Jenže chápu, že je máš v krvi. A nedoplatíš na ně, jelikož nejsi můj nepřítel. Ostatně – sám uvidíš, že jsem ti nelhala. Tvé srdce se zaraduje. Budeš potěšen – jak by řekl tvor mého druhu,“ ušklíbla se upírka.

„Tady nejde o mě, sestro. To Alexandra...“ začal on, když si uvědomil, že je v místnosti sám.

Vytratil se a on ani nevěděl, kdy. Nezbyvalo mu než čekat na to, až se její slova vyplní. Doufat.

O dva měsíce později došlo k jiné schůzce, která se konala v pracovně toho právníka, jménem Smith. Tentokrát tam byly jen tři osoby. Pán domu, kněz a Alexandra, jejíž tvář byla zkřivená vztekem. Přecházela po místnosti a její oči metaly blesky, na což právník reagoval mohutným pocením a nestačil si otírat své čelo kapesníkem.

„K čertu s tím! Co se to děje? Jak je možné, že jste to nezarazil? A kdy jste mi to hodlal vůbec říct?“ soptila vztekle žena.

„Ale on už se pevně rozhodl a vzhledem ke svému výbornému prospěchu byl přijat na místní univerzitě doslova s otevřenou náručí. Samozřejmě, že jsem se tomu pokoušel zabránit ihned poté, co jsem se o tomhle dozvěděl. I jeho pěstouni byli poučeni a na mou žádost se pokusili jej od toho kroku odradit, ale bezúspěšně. Váš svěřenec má velmi tvrdou hlavu – jak sama dobře víte, paní kněžno,“ vysvětlil jí Smith a hlas se mu třásl zoufalým strachem.

„To přece není možné! Tristan tu nemůže přijet a žít ve stejném městě jako já. Mohl by mě potkat a... Co já vím, co by se mohlo stát? Musíte se ještě jednou pokusit ho od toho odradit. Okamžitě. A pokud sem skutečně přijede, držte ho ode mě dál. Nahlásíte mi každý jeho pohyb, aby mi nepřišel na oči, jasně? Je to vaše vina, Smithi! Tak ji hleďte rychle napravit,“ nařídila mu s vražedným svitem v očích Alexandra.

Potom se vydala ke dveřím, přičemž cestou pomohla knězi – který celou dobu mlčky seděl – vstát a byla mu oporou až na chodbu, kde se ho zeptala: „Proč jste se k tomu nevyjádřil, otče? Co si o tom vůbec myslíte vy?“

„Záleží na tom, Alexandro? Osud už sám zařídí, aby se stalo to, co je potřeba,“ poznamenal kněz.

„Tomu nerozumím. Obvykle nemluvíte tak záhadně,“ reagovala na to zachmuřeně ona.

„Když ti řeknu svůj názor, vyvolám tím další vlnu tvého hněvu, a já jsem dnes poněkud unaven,“ řekl jí na to se slabým úsměvem starý muž.

„Ani mi nic říkat nemusíte. Zase máte na mysli mé údajné štěstí, že? Stokrát jsem vám přece říkala, že to není důležité. Já už nikdy nebudu šťastná, tak se s tím smiřte. Bude vám lépe. Stejně jako mně, když jsem kdysi tento fakt pochopila a přijala,“ ušklíbla se nepříjemně Alexandra.

„Mou odpověď znáš, má milovaná dcero. Mezi námi není třeba dalších slov,“ opáčil na to vážně kněz.

„Odvezu vás domů. Odpočinete si. Snad to Smith dokáže a ti lidé odradí Tristana od příjezdu sem. Co ho tak asi přivedlo na

tento divný nápad?“ pronesla posléze už mírněji a poněkud zamyšleně.

„Myslím, že to brzy zjistíme. Nastal čas změn. Vráti se ten, který ti přinese tvé štěstí, v němž nevěříš. A já ho tu rovněž uvítám v otevřené náručí,“ pomyslel si kněz, když nasedal do jejího luxusního vozu.

Pak ho ještě napadlo: „Víru, tu bych měl. V to, co mi říkala má upíří sestra. A ta mi přinesla naději. Ještě s ní snad přijde i ta láska. Já ji rozhodně cítím. Jako otec ke své dceři. Jenomže má dcera je zvláštní a potřebuje city někoho jiného. Stejně neobyčejného, jako je ona sama. A on přijde.“

„Jste nějaký zamyšlený, otče. Bolí vás něco?“ slyšel se ptát Alexandru, v jejímž hlase byla starost.

„Ano. Ale už brzy to přejde,“ pousmál se na ni kněz.

16. kapitola – Zvědavý a tvrdohlavý

Vysoký černovlasý mladík stál v kuchyni, svalnaté paže měl založené na mohutné hrudi, a čelil vzteku svých nevlastních rodičů. Právě jim totiž oznámil, ve kterém městě hodlá studovat univerzitu. Na tom by nebylo nic tak zvláštního, kdyby se ho od tohoto úmyslu už před pár dny nesnažili za každou cenu odradit, aniž by mu sdělili důvod. Vymlouvali se na všechno možné a jeho podezíravost rostla. Tak trval na svém, a nyní sledoval jejich reakci, která ho nikterak nepřekvapila. Nyní se o tom tedy opět dohadovali a nálada v pokoji houstla.

Tristan už dávno zjistil jisté znepokojivé informace a jeho zvědavost dostoupila vrcholu. Byl tvrdohlavý a neústupný a věděl, že dosáhne svého, stůj, co stůj. Jeho pěstouni proti němu nikdy neměli moc šancí, když si něco umínil. Ne, že by byl zlý nebo rozmazlený, ale pokud po něčem šel, nikdo mu to nerozmluvil. Bylo mu sice líto, že je rozčlil, ale nehodlal ustupovat. Rozhodně ne po tom, co zjistil, a čemu hodlal přijít na kloub. O tom však oni zatím neměli ani tušení.

„Prostě jsem si tam podal přihlášku a přijali mě. Nechápu, co vám vadí. Je to dobrá univerzita a ani to město není žádná špinavá díra. Určitě je tam taky menší zločinnost než u nás, mami, takže se o mě nemusíš bát,“ obhajoval své názory stále dokola.

„Ale můžeš přece vystudovat i tady, Tristane! Proč musíš odjíždět pryč? Ty už nás nemáš rád? Nejsi doma šťastný, protože jsi adoptovaný?“ slzela jeho nevlastní matka.

Tristan se na ni něžně usmál se slovy: „Víš dobře, že to tak není, mami. Jenom jsem se rozhodl a na tom trvám.“

„A já jsem naopak rozhodl o tom, že tady zůstaneš, Tristane. Nepojedeš tam a hotovo. Konec diskuse,“ ozval se rezolutně jeho nevlastní otec.

Jeho syn se na něj ledově zadíval a vyložil všechny karty na stůl, když pěstouny ohromil prohlášením: „Spíše konec lhaní, otče. Už dávno vím, že ke mně nejste upřímní. Staráte se o mě, ale neživíte mě, že? Zjistil jsem i všechno o těch vašich obáčkách s účtenkami za všechno, co mi koupíte a vím o tom, že mě někdo sponzoruje. Co mi k tomu řeknete?“

Jeho adoptivním rodičům evidentně na chvíli došel dech. Tak je jeho sdělení šokovalo. Oba pobledli a dlouho mlčeli.

„Jak a kdy...“ vykoktala poté nevlastní matka.

„Už dávno a jednoduše. Bylo mi divné, co je to za právníka, který vám posílá z jiného města vánoční blahopřání, když tam nikoho neznáme. A pak tu jsou ty telefonáty od toho kněze, kterému z neznámého důvodu sdělujete úplně všechny detaily z mého života, včetně toho, kolik času trávím v posilovně, až po tu jeho zvláštní fascinaci tím, že nechodím s žádnou holkou, a vaši divnou starost na toto téma. Víím, jaký mají jiní kluci ze školy problém s tím, jak nepozorovaně propašovat svoji holku do pokoje, aby jim na to rodiče nepřišli, a vy mi sem pořád zvete nějaké spolužačky. Není tohle ještě podivnější než to, že si nepamatuju nic z prvních osmi let svého života? Řeknete mi už

konečně pravdu? Kdo je ten člověk, který vám pro mě posílá peníze? A proč vám volal uprostřed noci jeho právník – Smith, že ano – aby vám vyděšeným hlasem nabídl hromadu peněz za to, že mě přemluvíte k tomu, abych nikdy nejel do toho města?“ reagoval na to on.

„Tak ty posloucháš naše telefonní hovory a hrabeš se nám ve věcech? Co si to dovoluješ?“ zařval na něj jeho nevlastní otec.

„A kdo vám dal právo mi tajit můj původ a za mými zády probírat s naprosto cizím člověkem to, jak je divné, že jsem tak silný, že nepiju a nekouřím a neběhám za holkama! Kdo jsem? A kdo je on? Ten můj sponzor,“ odsekl mu neohroženě Tristan.

„Ale my tohle taky nevíme, Tristane! Jednou nás kontaktovala adopční agentura, že pro nás konečně mají chlapce, který si zřejmě po nějaké nehodě nepamatuje, kdo je. Tak jsme tam jeli a viděli tě. Oni nám sdělili, že budeme dostávat peníze na tvoji výchovu, a na oplátku jim musíme sdělovat o tobě cokoliv, na co se zeptají. Informovat je o všem, co děláš, a také potřebuješ. Proto jsi vždycky dostal všechno, co jsi chtěl. Nařídil to ten člověk. Ale my jsme se ptát nesměli. Nikdy jsme toho právníka, ani toho kněze s tatínkem neviděli, a nevíme, o co jim jde. A když jsme jim teď oznámili, kde se chystáš studovat, upozornili nás, že to není možné, a nařídili nám, abychom tě od toho odradili. Ale proč, to také nevíme, a ani nemáme informaci o tom, kdo ti posílá peníze. Jenom nám ještě řekli, že až ti bude dvacet jedna let, zdědíš ohromný majetek. Možná proto se zajímají o tvůj osobní život? Třeba chtějí, aby sis našel vhodnou partnerku, která nepůjde po tvých penězích?“ vysvětlovala mu se zoufalým výrazem jeho nevlastní matka.

„Ještě, aby se místní holky dozvěděly, že jednou budu bohatý! Už tak se jich nemůžu zbavit, jak se mi snaží dostat do kalhot,“ ušklíbl se Tristan.

Při tom si v duchu mimoděk vybavil podivný obraz. Byl v něm obličej, který mladík vídal ve snu. Tvář jemu naprosto neznámé ženy. Trápily ho totiž noční můry, o kterých jeho pěstouni už dávno pilně informovali toho kněze, jehož reakce na to byla podivně klidná a zvědavá.

Ale on měl i jiné sny. O vlídné a laskavé bytosti – nadpozemsky krásné a podivným způsobem dravé – jež se k němu skláněla a dávala mu dobrou noc. Jen měl podezření, že to nebude jeho matka, kterou si samozřejmě rovněž nepamatoval. Vzhled té ženy ve snu byl totiž vždy nesmírně svůdný. Ona sama mu připadala velmi zvláštní. Její oči zářily jako drahokamy a byl v nich smutek i emoce. Také jakási síla, kterou z ní jasně cítil.

Tenhle sen však nebyl jediný o ní. Ještě tu byl jiný, v němž byla ta žena oblečená v rudých šatech, které se skládaly z prádla a závojų, a lákala ho k sobě. Tristan měl samozřejmě ponětí o tom, co jsou to erotické sny, ale tohle bylo jiné.

Nejen, že ta žena byla pořád jedna a tatáž, ale i jeho pocity z ní byly poněkud hlubšího rázu. Když se pak probudil, cítil podivné spříznění a věděl, že by ji chtěl poznat. Také prázdnotu z toho, že není s ní, ať to byl, kdo chtěl. O těchto snech však neřekl nikomu.

Ted' se rozhodně podíval na své nevlastní rodiče a řekl jim: „Je mi líto, že přijdete o tu svou prémii, ale mě od toho neodradíte. Nebudu čekat další tři roky, až možná zdědím nějaké peníze, ale někdo jiný mě zahrne další snůškou lží. Pojedu tam hned a zjistím si všechno sám. Ať se jim to líbí nebo ne.“

S těmito slovy vyběhl z kuchyně a šel si balit věci. Jeho adoptivní rodiče chvíli zaraženě stáli, a pak se nevlastní matka rozplakala. Naproti tomu otec sevřel ruku v pěst a bezmocně jí uhodil do kuchyňského stolu.

Pak zuřivě vybuchl: „Vidíš? Hned jsem ti říkal, ať si ho nebereme domů! Je na něm něco divného. Už ta jeho ohromná síla a tvrdohlavost. Ale ne! Ty jsi ho viděla a začala trojčit, jaký to je hezký chlapeček a chudáček malá osiřelá. Tak co jsem měl dělat, když jsme tak marně toužili po dětech, že? Vy ženské jste z něho celé pryč, počínaje tebou, přes jeho učitelky, až po ty spolužačky, kterých tu každý den volává deset ještě i teď, když už vyšel ze střední školy. A on si holek vůbec nevšimá, což je v jeho věku dost divné. Kluků prý taky ne, tak nevím. Mám ho sice rád, protože je to hodný syn, ale je kolem něho tolik záhad, že budu nakonec šťastný, že je pryč.“

To jeho ženu uvedlo do stavu ještě většího žalu.

Srdceryvně se rozplakala a hlesla: „Když on se mi svěřil, že čeká na někoho zvláštního, a až ji uvidí, tak ji prý pozná. Můj chlapeček mi odjede! Já se z toho zhroutím!“

Její manžel se na ni vztekle podíval a nelítostně jí sdělil: „Ne, to já se zhroutím z toho, že teď musím zavolat tomu Smithovi, že jsme od toho Tristana neodradili. Navíc ho budu nucen informovat o tom, že Tristan něco tuší, což ho určitě taky nepotěší. Takže mi radši zavolej sanitku, protože na to, abych toho kluka seřezal, je moc silný. Pokouší se o mě infarkt!“

Pak se odhodlal a odešel volat. Tristan si balil věci a vtom spatřil na svém telefonu známý signál, který mu oznamoval, že

jeho otec vytočil číslo, které ho zajímalo. Už před nějakou dobou totiž zjistil pomocí výpisu od telefonní společnosti – který si také tajně prohlédl – telefon toho právníka, ze kterého rovněž – k jeho překvapení – volával ten zvědavý kněz.

Tak si instaloval zařízení, které ho varovalo, když s ním rodiče hovořili, aby měl přehled. Nyní toho také využil a s trochou škodolibosti vyslechl, jak se jeho adoptivní otec marně snaží ukonejšit hněv toho nervózního právníka na druhé straně. V jeho hlase byl i poměrně velký strach, když mu Tristanovi pěstouni navíc sdělili, co jejich nevlastní syn vypátral.

„To snad nemyslíte vážně! On tady přijede, aby se zajímal o totožnost mého klienta a pátral po něm? No, tak to jste ve velkém průšvih, vážení! Měli jste to za každou cenu utajit, ne? To bylo součástí naší dohody. Jste skutečně neschopní, a díky tomu už od nás nevidíte ani cent. A nejen to. Můj klient se tak rozzuří, že být vámi, raději se odstěhuji do jiného města, a i tam si nemůžete být jistí před mocí té osoby. Začněte se raději modlit, protože její pomsta bude strašná,“ prohlásil našťavaně právník.

Tohle Tristana rozzuřilo a začal se o pěstouny bát. Nepřál si, aby někdo vyhrožoval lidem, kteří ho měli rádi a dobře se o něj deset let starali. Uvažoval, co má udělat a dokonce se zamyslel nad tím, že by kvůli nim své úmysly vzdal. Jejich bezpečí mu leželo na srdci natolik, aby rychle zvážil i tuhle možnost.

Zuřivě přemýšlel nad tím, jestli i jemu od té tajemné osoby nehrozí nějaké nebezpečí, pokud se nepodřídí její vůli a skutečně odjede do toho města, než tuto myšlenku po úvaze zase zavrhl, jelikož bylo dost nelogické, aby ho zabíjel někdo, kdo ho po léta finančně zabezpečoval a hodlal mu předat jmění. Navíc to může být příbuzný, jeho vlastní krev.

Tohle bylo naopak logické, když šlo právě o dědictví – jak ho napadlo poté, co všechno důkladně probral. Tato dedukce Tristana povzbudila k tomu, co potom udělal. Slyšel, jak se jeho adoptivní rodiče pokorně omlouvají tomu právníkovi a pořád dokola opakují, jak je jejich selhání mrzí. To se mu nelíbilo.

Tak se do toho velmi rozhodným tónem vmísil slovy: „Zdravím vás, pane Smithi! Tady je Tristan. Nechte mé rodiče na pokoji, jasné? Vy i ten váš klient, ať je to, kdo chce. Oni za nic nemůžou. To já jsem pátral a na všechno přišel. Bez jejich vědomí. Nedovolím, abyste jim ublížili. Vyřídíte tomu svému klientovi, že jestli jenom sáhne na mé pěstouny, najdu si ho a udělám mu to samé, co on jim, rozumíte? Nebude trápit nevinné lidi. Opakujte to vašemu mocnému šéfovi doslova – Tristan Alban se ho nelekne a zjistí, kdo to je. Potom uvidíme, kdo s koho. Nebo se ho mám snad taky bát?“

Z druhého konce se po chvíli mlčení tiše ozvalo: „To samozřejmě ne, pane Albane. Můj klient pro vaši osobu pochopitelně není hrozbou. Ale zvažte prosím ještě jednou to, co hodláte udělat.“

„Proč? Nikdo mi nesdělil takový důvod, abych kvůli němu zůstal tady, nebo studoval někde jinde. Dokud se tak nestane a vy si se mnou nepřestanete hrát na schovávanou a vyhrožovanou, nehnete se mnou. Je vám to jasné? Přijedu. Už jsem se rozhodl,“ pronesl stále stejně pevným hlasem Tristan.

Zato hlas právníka očividně zeslábl hrůzou, když na to říkal: „Sdělím vaše rozhodnutí mému klientovi. Pak se vám ozvu a proberu s vámi další podrobnosti. Jen je nutné, abych se s ním o tom dopředu poradil. To jistě chápete, pane Albane.“

„Samozřejmě, pane Smithi. Takže jsme dohodnuti. Hlavně té osobě sdělte mé obavy o pěstouny a to, co jsem vám ohledně toho pověděl. Můžu se na vás v tomto ohledu spolehnout?“ opáčil mladík.

„Pochopitelně, pane Albane. Jste pro mě tím, co můj klient, když jsem prostředníkem mezi ním a vašimi pěstouny. A mému klientovi záleží na vašem blahu, tím si můžete být jist,“ reagoval na to právník.

„Alespoň něčím ano. A on zase tím, co jsem řekl. Už se těším, až se uvidíme, pane Smithi. Protože – jak vás mohu ujistit – budeme se brzy vídat dost často. Tím myslím poté, až se přestěhuji do toho vašeho města,“ uzavřel to celé Tristan, a poté zavěsil.

Vydal se zpět k nevlastním rodičům, kteří byli celí utrápení a nesví z rozhovoru s tím právníkem. Ještě se chvěli strachy, když se tam jejich syn objevil a s úsměvem jim rozpráhl náruč. Oba je pevně objal a jejich hádka byla zažehnána.

„Nebojte se. Nedovolím, aby se vám cokoliv stalo,“ ujistil je s dojetím v hlase.

„Budeš nám chybět, Tristane. Jsi tak hodný syn!“ vzlykla jeho nevlastní matka.

„A vy ti nejlepší pěstouni pod sluncem. Jenomže já chci znát pravdu. Musím zjistit, kdo opravdu jsem. Nezlobte se, ale nemůžu jinak,“ prohlásil on.

„My to chápeme, synu. Jen jsme se báli. Vyhrožovali nám. Samotného by mě zajímalo, co je ten tvůj sponzor zač. Doufám, že to vypátráš,“ poznamenal vážně jeho nevlastní otec.

„Tím si můžeš být jistý, otče. Přece mě znáš. Když po něčem jdu, tak jsem jako vlak, kterému selhaly brzdy,“ pousmál se mladík a vydal se promyslet, co si má sbalit na plánovanou cestu.

Smith se celý třásl, když se – raději telefonicky – spojil s kněžnou Alexandrou, aby jí vyklopil obsah hovoru s pěstouny jejího chráněnce.

„Je velmi tvrdohlavý, paní kněžno. Prostě se rozhodl a je to. Co uděláte s jeho pěstouny? Bojí se o ně. Trochu jsem na ně pouštěl hrůzu, jak byste si jistě přála,“ zeptal se poté, sám celý zelený strachy.

Na druhém konci linky bylo chvíli ticho, než se ona ozvala: „Nerada se vzdávám, ale vypadá to, že tady zřejmě neuspějí. Nebudeme to zhoršovat. Necháme tomu volný průběh. Tohle je sice malé město, snad se mu však dokážu nějak vyhnout, až tady bude žít. Pochybuji, že by něco vypátral. Jistě se zaměstná něčím jiným a vy mě nezradíte, že? Nemám zrádce ráda, Smithi – jak dobře víte.“

„Jistě, že vás nezradím, paní kněžno. Jaké jsou tedy vaše další instrukce?“ podivil se jejímu klidu Smith, který spíše očekával hněv této zvláštní ženy.

Chvíli spolu ještě mluvili, než zavěsil a obratem se opět spojil s tvrdohlavým svěřencem své klientky.

„Sdělte mi datum svého příletu a já vám zajistím letenku první třídy, která vás bude čekat na letišti na vaše jméno. Už vám zařizuji pronájem velkého a pohodlného bytu i se vším potřebným

vybavením. Nepotřebujete ještě něco, pane Albane?“ překvapil Tristana svou náhlou ochotou právník.

Toho to téměř až zaskočilo a potřeboval chvíli na to, aby se vzpamatoval, než odpověděl: „Ne, děkuji. To vy mi řekněte, kolik času potřebujete, abyste mohl zařídit ty věci.“

„Můj klient si přeje řídit se pouze vašimi požadavky. Na mně je, abych je neprodleně vyplnil. Tak to mezi námi funguje,“ objasnil mu nervózně Smith.

„Dost drsné, ne? Nebudu vás trápit, pane Smithi. Skutečně vám hodlám poskytnout dost času. Možná to ocení i váš klient. To, že mu neuštvu právníka,“ poznamenal mladík.

„Nemyslím, že by mého klienta zajímal můj stav. Očekává, že za své peníze dostane služby. Nic víc,“ opáčil právník.

„To je naopak smutné. Stačí vám dva dny? Protože jsem poněkud netrpělivý. Přiletím už pozítří, pokud vám to tak vyhovuje,“ sdělil mu Tristan.

„Ano, to mi skutečně bude na vyřízení těchto věcí stačit. Děkuji vám za shovívavost, pane Albane,“ řekl na to už o dost klidněji Smith.

„Není zač, pane Smithi. Jsme přece lidé, tak se vždy nějak domluvíme, ne? Budu se těšit na setkání s vámi,“ ukončil jejich rozhovor mladík.

Smith s úlevou zavěsil a pomyslel si, že někteří lidé zřejmě pocházejí přímo z pekla. Konkrétně jeden z nich. Žena. Kněžna Alexandra Albacetranianová.

17. kapitola – Tristanův příjezd

Alexandra se to ráno probudila s podivnou směsicí pocitů, které se jí honily myslí. Byla velmi rozrušená a napjatá.

„Dnes. Uvidím Tristana. Přijede tady, za mnou. Do mého města. Můj mazaný malý chlapeček. Co budu dělat?“ uvažovala v duchu.

Vstala a začala přecházet po své ložnici. Vzala do ruky fotografii na nočním stolku a podívala se na ni s dojetím v očích. Byla to fotka jejího prvního manžela, Duka. Toho, kterého tak milovala a tragicky ztratila. I zásnubní prsten od něj, spolu s jeho snubním.

Zřejmě to bylo v období, kdy pobíhala po lesích s vlky – z čehož si v podstatě nic nepamatovala. Ale snubní prsten od něj stále měla. Ten jí připomínal malého chlapce, který ji zachránil před uchvatitelem.

Položila Dukovu fotku a vzala do ruky jinou, která byla vedle ní. Na té byl naopak o hodně let starší obtloustlý pán s dobráckým výrazem ve tváři. Její druhý manžel a majitel luxusní vily, již jako jeho vdova obývala. Pohled na něj se jí nelíbil, tak ji hned odložila.

Opět pocítila mrazení v zádech při pomyšlení na příjezd svého chráněnce, kterému nedokázala zabránit.

„Co mi tohle přinese?“ říkala si a cítila rozechvění.

Bylo teprve ráno, a tedy doba, kdy ona ještě obvykle spala. Bývala vzhůru dlouho do noci, ale nyní už se jí usnout nepodařilo. Její nervozita se stále stupňovala, a ona se ji snažila zahnat tím, že se upravovala. Věnovala se svému vzhledu a sama sobě nalhávala, že to nemá pranic společného s příjezdem mladíka, o jehož úchvatné vizáži už toho dost slyšela.

Alexandra si pustila divokou hudbu a vybírala šaty, v nichž se ho chystala přivítat. Při tom se hádala sama se sebou a zdůvodňovala si tento čin tím, že přece musí vědět, jak ten chlapec nyní vypadá, aby se mu mohla vyhnout.

„Neřeknu mu, kdo jsem. Nejistí to. Jak by mohl?“ ujišťovala se, aby zaplašila své obavy.

Přistihla se při tom, že před sebou stále vidí oči chlapce, s nímž se tenkrát loučila, aniž o tom on měl sebemenší tušení.

„Musím tě vidět, Tristane! Ty můj sladký, nádherný chlapečku. Celá léta tě chráním a mám na to právo,“ řekl jí jakýsi vnitřní hlas.

Ten ji přiměl k tomu, aby zahodila své obavy. Konec konců měla vždy připraven náhradní plán a nějakou výmluvu. To by jinak ani nebyla ona.

O pár hodin později se u ní objevil mladý muž, který ji tenkrát doprovázel ke Smithovým. Postával na prahu její ložnice a nervózně ji sledoval.

Zavolala mu, aby k ní ihned přijel a nyní muži stroze nařídila: „Odvezeš mě na místní letiště.“

„A proč? Ty někoho čekáš, Alexandro?“ zeptal se.

Střihla po něm velmi nevrlym pohledem a nelítostně mu odsekla: „Do mých záležitostí ti nic není, Vale! Starej se o své a nemíchej se do toho. Jinak tvůj vzhled miláčka místních bohatých paniček přijde k úhoně. Víš, že se mnou nejsou žerty, ne?“

„Ano, má paní. Jsem ti zcela k službám,“ zareagoval pokorně on a zachvěl se nepříjemnou předtuchou.

Už proto, jak vystrojená Alexandra byla. Tušil, že to není jen tak, zatímco ji hltal pohledem, který jasně prozrazoval jeho city k ní.

Ona si toho však nijak zvlášť nevšímalá, když poté oznámila: „Jdeme.“

Rázně se vydala k hlavnímu vchodu své vily a on ji následoval jako poslušný pejsek, kterým v podstatě byl. Nasedli do jejího auta a odjeli.

Tristan se uchváceně díval na ženu v červeném, jak se k němu blíží a její závoje na ní vlají. Oči jí divoce svítily a její tělo se pružně pohybovalo vpřed. Jako by ta žena byla šelmou a ne člověkem. Byla nesmírně krásná a svůdná, když ho velmi upřeně pozorovala.

Pak ho jako obvykle vyzvala: „Pojď si pro mě!“

Z jejích svítících očí vyšlehl plamen a Tristan spatřil něco nesmírně děsivého, co ale nestačil identifikovat kvůli tomu, že to ihned poté zase zmizelo.

Přesto se nelekl a zvolal: „Kdo jsi? A kde tě najdu?“

Prudce otevřel oči a nad sebou spatřil ženskou tvář. Ihned pochopil, že usnul a zdál se mu sen. Bylo mu trapně, protože místem jeho spánku bylo letadlo – jak si právě nyní uvědomil.

A tou tváří obličej mladé letušky, která se na něj dívala, aby se ustaraně zajímala: „Jste v pořádku, pane? Spal jste a zřejmě měl divoký sen. Něco jste říkal, ale nebylo vám rozumět.“

Tristan byl ještě chvíli zmatený, ale pak se vzchopil a sdělil jí: „Nic mi není, díky. Doufám, že jsem vás nevyděsil, slečno. Nechápu, jak je možné, že jsem tady usnul.“

„Asi to bude tím, že cestujete poprvé, není to tak? Touto trasou určitě. Jistě bych si vás všimla, kdyby tomu bylo jinak. Netrápí vás něco, když máte sny, ze kterých křičíte?“ opáčila vzápětí přesně tak, jak to mladík čekal, letuška.

Všechny ženy reagovaly tímto způsobem, a zvláště, když byl zmatený nebo smutný. Všiml si, že je to podivně přitahuje.

Odpověděl jí: „Ano, mám noční můry. Doufám, že to časem přejde.“

Její obličej nabyl soucitného výrazu, když se dívka ozvala: „To je mi moc líto, pane. Zřejmě potřebujete něčím rozveselit. Víte, co? Bydlím v cílovém městě a mám pár dní volna, až přiletíme. Možná bych se s vámi mohla vidět a jít někam ven? Zním to tam.“

Málem obrátil oči v sloup a hledal výmluvy, které už by téměř mohl vydat jako knihu, jak moc si jich za ta léta vymyslel.

„Nezlobte se, ale jedu na pohřeb a nezdržím se tak dlouho, abych někam šel,“ odvětil jí vážně.

Sice nerad lhal, ale moc mu to nemyslelo. Zvláště ne po tomhle snu, který ho rozrušil. Bylo to tím, že se mu zdálo, jako by vidina té ženy zesílila a stala se nějak jasnější. Nikdy předtím si ji nestačil tak podrobně a důkladně prohlédnout. Až nyní, kdy měl pocit, že si ji dokáže vybavit do posledního detailu. To ho velmi rozhodilo, a když se podíval na letušku, která se ženě ze sna vůbec ničím nepodobala, musel se uchýlit ke lži.

Jenomže dívka to ještě nevzdala a na jeho výmluvu vemlouvavě reagovala návrhem: „Právě proto byste se měl trochu pobavit, ne? Kdo vám umřel? Možná by nebylo od věci odložit zpáteční let a...“

Tristan ji netrpělivě přerušil slovy: „Není to poněkud neprofesionální, flirtovat s pasažérem, slečno? Už jsem vám řekl, že nemám zájem, tak toho nechte. Nerad bych vyvolával problémy, ale chci být sám a odpočinout si. Děkuji za váš zájem a vážím si ho. Je však zbytečný. Neopětuji ho.“

Dívka vytřeštila oči, ale nemohla nic říct. Do očí se jí nahrnuly slzy – jak už to u žen v takovéto situaci mnohokrát viděl. Otočila se a vydala pryč. Skoro mu jí bylo líto, ale nemohl jednat jinak. Povzdechl si a zahleděl se z okna letadla.

Do příletu zbývalo ještě asi dvacet minut a on se snažil sebrat. Moc se mu to nedařilo, protože před sebou měl stále to, co právě viděl. Tvář a tělo ženy, která ho lákala, a on nevěděl, kde ji hledat. Bezmocně zaťal ruce v pěst a pokoušel se ovládnout bolest, která se zmocnila jeho duše. Marně. Raději se soustředil na problém, který byl naopak velmi skutečný. Tím byla pro něj neznámá totožnost jeho tajemného sponzora.

„Snad se tím zabavím a v cizím prostředí přestanou ty moje sny o ní,“ zadoufal v duchu, než se podivil.

Jeho zamyšlení se tak protáhlo, že vzápětí uslyšel oznámení kapitána o brzkém přistávání.

„Už jsem tady,“ pomyslel si Tristan.

V jeho duši se mísily dva pocity. Radost s obavami. Celý rozechvělý si mladík zapjal bezpečnostní pás a zavřel oči.

Smith stál v letištní hale a držel ceduli se jménem toho, koho očekával. I tak ho nemohl přehlédnout, čímž si byl jist. Až nedávno viděl jeho fotografii, kterou mu ukázal otec Bird, a málem ho to porazilo. Někoho takového ještě nikdy nespatriil.

„Jak je možné, aby někdo vypadal takhle? Měl by jít k filmu. Vážně má dva metry?“ podivil se tváří v tvář zcela klidnému knězi, který jen přikývl.

Nyní se Smith zadíval do davu příchozích z letadla, které mělo mladíka přivést, a zvedl ceduli nad hlavu. Brzy ho spatřil a hnal se k němu. Skutečně nemohl přehlédnout někoho takového. Už proto, že se jeho směrem dívaly snad všechny ženy v odletové hale.

Když Tristan vystoupil z letadla, vyzvedl si zavazadla a rozhlížel se. Vzápětí spatřil, jak se k němu blíží malý, postarší a obtloustlý mužiček.

„Vítám vás tady, pane Albane! Jsem Smith, právní zástupce osoby, spravující vaše jmění,“ řekl úslužně, když došel až k němu.

Tristan se pátravě rozhlédl kolem, načež mu odvětil: „Dobrý den, pane Smithi. Tak se konečně vidíme! A ona osoba tady není? Myslel jsem, že se konečně dozvím, kdo to je, když mi to má pěstouni po celá ta léta tajili stejně, jako můj skutečný původ, který prý neznají.“

„Bohužel, zůstane to tajemstvím i nadále. Mám vás však uvítat i jejím jménem. Také si ta osoba přála, abych s vámi osobně projednal a zařídil nutné věci jako ubytování v tom pronajatém bytě, peníze na osobní potřebu, školné atd. Ostatně – vy sám jste řekl, že se budeme často vídat, což je pravda. Tím, že jste byl přijat na zdejší univerzitu a přestěhoval se zde, nemusíme už tyto záležitosti projednávat s vašimi pěstouny. Ale není nutné do toho zatahovat mého klienta. Mimochodem – můžete být klidný, protože jim ze strany té osoby skutečně nic nehrozí. Možná, že jste zaznamenal doručení jistého šeku a dopisu s vyjádřením vděčnosti vašeho sponzora za jejich péči o vás. A co se týče vašeho původu, oni o něm opravdu zhora nic nevědí. Ostatně, po dosažení jedenadvaceti let už vám to může být jedno. Zdědíte balík peněz, tak proč se starat o to, odkud přišel?“ zdůvodnil to při cestě k autu Smith.

„A vám by nevadilo, kdybyste nevěděl, kdo jste? Nepamatoval si několik let svého života? Víte vůbec, že jsem uměl číst a psát, ale nevzpomínal si, jak jsem se to naučil? Prý šlo zřejmě o nehodu, při které jsem ztratil paměť, ale kdo ví? Možná si na nic nevzpomínám, ale jsem si jistý, že někdo o mně tady něco ví, a vy máte určitě ponětí, kdo to je. Nemusíte mi to říkat, protože je mi stejně jasné, že to pro mě neuděláte, ale nevadí. Věřte mi, že to zjistím, pane Smithi – jak jsem si slíbil. Jenom, co se tu trochu porozhlédnu,“ opáčil Tristan, když vtom si všiml, že se Smith roztrásl jako osika.

Na parkovišti před letištěm stálo černé porsche, z jehož otevřených dveří se linula hlasitá a velmi tvrdá rocková muzika. Vedle auta postával pohledný mladý muž v drahém obleku, s delšími tmavě plavými vlasy, staženými vzadu gumičkou. Tristan si všiml, že se tváří znuděně a hledí kamsi do dáli.

Jeho výraz se však prudce změnil poté, co spatřil jeho a Smithe. V podstatě se zatvářil stejně šokovaně jako právník. Ke všemu zamířili k němu, protože Smithovo auto bylo hned vedle, jak Tristan posléze zjistil.

Neznámý muž je neustále upřeně sledoval – zvláště Tristana – a byl očividně úplně vykořeněný. Smith obešel své auto, otevřel kufr a vyzval Tristana, aby si do něj uložil svá zavazadla. Pak se konečně obrátil k zírajícímu individuu.

Přišel k němu a nervózně se ozval: „Co tady děláš, Vale? Jsi tu sám, doufám. Vzkázal jsem jí, že budu na letišti. To, aby se mi mohla vyhnout.“

Mladík se zatvářil udiveně a opáčil: „Vyhnout? Proč? Mně naopak zavolala, abych ji odvezl právě tady.“

Tristan si všiml, že ho u své řeči nepřestal nervózně probodávat očima, a poté se zmateně zadíval na Smithe, který vypadal podobně.

„To je divné. Zřejmě mi chce něco velmi důležitého. Jinak si to neumím vysvětlit. Počkám na ni, až se objeví. Kde vůbec je?“ prohlásil po chvíli ten.

Mladík vypadal, že se každou chvíli sesype a vyrazil ze sebe: „Myslím, že s vámi mluvit nechtěla. Měl byste ho sebrat, a ihned odjet, Smithi! Já nechci...“

K Tristanovu překvapení mu Smith nevrle odsekl: „Ale mně je jasné, že ona tady není jen tak, a dokud mi neřekne proč, neodjedu. Nikdy přece nedělá nic bezdůvodně, jak víš. Nestojím o její hněv.“

Val už se téměř složil a znova si změřil Tristana pohledem, který nevěstil nic dobrého.

Pak naprosto zoufalým hlasem vybuchl: „To je snad jasné, proč tu chtěla přijít! Kvůli němu, ne? Určitě si ho sem nechala přivést! Vždyť se na něj podívejte, komu je...“

Málem se při tom rozplakal, když tu ho Smith rázně přerušil a řekl pro Tristana nepochopitelnou věc: „To je můj synovec. Bude tady ve městě studovat. Přijel jsem ho vyzvednout a nemá to zhola nic společného s jejími zájmy. Takže se už, Vale, trochu seber, protože jestli tě takhle uvidí, nijak ti to neprospěje. Já zatím počkám na ni. I pokud mi nic nechtěla, alespoň ji pozdravím. Řekneš mi konečně, kde je?“

Val se na slovo nezmohl, jen natáhl paži, ukázal prstem kamsi do dále a kývl hlavou. Bylo to tím směrem, kam předtím zíral, než se objevili oni. Tristan se tam spolu se Smithem podíval a spatřil policistu, jak se vybavuje s nějakou ženou. Stáli poblíž vchodu do letištní haly, přímo na okraji toho parkoviště. Po chvíli jí podal nějaký papírek a rozloučili se. Pak se on vydal do boční ulice a ta žena zamířila na parkoviště směrem k nim.

Když ji Tristan spatřil, málem zavrával. Už zdálky mu připadala zvláštní, a čím více se přibližovala, tím to bylo

jasnější. Viděl docela dobře a slunné počasí toho podzimního dne mu umožňovalo i na dálku rozpoznat detaily každého objektu. Nyní se velice divil.

Nejprve ho zaujala chůze té ženy. Pohybovala se tak, jako když se převaluje mlha nebo do sklenice teče hustý med. Plavně a ladně vlnila boky a jistě pokládala nohy na betonový povrch parkoviště, aniž by jí překážely nesmírně vysoké podpatky bot, které měla na sobě. Proto se na ni díval odspodu. Kvůli té chůzi, která ho tak velmi zaujala.

Její boty – to byla společenská obuv. Černé lodičky s lesklým třpytem, které klapaly při chůzi, zatímco žena se ani na chvíli nezarazila, když se pohybovala vpřed. Tristan si všiml krásných kotníků a výstavních lýtek jejích štíhlých nohou, které vězely v punčochách černé barvy.

Pak pohlédl výše a spatřil šaty, které měla na sobě. Byly rovněž černé a upnuté tak, že ji halily jako druhá kůže. Přesně opisovaly její křivky. Žena měla nesmírně bledou pleť a vysokou, štíhlou postavu. Nebyla však vyhublá, nýbrž zcela žensky tvarovaná – jak tyto šaty přesně ukazovaly. Končily pod koleny.

Šlo však spíše o to, kde ty šaty začínaly. Pod jejími pažemi, čímž odhalovaly štíhlá a půvabná ramena, a dlouhé, křehké paže, s nesmírně útlými zápěstími rukou s dlouhými prsty a špičatými, krvavě rudými nehty neuvěřitelné délky. Na sobě měla celou hromadu šperků a očividně byly pravé – jak poznal, když se opět přiblížila. Zarazila ho však jiná věc.

Při pohledu na ta její odhalená ramena měl Tristan pocit, že je neznámá žena nahá, a ta představa mu vehnala krev do tváří. To u

něj bylo divné, jelikož se obvykle velmi dobře ovládal a nestávalo se mu, aby ho nějaká žena něčím rozrušila.

Jenomže tohle rozhodně nebyla obyčejná žena. Už byla pár kroků od nich, když ucítil omamnou vůni exotického parfému, který zřejmě použila. A vycítil také jakousi zvláštní auru, jež z té ženy šla. Něco jako hmatatelná přitažlivost, jakou až dosud neznal. Ale byl si tím jistý.

Ona přímo sálala svůdností – jak mu to připadalo. Vnímal ženskost a ne to, co šlo z jeho spolužaček. To byly mladé dívky – nezralé. Tohle byla rozhodně dospělá žena. Sebevědomá a s velmi zvláštním vkusem i vizáží. Už hřívá jejích černých vlasů byla dost neobvyklá, nemluvě o všem ostatním.

Její oblečení spíše připomínalo odění do divadla a ne na letištní parkoviště. Usoudil, že se zřejmě chystá na nějakou společenskou událost a dále už to nijak nerozebíral. Ani nemohl. Právě totiž prožil šok.

18. kapitola – Znamá neznámá

Tristanův šok přišel poté, co k nim neznámá připlula a svýma štíhlýma rukama sundala brýle se zrcadlovými skly, které dosud ukryvaly její oči, nacházející se nad rty, zkrášlenými temně rudou rtěnkou. Tristan uviděl její pěstěný obličej, který připomínal tvář modelky z nějakého katalogu.

Také byl štíhlý a krásný, ne však tak prázdný, jako u těchto dívek. Měl svůj výraz, a ten opět vyjadřoval zralost. To bylo jen tím, že její nalíčení mělo velmi blízko k dokonalosti, a bylo dosti výrazné. Hebkost pleti až lákala k doteku, a to nejen na obličej. I celé její tělo se skvělo sametovou pokožkou smetanové barvy.

Jinak mu však pohled do její krásné tváře připomněl někoho zcela jiného. Jeho neznámou ze sna. A to do všech detailů. Jelikož ji jen chvíli předtím viděl, neměl o této věci žádné pochybnosti. Byl si více než jistý faktem, že žena, která před ním stojí, je právě tou, o které se mu po celá ta léta denně zdává.

Byla tu totiž věc, která ho o tom přesvědčila tak, že ani pochybovat nemohl. Její oči, které na něj hleděly, a on spatřil jejich záři. Byly světle hnědé s tmavšími středy a zářily jako drahokamy. I jejich bělmo svítilo do dáli, zvláště díky orámování víček černými linkami, jež dávaly ženě neobyčejně dravý vzhled.

Ještě nikdy neviděl tak zářící oči. Jako by v nich byl živý oheň – jak ho napadlo.

Tristan se rovněž přesvědčil o tom, že to skutečně není dívka jeho věku, ale o něco starší žena. Stará však rozhodně nebyla. Neviděl jedinou vrásku. Pouze měla v očích výraz, který prozrazoval jistou míru životních zkušeností. A to větších, než měl on.

Setkání s ní ho rozhodilo, a její přitažlivost ještě více. Bylo to v podstatě stejné jako ve snu, jenomže nyní před ním stála. Živá a skutečná. Tajemná a dravá, jako nějaká šelma. Navíc vypadala, že ho nezná, a on se musel v duchu ptát, proč. Zvláště, když byl dost zmatený tím, jak silně ho přitahovala.

V duši mu nějaký hlas křičel: „To je ona! Ta žena ze sna! Musí to být ona! Jsem si tím jistý.“

Musel se držet, aby to nezačal vykřikovat nahlas, ale ovládl se. Navíc si uvědomil, že nemá zkušenosti s tím, jak pozvat nějakou ženu na schůzku.

Zatím to ještě nikdy nepotřeboval. Spíše naopak. A nerad by to právě v jejím případě zvorál. Rozhodl se počkat na to, co se bude dít. Už proto, že ho velmi zajímalo, kým ona je. Snažil se odpoutat pohled od jejích očí, protože při něm cítil něco dost podivného. Bylo to jako vábení. Nějaké volání, které ho lákalo k sobě.

Musel se vzpamatovat, protože se málem neovládl a šel k ní. Táhlo ho to blíž a on si uvědomil, že tohle vůbec nezná. Ještě nikdy se mu nestalo, aby tak zoufale zatoužil po blízkosti nějaké bytosti. Až na ženu ze sna, která ho k sobě vábila stejně a to těmi slovy, co říkala.

Tenhle fakt ho už zcela utvrdil v tom, co si myslel. Že je to jedna a tatáž osoba. Naštěstí se mu to podařilo překonat, když odtrhl svůj zrak od jejích zářících očí. Pak už se Tristan snažil na ni moc upřeně nezírat a vypadat nezaujatě, i když s ním cloumaly divoké emoce, které ještě nikdy nezažil.

Přesto však věděl, co to je, a poznal, že to cítí celou dobu, po kterou mívá ty sny o ní. Nejen, že se mu líbila a přitahovala ho, ale – jak právě pochopil – miloval ji. Bylo to těžké ovládat, ale pomohl mu jeho ostych a skutečnost, že se přece ještě neznají. Ne v reálu. To se však brzy mělo změnit – což ho naplnilo nadějí a radostným očekáváním.

Jeho dva společníci z ní byli viditelně celí pryč, což by Tristan ještě chápal. Jen mu nebylo jasné, z čeho pramení jejich strach z ní, který poznal z toho, jak vylekaně se oba tvářili. Tak je zvědavě sledoval a díval se, co se z toho vyvine.

Smith se k ní přihnul blíže a úslužně ženu oslovil: „Dobrý den, paní kněžno! Co vy tady? Hledáte snad mě? A co ten policista? Máte nějaké potíže?“

Žena se pohrdavě ozvala: „Já? Ne. To tady tenhle idiot zaparkoval na zákazu stání a neuměl to vyřídit. Naštěstí pro něj já jednat s uniformami umím.“

„A co to držíš v ruce, když ne pokutový bloček?“ ohradil se dotčeným hlasem Val.

Chladně se na něj zadívala, přistrčila mu lístek až k očím a odsekla: „Tak se pořádně podívej, Vale! Vypadá to snad jako pokuta? Je to telefonní číslo, ty osle!“

Následně lístek zmačkala a odhodila do blízkého odpadkového koše.

„Ten chlap se nedal k policii z touhy pomáhat lidem, ale baží po moci. Když zjistil, kdo jsem, hned se mnou chtěl randit. Myslí si, že když se mi dostane do postele, tak se mu podaří mě tak ohromit, že mu snad pomůžu k povýšení nebo co! Naivní ubožák. A navíc je ženatý, zmetek jeden. Cítím to z něj na dálku a mohl si ukrotit ruku za zády, jak z ní rval snubní prsten. Chudinka jeho žena. Já bych s tím všivákem zatočila! Muži jsou ale prasata! Nejvíce nesnáším ty, co jdou po mých penězích a moci. Copak jsem stará a šeredná?“ pronesla poté dost znechuceným tónem.

Val se ji pokusil vzít kolem ramen a řekl jí: „No tak, uklidni se, miláčku. To víš, že jsi mladá a krásná.“

Tristan vzápětí ohromeně sledoval, jak její oči ještě více zasvítily, když se Valovi vytrhla.

„Miláčku? Jak se opovažuješ mě takto oslovovat! A na veřejnosti! Já nejsem žádná tvoje zákaznice!“ vybuchla nesmírně zuřivě a popuzeně.

On se zarazil a pokorným hlasem hlesl: „Promiň, má paní, chtěl jsem tě jen uklidnit. Víím, že je to moje vina s tím poldou. Jen jsem myslel...“

Ona ho tvrdě přerušila slovy: „Na myšlení tu nejsi ty, ale Smith!“

Pak se obrátila k právníkovi a řekla: „Vidím, že jste tu byl někoho vyzvednout, tak vás nechci zdržovat. Kdo je to, Smithi?“

K Tristanovu údivu zopakoval Smith tu tirádu se synovcem a ona na to reagovala slovy: „Nevěděla jsem, že máte příbuzné, Smithi. Alespoň ne takhle vypadající. Myslím, že strčí do kapsy všechny naše hochy. Co říkáš, Vale?“

Muž s culíkem se už trochu vzpamatoval a odvětil: „Jo, možná bys pro mě mohl pracovat. Třeba by sis chtěl přivydělat? Stav se dnes večer u mě v klubu a uvidíme. Hodil by se mi někdo takový. Je tu spousta prachatých ženských, které se po tobě budou sápat, a hodí ti to pěkný balík.“

Tristan sledoval, jak po něm vzápětí šlehla vzteklým pohledem a sykla: „Copak už ti úplně odešel mozek, Vale? Tento mladík je Smithův příbuzný, a ty mu nabízíš něco tak nechutného! Jsem si jistá tím, že se to Smithovi nelíbí. Je vidět, že se tě tví prachatí rodiče nesnažili nijak vychovat. Už kvůli tomu, co se z tebe stalo. Jsi jenom běhna, a nic jiného. Prodáváš se za peníze. Nedivím se, že z tebe nejsou nadšení.“

Val zmlkl a vypadal schlíple.

Žena už si ho nevyšímala a dodala k Smithovi: „Ale teď ohledně toho, kvůli čemu tady vlastně jsem, Smithi. Máme nějaké problémy ve Vegas s policií a starostou, které se týkají našeho tamního klubu. Ometají se kolem něj policajti z mravnostního a nějaký skandál by nám neposloužil. Ještě nedávno mi starosta zobal z ruky, ale poté, co u mě ten starý impotent nepochodil, stahují se mračna. Myslím, že by tam měl Val zajet a pokusit se to urovnat. Je to konec konců jeho neschopnost, ne? Pokud se mu to nepovede, ujmete se toho právní cestou vy.“

Smith jenom přikývl a nijak její slova nekomentoval.

Zato Val podrážděně poznamenal: „Ach Bože! Zase to samé. Ten chudák po tobě vyjel a jsou problémy. Co chceš, abych tam dělal? Nebylo by lepší, aby ses tam objevila ty a vyřídila to sama?“

Žena se na něj upřeně zadívala a s ledovým klidem mu oznámila: „Kdepak. Porazíme ho jeho vlastními zbraněmi. Pamatuješ si na tu jeho škatuli, jak se na tom večírku ometala pro změnu kolem tebe? Tak se s ní po příletu spojíš a někam ji pozveš. Povečeříte na co nejveřejnějším místě a necháš někoho od nás udělat pěkné fotky. Pak ji dostaneš do postele, a to taky zdokumentujete. Vezmi si na to Hanka, ten je na fotografování machr. Nikdy nás v tom nezklamal, když šlo o tyto služby. A ty zase – jak je všem zde ve městě známo – zaručuješ kvalitu v jiné oblasti. Takže to zvládneš. A jejího manžela jistě přejde chuť nás zmáčknot.“

Val na ni nevěřícně zíral, a pak zuřivě vyhrkl: „Snad nechceš, abych s ní spal? To přece nejde! Přece víš, že už to nedělám. Já teď patřím jen tobě.“

Její zářící oči se zaleskly hněvem, když se k němu přiblížila a důrazně prohlásila: „Ty si neuvědomuješ, co ti hrozí, že? Nezapomeň, že neexistuje důkaz o tom, že bych já nějak jela v těch tvých prasáckých kšeftech. Takže, když se něco stane, budeš v tom sám, a pokud se ke mně budeš takto chovat, tak já ani nehnu prstem, abych ti pomohla. Skončíš v base jako manželka velké uslintané gorily. Tak být tebou, zbytečně tady neodmlouvám a nasednu honem na letadlo. Jak jsi sám řekl, patříš mně, takže uděláš, co řeknu. Splníš mou vůli bez odporu. Běž už, Vale a nezdržuj! Ať nezmeškáš letadlo.“

Ale Val se ani nehnul a Tristanovi neušlo, že vypadá, jako by se měl zhroutit.

„Prosím tě, nedělej mi to, má paní! Zadej ten úkol někomu jinému. Jsem tvým oddaným služebníkem. Nechci jít do postele s jinou ženou. Já to nedokážu – nemůžu,“ zaprosil a zadíval se na ni s viditelným zoufalstvím v očích.

„Ale můžeš! Každý muž tohle dokáže, když na to přijde. A zvláště ty, který se tím živíš, ačkoliv jsi z bohaté rodiny. Tak tě to kdysi bavilo, ne?“ ušklíbla se pohrdavě ta zvláštní žena.

Valovo chování se změnilo a on zuřivě vyštěkl: „Já vím, proč mě posíláš pryč! Kvůli němu! Nechala sis ho tady přivést, aby mě nahradil. Řekni mi pravdu! Chceš ho vzít k sobě domů a do...“

Při své řeči upřeně zíral střídavě na ni a na Tristana. Ale nedořekl to, kam si ho má chtít vzít. Stejně to bylo všem jasné. Tristana tato myšlenka rozechvěla, avšak scéna na letišti mu připadala zvláštní a poněkud zábavná, takže ji sledoval dále.

Tajemná žena najednou uchopila Vala za jeho drahé sako a přerušila jeho řeč tím, že se rozběsnila slovy: „Jak se opovažuješ naznačovat, že to já mám něco společného s příjezdem tohoto mladíka do města! A i kdyby tomu tak bylo, nic ti do toho není, rozumíš? Zrovna ty mě máš co poučovat, ty vyžilý chudáku, který jsi obšťastnil půlku města! Beze mě bys zůstal tou postelovou nulou a nikdy by ses nezmohl na to, aby sis pořídil nějaký klub. A teď se ještě k tomu opovažuješ otvírat si na mě tu svou nevyváchanou hubu, když chci, abys ve svém zájmu něco zařídil? Bud' okamžitě zmizíš v letištní hale, anebo zařídím, aby tě to šeredně mrzelo, Vale!“

Po těchto tvrdých slovech se Val opravdu sebral a ploužil se požadovaným směrem. Několikrát se ještě ohlédl a smutně se po

nich díval. Tristanovi ho bylo skoro až líto, i když nechápal, proč sebou nechává tak mávat, a pohrdal jím za to.

Žena se po něm znechuceně ohlédla, a poté, co jim Val definitivně zmizel z očí, poznamenala: „Mám já to zapotřebí? Kdybych na toho chudáka nedohlížela, úplně se rozsype. Je mi líto, že jste toho musel být svědkem, Smithi, i když vy už ho znáte. Ale váš společník z toho asi musí být zmatený. Omlouvám se, avšak odjakživa nesnáším, když se muži chovají, jako když jim patřím. To vždycky vyjedu. Ještě, že vy jste rozumný muž a věrný manžel. To se mi líbí, Smithi. Jen tak dál. Nerada bych zrovna pro vaši ženu zařizovala nějakou útěchu v podobě jednoho z Valových hochů, například v přestrojení za čističe bazénů. I takové případy se staly. Mimochodem, pozdravujte ode mě Irene. Doufám, že se s ní brzy uvidím. A nyní, představíte nás?“

K tomu se však Smith nedostal, neboť Tristan před ni nedočkavě předstoupil sám a vypálil: „Jmenuji se Tristan Alban.“

„Alexandra. Příjmení není důležité. Ostatně – mám jich několik a používám je podle situace. Stejně to obvykle není zapotřebí, protože mě tu každý zná. Jako kněžnu Alexandru. Je mi potěšením, Tristane,“ usmála se žena a podávala mu ruku.

Tristan jí potřásl rukou a ona poté zalovila v kabelce a podala mu nějakou vizitku.

„To je adresa toho klubu, o kterém mluvil ten idiot Val. Můžete se tam přijít podívat, až se tady budete nudit. Je to hezké místo a neslouží jen k pobavení pro starší dámy. Chodí tam celé město. I mladí lidé, takže by se vám tam mohlo líbit. Řekněte ochrance, že jsem vás pozvala. Budou o vás vědět a pustí vás

dovnitř, i kdyby bylo plno. Vítejte ve městě. Zatím nashle,“ sdělila mu a zadávala se na něj zpoza svých dlouhých černých řas.

Její oči stále svítily a on posmutněl, když se s nimi vzápětí rozloučila, aby pak nasedla do svého auta, ze kterého se po celou dobu nepřestala linout ona hlasitá hudba a rychle odjela.

Tristan se z toho nemohl vzpamatovat a v autě se Smithe zeptal: „Kdo byla ta žena? A on? Chovala se k němu dost tvrdě! Ty věci, co říkali, byly podivné. Vypadal, jako bych mu tu vadil.“

Smith se usadil vedle něj a kapesníkem si setřel z čela další pot, aby se na Tristana posléze zadíval, přičemž pobaveně konstatoval: „Myslím, že vy byste vadil asi každému zamilovanému muži, kdybyste prošel kolem jeho dívky, ne? Přece jistě dobře víte, jak vypadáte.“

„Ti dva spolu chodí? Proč ho ale potom nutila k... Však víte,“ začal, než se zarazil a zrudl.

„Jejich vztah se dá nazvat paní a poskok. Nevím, co by to trefněji vyjádřilo. Ona ho rozhodně nemiluje. To vidí i slepý,“ potěšil ho svým vyjádřením Smith.

„Ještě jste mi o ní nic neřekl. Nebo nemůžete, když je to vaše klientka? Není to náhodou ona, kdo...“ zamyslel se vzápětí Tristan.

Smith ho okamžitě přerušil slovy: „Jak sama řekla – je to kněžna Alexandra. Její příjmení neumí nikdo vyslovit. Byla to obyčejná chudá holka, než si před deseti lety vzala svého spolužáka ze střední školy, který se tu přistěhoval. Proto má ten titul. Prý byl z nějakého šlechtického rodu v Evropě.“

„A co se s ním stalo? Rozvedli se?“ otázal se Tristan.

„Ne. Zemřel. Pár dní po svatbě. Jeli do Evropy za jeho otcem. Vrátila se ona s jeho popelem. Potom se vdala znova – za místního bankéře. Toho jí zase na zahradě zakousli volně pobíhající vlci nebo co. A pak potkala toho muže, kterého jste tu viděl. Valeriana Mala. Je to prostitut – jak jste jistě pochopil. Žádná citlivka. Tenhle protřelý cynický chlap ji spatřil na místní tržnici a zamiloval se do ní. No a teď je jejím kašpárkem a skáče, jak ona píská. Dělá jí poslíčka a různé jiné ponižující práce. A pochybuji, že se mu za to kromě jejích urážek něčeho dostane,“ vylíčil mu s úšklebkem Smith.

„Zajímavá žena,“ okomentoval to Tristan, který před ním hodlal utajit, co si uvědomil ohledně ní a svých snů.

Obával se prozrazení jeho klientovi a rozhodl se nejdříve vypátrat tuto podivnou souvislost. Zaslechl, jak Smith zareagoval na jeho poznámku a podivil se.

V jeho hlase i očích byl strach, když divoce namítl: „Ne zajímavá, ale nebezpečná! Prosím vás, abyste se jí vyhnul, pane Albane. Ona tady má pod palcem úplně všechno, rozumíte? No, a když si ji tu někdo znepřátelí, je vyřizený. Je to má klientka, ale nahání mi hrůzu. Upřímně si kolikrát myslím, že bych radši dělal advokáta Ďáblovi, než jí. A ten její klub se vám jistě nebude líbit. Je to jenom zástěrka pro luxusní nevěstinec, kam si chodí užít bohaté paničky, aby je tím pak ona vydírala. Kněžna Alexandra je stvůra, která se neštítí ničeho. A každý tady to ví. Povídají si to mezi sebou, ale šeptem. Bojí se jí.“

„To jste na tom musel být hodně zle, když jste se stal jejím právníkem. Co by tak mohla udělat mně?“ zajímal se Tristan.

„Věřte mi, že jsem práci pro ni vzal z nouze, a je mi stydno, že jí za mnoho vděčím. Naštěstí si mě platí a nic na mě neví. Já nemám prohřešky. Kdybych měl, už by mě s nimi zastrašovala. Nikdo si nemůže být jistý, jestli na něj něco nevyšťárá,“ svěřil mu Smith.

„Výborně! Možná mi tedy pomůže v mém pátrání,“ šokoval ho vzápětí Tristan.

„To nedělejte, pane Albane! Je to velmi nebezpečné. Ona laskavosti nedělá a nezná soucit. Kdo ví, co by vám mohla provést,“ otrásl se Smith.

„Stejně do toho klubu půjdu. Jsem zvědavý. Pokud mi něco hrozí, zjistím si to sám. Rozhodně ze sebe nehodlám nechat udělat poslušnou loutku pod jejím vedením. Ale jestli mě míníte odradit, co kdyby se toho ujal osobně váš tajemný klient? Až mi to poví on, potom to vzdám a vyhnu se jí. Jinak ne,“ trval na svém Tristan.

„Vy jste vážně ten nejtvrdohlavější člověk, kterého jsem kdy poznal! Věřím tomu, že se jí postavíte. Jen si dejte pozor. Jistě by si nepřála, abyste se kolem ní motal,“ varoval ho Smith, zatímco startoval auto.

„Nevypadala nepřátelsky,“ pokrčil rameny mladík.

„Jistě. Ale tak nevypadá žádné skutečně nebezpečné zvíře, ne?“ překvapil ho svou reakcí Smith, čímž ho přinutil k zamyšlení.

„Zvíře. Divoká šelma. To je ona. Nádherná a velmi nebezpečná. Ale proč k ní pak cítím důvěru? Kdo je a proč se ke mně nehlásí, když ji znám? Odkud? Že by taky ztratila paměť a ten můj sponzor o ní věděl? Třeba nás chce udržet od sebe kvůli ní? Chce ji pro sebe,“ říkal si v duchu a pocítil žárlivost.

Smith se na něj pátravě zadíval a pronesl: „Snad neuvažujete o tom, že byste se o ni zajímal? Ještě jsem vám neřekl, že tady ovládá i radu města a církve. A to už je co říct. Sice mi dobře platí, ale mám z ní husí kůži. Stačilo by něco zvorat a můžu si kopat profesní a možná i skutečný hrob. Kývla by prstem a někdo by mě...“ nedopověděl, ale při řeči udělal gesto, naznačující pohyb nože pod krkem.

„Vážně by vás nechala zabít? Už to udělala?“ ptal se Tristan, ale zatím nějak necítil strach.

Až do doby, než právník doplnil: „Víte, jezdívají tady za ní bohatí cizinci z Evropy. Jsou vidět v jejím okolí a společnosti, a pak najednou zmizí. Beze stopy. Zmínil jsem se vám o tom, že zdělila jmění? A to nijak zanedbatelné. Celé milióny. Po obou zesnulých manželích. Okolnosti jejich smrti se každému jeví být podezřelé, ale nikdo se neodvážil na ni ukázat prstem nebo se tím zabývat. Takový tu z ní vládne strach. Už proto jsem vás vydával za synovce – jak vám jistě muselo být divné. Nejdříve před Valem, aby se trochu uklidnil. Sám jste zaznamenal, jaká je z něj nervózní troska. Pořád se bojí, že si za něj Alexandra najde náhradu, i když nevím, co by na jeho postavení někdo viděl. Je pravda, že jí mnozí dost podlézají, takže nevím. Slyšel jsem, že na její postel stojí muži ve frontě. Mě se to naštěstí netýká – jsem šťastně ženatý. Ale vás možná to předstírání našeho příbuzenského vztahu před ní ochrání. Proto se od ní raději držte dál. Kdo ví, co je pravdy na tom, že to byla ona, kdo měl prsty v úmrtí jejich manželů. A kdo ví, koho ještě.“

„Řeči. Jsem zvyklý na to všechno si prověřovat, než to posoudím, takže беру tyhle povídačky s rezervou. Kromě toho

jsem schopný se o sebe postarat. Umím šermovat,“ mávl nad tím rukou Tristan.

„Nevím, jestli vám v tomto případě pomůže šerm. Je to váš život, tak si ho chraňte. Ale dost už o té ženě. Jistě jste z té cesty unavený. Pojedeme teď k nám domů. Má žena trvala na tom, že vám uvaří domácí jídlo, jak jste zvyklý, souhlasíte? Potom vás vezmu do toho bytu, kde budete bydlet, a vybalíte si své věci,“ snažil se zoufale změnit téma Smith.

Marně. Tristan vypadal stále zamyšleně.

„Dobře. Ale chci pak jet brzy domů a odpočinout si. Večer se totiž vydám ven. Seznámím s okolím a rozhodně vyhledám kněžnu Alexandru. Jistě chodí do toho klubu, ne?“ vyděsil ho následnými slovy.

Smith se jenom otrásl a mlčky přikývl. Stejně tak se odmlčel i Tristan a při jízdě sledoval okolí.

„Musím té záhadě přijít na kloub. Tohle jistě není samo sebou,“ přemýšlel v duchu.

Alexandra dorazila domů, aniž vůbec měla ponětí o tom, jak zvládla ve svém stavu řídit auto. Vystoupila z něj, vběhla do domu, zavřela se v ložnici a hleděla do prázdna. Právě prožila ošklivý šok, ze kterého se musela vzpamatovat.

Když totiž spatřila Tristana, děkovala v duchu svému dokonalému sebeovládání, které zabránilo tomu, že se mu nesložila do náruče a nevyklopila mu fakt, že se spolu znají. Také své pohotovosti, se kterou si vymyslela důvod, proč se tam ocitla a

nakonec se zbavila i toho idiota Vala, který ji tam hrozně ztrapňoval svou štěněčí oddaností a žárlivostí.

Jinak ale trpce zalitovala toho, že ji přemohla ta její zvědavost a ona na to letiště jela. Samozřejmě, že znala všechna fakta a dobře věděla, jak asi bude její chráněnc vyznat. Přesněji to, že z toho malého roztomilého chlapečka vyrostl velmi pohledný a svalnatý mladý muž.

Ale slyšet to a vidět ho na vlastní oči – byly dvě různé věci. Nejen, že byl Tristan tak podobný její zesulé lásce – což oživilo všechny vzpomínky – ale byl snad ještě hezčí. Vypadal tak silný, až jí to bralo dech. A při pohledu do jeho očí se málem doslova rozsypala. Uvědomila si, že se jí vrátil stejný pocit, který kdysi měla, když se spolu loučili.

A výraz jeho očí byl i po těch letech totožný. I přes jeho dospělost v něm ještě stále bylo něco nevinného. Alexandra si mimoděk vybavila to, co jí před nedávnem říkal otec Bird o rozdílu duší. I ona nyní cítila něco v té své. A nejenom v duši. I její tělo se nebývale ozývalo, když se ocitla tváří v tvář takové kráse a síle.

Její upřímy pudy se hlásily o slovo a touha – kterou proti své vůli pocítila – se dala jenom velmi těžko ovládnout. Alexandra musela zatnout zuby, a také si připomenout svou dávnou přísahu.

Zadívala se na sebe do zrcadla a v duchu si řekla: „Ach, Tristane, kdybys věděl! Jsi nádherný! Musím se ti pokud možno vyhnout, i když, co bys na mně tak asi viděl? Jsem už stará. A ty se o ženy stejně nezajímáš.“

To jí úplně zdrtilo a schoulila se do sebe. Potom se však zase sebrala při myšlence, že by mohl přijít do toho klubu, i když v to nedoufala.

„Jistě je po té cestě unavený. Nepřijde. Není typ, co vyhledává povrchní zábavu – jak dobře vím. Je to marné. Třeba už ho neuvidím. Leda tak náhodou,“ pomyslela si smutně.

Snažila se uklidnit, ale šlo jí to obtížně. Stále před sebou viděla Tristanův obličej a tu mohutnou ruku, kterou jí podal při seznámení. Celá jeho postava jí připadala ohromná a svalnatá. Nakonec se začala převlékat do jiných šatů, aby se trochu zabavila. Chtěla být jiná, až se vydá do klubu a bude čekat, jestli tam přijde muž, při setkání se kterým si doslova hrála s ohněm.

Připomněla si jeho nezájem o ženy a uklidnila se. Na druhou stranu ji ale právě toto hnětlo. Když přišel večer, nedočkavě se vyhrnula ze dveří a zamířila do toho nočního klubu.

Tristan se seznámil se Smithovou manželkou Irene, najedl se u nich doma a nechal se Smithem zavézt do svého nynějšího bytu. Tam si vybalil, a rovněž se zamyslel nad dnešním setkáním. Sice pohrdal Valem za to jeho podlézavé chování k Alexandře, ale zároveň se přistihl při tom, že ho i docela chápe. Uvažoval nad tím, co by dělal on na jeho místě, ale na odpověď nepřišel.

Pořád mu vrtala hlavou podoba Alexandry se ženou v rudém oděvu z jeho snů. Každopádně si byl jistý jednou věcí. Že i kdyby to nebyla ona, je to jedno. Byla to žena, do které se zamiloval, a hodlal s tím něco udělat. I když nevěděl, co. Byla to pro něj nová situace.

„Je to zvláštní a hlavně zralá žena. Žádná obyčejná holka, co se dá pozvat na kávu nebo do kina. Jak mám získat někoho takového? Je bohatá, mocná a naprosto nezávislá. Navíc i prohnaná a nebezpečná dvojnásobná vdova. Co by tak asi viděla na nějakém

studentovi? I když budu jednou bohatý. Líbím se jí vůbec?“ říkal si v duchu a zoufal si.

Začal vytahovat věci z kufrů a hledal slušné šaty, v nichž by vypadal co nejlépe. Na tomhle mu nikdy nezáleželo a nebyl zvyklý zhlížet se v zrcadle. Nyní se to však změnilo. Najednou se upřeně prohlížel a přísně posuzoval svůj vzhled. Při tom si vybavil ten její a rozrušil se na nejvyšší míru.

„Měla tak hladkou pokožku a příjemnou vůni! A ty její oči zářily jako oheň. Nádherné štíhlé nohy a útlá zápěstí, jaká jsem ještě nikdy u nikoho neviděl. Celá je neuvěřitelná,“ uvažoval a měřil se pohledem.

Zrovna si oblékl kvalitní košili a kalhoty a usoudil, že by se v tom mohl líbit ženě. Ve svém rozrušení si nějak přestal věřit a neuvědomil si, že by při jeho vzhledu i ošuntělý hadr sotva zakryl jeho svalnatou postavu, a už vůbec ne jeho krásný obličej. Bral svůj vzhled jako samozřejmost, i když dobře věděl, jak na tom je. Jen se tím až dosud nezabýval.

Spíše ho otravovalo to, jak si jeho vzhledu všímají lidé, kudy se pohne, a ukazují si na něj. Sice se obvykle dočkal pochvalných poznámek, ale nestál o ně. Pýcha nepatřila mezi jeho charakterové vady. Všechny holky v jeho okolí za ním odjakživa hrozně lezly a jeho nevlastní rodiče se vždycky velmi divili tomu, že on sám si jich moc nevšímá. To však po dnešním setkání hodlal změnit.

Tristan si umínil, že teď už nechce pouze zjistit co nejvíc o svém původu, ale také o té zvláštní ženě. A především souvislost s tím, že se mu o ní zdává. Nelákaly však ani její peníze nebo moc, kterou se Alexandra očividně honosila. Jenom ona sama. Pro její lásku by udělal cokoli – jak si uvědomil.

Mladík vrhl poslední kontrolní pohled do zrcadla, sevřel v dlani tu vizitku, kterou mu dala, a vypravil se vstříc neznámému ven do nočního města. Přesněji – vydal se za ženou, o které si ještě před několika hodinami myslel, že ve skutečnosti zřejmě vůbec neexistuje.

19. kapitola – Mrcha v akci

Tristan zamířil přímo do toho klubu a snadno ho našel. Taxikář měl přehled a zavezl ho rovnou tam. Před dveřmi stáli dva přebujele svalnatí chlapíci a tvořila se tam velmi dlouhá fronta. Tak to šel zkusit rovnou k nim. Jakmile pronesl své jméno, okamžitě kývli a pustili ho dovnitř. Zjevně už byli obeznámeni s tím, že by se mohl objevit – což ho potěšilo. Kvůli Alexandře. Dávalo mu to naději, že se tam ukáže i ona, když už o něm mluvila. Nebo je uvnitř.

V klubu bylo narváno a hlasitě tam vyřvávala hudba. Tristan se usadil u baru, za kterým obsluhoval jakýsi strhaný a podivně bledý barman nezvykle nejistých pohybů. Jen, co se tam objevil a objednal si kolu, začaly se kolem něj motat ženy a každá se ho snažila na něco pozvat.

Většinou byly starší a na první pohled bohaté – což by odpovídalo údajnému zaměření klubu a Valova podnikání. Tristanovi se dařilo je zdvořile odmítat a při tom se neustále rozhlížel po Alexandře. Zatím ji neviděl a už ho to pomalu začínalo unavovat.

Zrovna se na něj přilepila postarší hubená blondýna, ověšená snad tunou zlata, a vytrvale do něj hučela. Snažila se zjistit, jestli nepatří mezi místní zaměstnance – jak z jejich nářeček brzy

pochoopil. Než se dostal k zamítavé odpovědi, podíval se na taneční parket a strnul. Začali hrát jakousi melodii, jejíž rytmus byl dost exotický.

Tristan spatřil hlouček mladých mužů, mezi nimiž se konečně objevila žena, která ho dnes odpoledne tak upoutala. Kněžna Alexandra. Tentokrát na sobě měla šaty temně rudé barvy se stříbrnou výšivkou, které opět zcela přesně kopírovaly její postavu a odhalovaly křehké paže a šíji. Její šperky svou barvou ladily s oblečením a vévodil jim – jak si okamžitě povšiml – ohromný snubní prsten se zářivým diamantem.

V záři různobarevných světél potemnělého klubu vypadala úžasně, a nejen to. Začala totiž tančit, což mu vzalo dech. Stejně jako její zvláštní chůze, tak i její tanec byl něčím, co mu v souvislosti s ní vyvolalo mrazení v zádech, a to svou přitažlivostí. Alexandřino tělo se lákavě vlnilo a její pohyby byly nesmírně dráždivé. Mohla by soupeřit s kteroukoli profesionální tanečnicí, určenou k tomu, aby svým tancem v mužích rozbouřila krev.

Ten hlouček mladých mužů ji obklopoval a tančil s ní, přičemž se k ní občas některý z nich přiblížil a na pár vteřin jí dělal partnera. Letmo se dotkli nebo se přitiskli k sobě a zase se vzdálili. Tohle působilo také dost podobným dojmem, jako tanec jí samotné.

Tristan byl rád, že sedí, protože s ním ten pohled málem sekl. Znova si uvědomil, jak lhostejně vždy přijímal podobné věci. A nestačil se divit tomu, že je tak rozrušený. Snažil se to potlačit, ale nemohl svůj zrak odtrhnout od parketu a na něm se vlnící ženy.

Nakonec se jeho náladu podařilo změnit té starší a hubené blondýně, která se uštěpačně ozvala: „Co to tady ta malá děvka předvádí? Kde je vůbec Val? Ten jí ale toleruje věci!“

Tristan se do toho vmísil, aby ji přiměl opět mluvit, a snad se dozvěděl více o Alexandře. Její poznámky o ní se mu nelíbily, ale záměrně to potlačil.

„Val je momentálně mimo město. Viděl jsem ho jít na letiště,“ vysvětlil naoko nevzrušeně té ženě.

„Vážně? No to se nedivím. Vsadím se, že toho hned využije a spustí se mu s polovinou zaměstnanců. Je to mrcha,“ komentovala to nenávistně ona.

Tristan se jí zrovna chtěl zeptat na to, co jí udělala, když si všiml, že melodie skončila a hudba na chvíli přestala hrát. Alexandra se vydala k baru a ti muži ji okamžitě následovali. Když došla až k němu, Tristan pocítil, jak ho polévá horko. Zase tu byla ta stejná síla její přitažlivosti, jaké si u žádné jiné ženy ještě nevšiml. Bylo to jako magnet. Zajímalo by ho, jestli to náhodou není vzájemné, ale pokud ano, rozhodně to nedávala najevo. Proto se tyto pocity rovněž snažil ovládnout.

Zachytil její udivený pohled a slabý úsměv, který mu věnovala, přičemž pokynula svou štíhlou rukou a onen hlouček mužů se rozptýlil do všech stran.

Pak se zadívala na jeho postarší společníci, která to zjevně ještě nevzdala, a jízlivě ženu oslovila: „Ahoj, Gréto! Co tady děláš? Přišla sis užít své nově nabyté volnosti?“

„Přišla jsem ti říct, že tě to bude mrzet, ty mrcho!“ zasyčela k Tristanovu údivu ta žena.

Alexandra zavrtěla hlavou a nevzrušeně opáčila: „Ty jsi ale nevděčná! Člověk ti udělá laskavost, a čeho se dočká? Vzteku. Copak nejsi ráda, že ses zbavila toho svého chlípného ubožáka a máš v rukou důkazy o jeho poměru s tou vyvinutou sekretářkou, kterou si tvůj manžel určitě nenajal kvůli tomu, aby jí diktoval dopisy? Pokud se ovšem nepíše s hlavou pod jeho pracovním stolem, že?“

„Co sis to dovolila, strkat svůj nos do mých věcí, ty malá nulo! Já jsem z vysoce postavené rodiny, která toto město vybuodovala od základů, a můj rodokmen sahá až do šestnáctého století. Zato ty ses jenom bohatě vdala a beztak všechno prošustrovala, když ti to jednou nestačilo. Tak jsi ulovila toho nebohého bankéře, a když ho brzy nesklátil infarkt v ložnici, nechala jsi ho odstranit,“ pokračovala nenávisným tónem starší žena.

Alexandra stále nevypadala, že by ji ty její urážky nějak zvláště vyvedly z míry, a posléze nevzrušeně reagovala: „Vidím, že jsi ještě nestrávila ten odjezd tvého manžela na Bahamy s tvou sokyní a to, že se jí po rozvodu nehodlá vzdát. Hlavně však fakt, že se o tebe poslední dobou jako o ženu vůbec nezajímal. Já si ani nedovedu představit, jak se taková stará a škaředá opuštěná ženská musí cítit. Tak pochop mé jednání. Byla v něm snaha ti pomoci, ne ublížit.“

To už Gréta přímo zezelenala zlostí, ale než mohla něco říct, Alexandra k tomu ještě dodala: „Kdyby tomu tak bylo, neposlala bych ty fotky tobě, ale celé městské radě, a zdiskreditovala ho tím. Nikdo přece neví, proč se rozvádíte, ne? A získáš tím hromadu peněz, které si budeš moci užít. Už teď máš aspoň jeho prachy, když ne manžela a jeho zájem. Co se dá dělat, že? S tvým vyšumělým vzhledem.“

„Však já tě jednou zničím a budeš muset vypadnout z města. Uvidíš, mrcho!“ zavrčela Gréta a vydala se k východu.

Alexandra se ušklíbla a přivolala jednoho z mužů, co ji předtím doprovázeli. Byl mladý a pohledný. Sice ne tak, jako Tristan, ale docela šel. Celou dobu se na kněžnu upřeně díval – jak si nyní zvědavý mladík uvědomil. A nejen on. Vlastně všichni její společníci z parketu na ni stále zírali.

Nehledě na Tristanovu přítomnost Alexandra toho muže oslovila: „Máš otrlé nervy? Potřebuji službičku, která je pro někoho se silným žaludkem.“

„Ano, má paní. O co se jedná?“ přikývl mladík.

„Viděl jsi tu ženu, co odsud odešla? Půjdeš teď za ní a oslovíš ji. Nesmí vědět, že jsi zdejší zaměstnanec, ani to, že mě znáš. Opíšeš ji a zavedeš do motelu, v jehož recepci je můj člověk, který ti předá klíče od pokoje s kamerou, a taky udělá pár fotek. Upozornuji tě, že se rád dívá a má zvláštní choutky, takže se nediv, kdyby po tobě nějak pokukoval. Nevadí ti to?“ informovala ho vážně Alexandra.

„Jsem dost otrlý, má paní. Co dál?“ zajímal se on.

„Zítra ráno se fotky tebe a té hnusné ženské objeví na každém sloupu ve městě. Navíc zařídím, aby se videokazeta s tebou a s ní dostala do rukou jejímu manželovi, který ji předá svému právníkovi, a Gréta odejde od rozvodového soudu s holým zadkem – že jsem tak vulgární. Ale je to jen její vina. Protože mě urazila a míní mě ohrozit. Takže ji předejdu. Dám jí tak říkajíc danajský dar a zítra už bude chudá jako kostelní myš se dvěma kufry a s kabátem z ostudy prchat co nejdále od tohoto města. Pokud to uděláš a sneseš tu nepříjemnou publicitu, můžeš požádat o něco

speciálního. Je něco takového?“ doplnila mu všechny údaje Alexandra a zahleděla se na něj.

Mladík se zamyslel a odpověděl: „Mám bratra, který sedí v místním vězení, kde ho šikanují. Mohla byste s tím něco udělat, paní kněžno?“

„Pokud vypadá jako ty, ani se tomu nedivím. Dobrá. Když to uděláš, zařídím, aby ho zavřeli na samotku. Nebo ještě lépe. Jestli se z toho ta maškara Gréta dostatečně poučí a už nebude otravovat, promluvím s jedním soudcem, co mi dluží laskavost. Nebo spíš má maličký problém s tím, jak nízký věk mají jeho partnerky. Propustí tvého bratra na podmínku. A teď už běž,“ vyzvala ho žena a on se usmál.

„Děkuji, paní kněžno. Vynasnažím se. Pokud vás ta žena urazila, zaslouží si to nejhorší. Budu myslet na to, abych vás potěšil. Možná bych později mohl...“ začal nadšeně, než ho však kněžna stroze přerušila: „Nemohl. Znáš mé zásady. Odejdi. Hned.“

Tristanovi sice z jejích řečí běhal mráz po zádech, i tak se však neubráníl obdivu a pocitu, že vypadá a chová se jako nějaká vznešená královna.

Mladý muž tedy odešel splnit úkol a ona se konečně obrátila k němu se slovy: „Vítám vás tady, Tristane. Přiznám se, že jste mě překvapil. Nečekala jsem vás už dnes. Myslela jsem, že jste unavený z cesty.“

„Už jsem si po té cestě trochu odpočinul,“ opáčil a vypadal u toho trochu stísněně.

Alexandra si toho všimla a zasmála se, když říkala: „Je vidět, že vás mé intriky děsí a znechucují, že? A navíc jsem si jistá tím, že už vás přede mnou Smith důrazně varoval.“

„Ta žena vás urážela. Ale neočekával jsem tak tvrdý protiútok – to se přiznám. Vy však zřejmě víte, co děláte,“ odpověděl jí neutrálně on.

„To skutečně vím. Život je boj a přežijí jenom silní. Nebo ti, co v tom umí chodit. Jestlipak víte, v čem spočívá skutečná moc?“ poznamenala Alexandra.

Na jeho tázavý pohled mu poté vysvětlila: „Za prvé musíte mít peníze. Hromadu peněz. Pak si koupíte nebo získáte každého. Jinak nemáte šanci. A za druhé je nutné mít informace. Zvláště ty o slabínách těch, co vás mohou něčím ohrozit. Lidi jsou hříšné nádoby a každý má něco, čeho proti němu můžete využít. To nejlepší jsou primitivní pudy, kterým někteří z nich s takovou ochotou podléhají. Tihle hříšníci mě baví nejvíce. Abyste v boji proti nim uspěl, musíte být lovec a oni kořist. Nalíčíte na ně past a do ní umístíte návnadu v podobě jejich největší slabiny. Pokud se kořist začne cukat či se pustí na bezhlavý útek, zaútočíte. Vychutnáte si pach jejího strachu a počkáte si, až bezmocně a pokorně poprosí o milost.“

Tristanovi to sice připadalo fascinující, nicméně se mu to příliš nelíbilo. Neměl na takové věci povahu.

Tak se upřímně ozval: „Přiznám se, že mi to připadá dost kruté a nelítostné. Nedovedu si přestavit, že bych někoho vydíral nebo zastrášoval.“

Když to dořekl, dostal strach, aby jí nepřipadal jako nějaký slaboch, ale stejně si nemohl pomoci. Kvůli tomu nehodlal měnit své zásady.

Alexandra se pousmála a odpověděla: „Samozřejmě. Chápu vaše důvody. Zřejmě vás ještě život ničím strašným neranil a nikdo vám neublížil. To mě těší, protože v podstatě nemám ráda utrpení. A takový mladý nadějný člověk by rozhodně trpět neměl, ne? Také je mi z vašeho přístupu jasné, že jste čestný. Jenomže to je v tomto krutém světě nebezpečná vlastnost. Může si ji dovolit pouze velmi silný jedinec, a navíc nesmí jít ruku v ruce s naivitou. Jednoduše řečeno – věřit a neubližovat ano, ale stejně si při tom musíte krýt záda – chápete?“

„Zato vám zřejmě život už ublížil. Zaslechl jsem od vašeho právníka něco o tom, že jste už dvakrát ovdověla. Jinak máte pravdu. Varoval mě. Po tom, co jsem tady viděl, už to chápu. Nemusí se mi to líbit, avšak jak říkám – je tu jistě důvod, abyste dělala takové věci,“ reagoval na to mladík.

Znova se pousmála a šokovala ho slovy: „Jste velmi tolerantní. Tím myslím vzhledem k vašemu věku. A ten důvod vám hned sdělím. Jsem mrcha. Asi se divíte, ale jsem zvyklá nazývat věci pravými jmény. Možná je v tom také i zahořklost z toho, že jsem se nenarodila s tak skvělým rodokmenem a v místní bohaté rodině. Proto miluji pomstu a dokážu ji přímo mistrně provést. Baví mě to. Nejhorší přece je, když získá moc bývalá nula, ne? Tak mě nazývala moje matka, než jsem se poprvé vdala. I horšími jmény. Tak, jako ta hubená a vysušená stará koza Gréta.“

„Co je to s tímhle městem a těmi jejich rodokmeny? Čím jste je tak naštvála?“ zajímalo Tristana.

„Asi svým druhým manželstvím. Ženy jsou závistivé mrchy a byly celé zelené zlostí, když se mi podařilo ulovit muže, na kterého si marně brousily zuby. Nechápu, o co jim šlo. Sice byl bohatý, ale kdyby ho jednou viděly svlečeného, tak by si na jeho peníze nechaly zajít chuť,“ sdělila mu Alexandra.

„Tak proč jste si ho vzala vy?“ zeptal se jí zvědavě.

„Pro peníze, jak jinak. Klidně to přiznám. Myslím, že ani on neměl přílišné iluze o mých citech. Ale dost už o mně. Povězte – neobtěžovaly vás tu místní ženy příliš? Jistě si myslely, že jste jeden ze členů našeho hřebčince, který jsem tu předváděla, když jsem se bavila,“ prohlásila ta zvláštní žena.

„Váš tanec byl velmi zajímavý,“ poznamenal Tristan neutrálně a cítil, jak ho polévá horko.

Zvláštní bylo, že na to ona zareagovala slovy: „Je tu vedro, že? Asi zase nefunguje klimatizace. To je tím, jaké chudáky zaměstnávám. Všichni mají mozek někde jinde, než by měli. Těm mužským běhnám bych to ještě prominula, ale ostatní...“

Obrátila se k tomu barmanovi a vyštěkla: „Michaeli! Co je zase s klimatizací? Je tu příliš vedro a drží se tu kouř z cigaret. Nejen, že to odrazuje případné zákazníky, ale – co je horší – vadí to mně. Nechci být tím svinstvem pořád načichlá. Mohl by ses ráno na chvíli vzpamatovat, zvednout telefon a zařídit tuto jedinou věc? Kromě toho, že mi teď namícháš něco k pití.“

Barman jenom mlčky přikývl, aniž by zvedl oči od barvého pultu. Tristanovi připadal skutečně divný, ale dále už o něm neuvažoval.

Upoutala ho Alexandřina slova, jež pronesla: „Myslím, že bychom měli zapít to, jak jste čestný, mladý příteli. Protože takových lidí je málo. A já si této vlastnosti vážím. Zvu vás na drink. Vyberte si, co chcete pít. Vzhledem k vašemu věku to asi alkohol nebude, že? Taky byste měl oslavit váš příjezd sem a studium, které brzy zahájíte – jak jsem od Smithe slyšela. Co vlastně budete studovat, Tristane?“

„Novinařinu. A nezlobte se, pití už mám. Nemusíte mě na nic zvat. Takové nabídky obvykle odmítám,“ vypálil rychle Tristan a hned toho zalitoval.

Zabylo mu trapně a nejradši by si nafackoval.

Alexandra však pouze s úsměvem zavrtěla hlavou: „Pak, že já jsem tvrdá! Dovedu si však představit, co tyto nabídky obvykle provází. Snad vás uklidím tím, že na vás nehodlám vztáhnout ruku ve smyslu toho, co by po vás chtěly místní paničky. Nemám to zapotřebí. Je zde mnoho dostupnější kořisti, i když já nejsem z těch, co nakupují ve vlastním krámě – jestli mi rozumíte. Obvykle se nesápu na muže, kteří o to nestojí. A pokud vám moc vadí zájem místních žen, zařídím i to, aby vám daly pokoj.“

To ho úplně rozhodilo a v duchu si nadával.

Po chvíli se mu ale podařilo se vzpamatovat a namítnout: „A co s tím míníte dělat? Pověsit mi na krk cedulku s nápisem, že nejsem zaměstnanec vašeho podniku? Nebo po městě vyvěsit moje fotky s tím samým? Nemusíte se namáhat, paní kněžno. Mám v odmítání sám dost velkou praxi. Ale vás jsem tím nechtěl urazit. Jenom jsem zvyklý dávat něco na oplátku, když mi někdo dá nějakou věc, a tak podobně.“

„Takže nejste naivní, mladíku. Přinejmenším už jste pochopil, že v životě je vždy něco za něco. Co by to mělo být u vás? Za jeden drink asi ne mnoho, že? A já rozhodně nejsem nějaká studentka, která by tím poněkud zchudla. Třeba nežádám nic? Mám dobrou náladu a chci někomu udělat radost,“ odvětila ona a jemu zabylo ještě hůře.

Rozhodl se alespoň dále vyzvídat a nevzdat to hned, když poté nadhodil: „To vidím sám, že nejste chudá. Už jenom ten masivní prsten s diamantem mluví za vše. Možná se vám nelíbil manžel, ale snubní prsten jistě ano. Máte na šperky vkus – jak je vidět.“

„Ten prsten ale nemám od něj. Je po mém prvním muži. Nechala jsem si jej jako památku,“ opravila ho hned vážně.

„Taky byl ošklivý?“ ptal se Tristan.

Alexandra jenom poněkud zmateně zavrtěla hlavou, a on měl pocit, že se jí v očích objevila bolest.

Ve zmatku se chopila sklenice, již před ni mezitím postavil ten bledý barman, a pozvedla ji se slovy: „Stejně si s vámi připiju, Tristane. I když se ode mě nenecháte pozvat. Na vás. Na někoho, kdo má před sebou spokojený a úspěšný život. Hlavně proto, že se vyhne jisté ženě, která by ho mohla ohrozit. Prohnané mrše s velikou mocí. Mně.“

Tristan se automaticky chopil své sklenice s kolou, než při vyslechnutí celé té její řeči zbledl jako stěna a málem ji upustil na zem.

Alexandra se tvářila nevzrušeně, když ho sledovala, jak ze sebe pak pracně dostal: „Vy mi vyhrožujete? Proč? Co mi hodláte udělat, paní kněžno?“

„Nic, Tristane. Kdyby tomu tak nebylo, nevarovala bych vás předem. Hned vám vysvětlím, jak jsem to myslela. Pokud vás totiž se mnou místní lidé uvidí, pokazíte si pověst. A ta je zde nesmírně důležitá, chápete? Sám jste to dnes večer viděl. Taky je tady jiný důvod,“ objasnila mu klidně žena.

Tristan prudce vyhrkl: „Jaký? Val? Protože žárlí? Je to snad váš životní partner?“

Alexandra se krutě zasmála a ohradila se: „Partner? Toho já si představuji zcela jinak, než jako chudáka, co se plazí před ženou. Val mi pouze patří. Tak, jako mnozí jiní. Dělá to, co mu řeknu. Tohle ostatně platí pro celé tohle všivé město. Tak se snažte takovému postavení vyhnout, jelikož by vás jako poslušného pejska bylo škoda.“

„Taky se jím nemíním stát. Ale to přece nevylučuje setkání s vámi. Nebo snad nesnesete někoho, kdo by vám odporoval?“ vztekal se on.

„V podstatě máte pravdu. Nesnesu to. Hlavně však to, aby v mém soukromí čmouchal nějaký budoucí novinář. Má tajemství jsou sice dobře chráněná, ale lidé jsou prodejní a zrádní. Byl jste už přece varován, a já vám to pro jistotu zopakuji – držte se ode mě co nejdále. Pro vaše vlastní dobro. Nic jiného tím nesleduji,“ přisvědčila ona něčím, co ho dost zaujalo a ještě více podnítilo jeho zvědavost.

Opět se mu v hlavě vynořilo to podezření ohledně toho, jestli v tom není zapletený ten jeho sponzor.

Zadíval se jí upřeně do očí a provokativně pronesl: „A co když vás neposlechnu a budu kolem vás slídit? Co se mnou uděláte?“

Alexandra zrovna zvedala sklenici k ústům a při tom si k ní přičichla. Tristan zaznamenal podivnou věc.

Její chřípí se náhle rozšířilo jako zvířeti a vzápětí se zeptala: „Chcete vidět, jak umím trestat?“

Než jí stačil odpovědět, vychrstla obsah té sklenice. Ale ne na něj. Přímo do obličeje tomu barmanovi. Ten se konečně probral z letargie a vykřikl bolestí. To však ještě nebylo všechno. Následně žena vstala z barové stoličky, mrštně se přesunula k němu, sebrala mu z ramene utěrku, a v ní rozbila sklenici tak, aby se nezranila.

Pak ji rozbalila a vzala muže za ruku, se kterou on – jak už si Tristan předtím povšiml – nějak špatně pohyboval. Tu přiblížila ostrým střepům, jež právě vyrobila, a ač se zuřivě bránil, vypadalo to, že je to marné. Už z toho důvodu, jak špatně nyní viděl.

Vykřikl, protože pochopil, co se stane. V té chvíli se však Tristan odhodlal zasáhnout. Vyskočil z židle a puzen svým soucitem i neodolatelnou touhou dotknout se té ženy, vzal Alexandru za její křehké zápěstí.

„Dost! Přece toho člověka nebudete týrat jen kvůli tomu, co jsem vám řekl!“ vybuchl rezolutně a bez námahy jí odtáhl ruku od té jeho.

Vlastně Michaelovo zápěstí pustila sama a natáhla druhou ruku k té Tristanově, aby se ho podle všeho pokusila poškrábat.

Zbědovaný muž toho ihned využil a téměř poslepu se vydal směrem k toaletám, aby si opláchl obličej. K Tristanovu údivu se ho ale Alexandra škrábnout nijak nesnažila. Ani jinak zranit. A příležitost k tomu při tom rozhodně měla. Byl totiž úplně omámený tím, jak křehké je zápěstí, jež právě držel svou

ohromnou rukou. Zcela se mu schovalo v jeho mohutné dlani a ještě mu zbylo dost místa, když sevřel prsty.

„Neudělala jsem to kvůli vám. Jenom jsem se vám snažila znechutit a ten pitomec mi nalil špatné pití. Potřeboval vzpamatovat. Stejně bych toho sama nechala. Tohle je v podstatě můj podnik a nemíním to tady mít úplně zakrvácené. Chtěla jsem ho pouze vystrašit. Zato vy byste si měl dávat pozor na to, co děláte. Ukázal jste svou slabinu, jíž je váš soucit. Někdo by toho mohl využít,“ uslyšel od ní, a u toho se žena významně zadívala na to, jak jí drží ruku.

Tristan měl hroznou chuť jí nějak sdělit, jak moc se mu líbí nejen to její zápěstí, ale i ona sama, jelikož v tom však neměl praxi, raději to vzdal. Taky byl v šoku z toho, co se před chvílí stalo.

Neochotně ji tedy pustil, aby si nepřipadala uvězněná, a soustředil se na to, co říkala, když se zeptal: „Jak by někdo mohl využít mého soucitu?“

„Tím, že by ublížil někomu, kdo je vám drahý. Jsou i tací, které tohle vyloženě baví,“ vysvětlila mu.

To mu něco připomnělo a prohlásil: „Tohle už se mi stalo. Někdo vyhrožoval, že ublíží mým rodičům. Oni jsou to vlastně pěstouni, ale mám je rád. Tak jsem mu vzkázal, že se pomstím, pokud to udělá. Je to prý nějaká vlivná osoba z tohoto města. Znáte tu někoho takového? Jistě máte přehled o tom, kdo tady má vliv, ne? Myslím tím kromě vás.“

Viděl, jak se zamyslela a opáčila: „Samozřejmě. Ale pokud je stejně mocný jako já, nechodíme si na oči a nevyskytujeme se na stejném území. Tak to dělá každý s tím, kdo je stejně mocný, jako on sám.“

„Zajímavé. Začínám si připadat jako v džungli,“ řekl jí na to Tristan.

„Není snad o tom celý život? Svět je právě takovou džunglí, ne? Místem boje o přežití, a také o moc,“ poznamenala Alexandra.

„A to má být všechno? Jsou přece i jiné věci, ne? Co takový lovec dělá ve volném čase?“ napadlo ho, a při tom se snažil opět něco zjistit o ní.

„Co by dělal? Užívá si. Baví se. Tak, jako já. Vždycky jsem v tom byla dobrá. Královna mejdanů. A tady jde náš král. Bývalý chlapec z dobré rodiny a hvězda místní střední školy. Jenomže už po něm dávno ani pes neštěkne. Tak to je. Jednou jsi dole a podruhé nahoře. A já mám ráda tu druhou polohu. Že je to tak, Michaeli? Snad si to ještě pamatuješ. Už je ti dobře, ty chudáčku? Možná už si konečně vtlučeš do té své vydlabané makovice, že nepiju gin,“ ozvala se na adresu vracejícího se barmana Alexandra tak, že z toho bylo Tristanovi trapně.

Pramenilo to hlavně z té její poznámky o polohách, kterou pronesla. Vyvolávala v něm totiž představy, pramenící z její přitažlivosti a snů, které o ní měl. To ho opět tak rozhodilo, že se musel vzpamatovat a snažit se raději myslet na něco jiného. Zaujalo ho to, co říkala o Michaelovi, protože z jejích řečí vyplývalo, že se zřejmě dlouho znají, a podle všeho nejen zběžně. Tristan usoudil, že by mu tím pádem na ni mohl něco prozradit.

Alexandra mezitím ještě dodala: „Půjdu domů. Čeká mě tam večere při svíčkách ve společnosti jedné prohnané potvory. Čili o samotě. Ty to tu pak zavři, když tady není Val. Asi máš bolesti, ale vyléčíš se potom. To bude tvůj trest za nedbalost.“

Michael – aniž zvedl zrak k Tristanovi – tiše hlesl: „Děkuji vám za záchranu, pane.“

„Není zač. Nerad se dívám na něčí utrpení. A neberu to jako slabinu. Stejně se nezměním. Ani když mě budete zastrašovat, kněžno Alexandro. Když budu chtít něco zjistit, udělám to. I proti vaší vůli. To je zase mé varování. Co mi na to řeknete? Hodláte po někom opět lít alkohol?“ odvětil k oběma Tristan.

„Nemíním se opakovat, mladíku. A nemyslím, že by vám někdo mohl ublížit. Při vaší síle to asi není moc pravděpodobné. Zvláště ne já. Nemám ve zvyku se uchýlovat k fyzickému boji, a vy nejste můj nepřítel. Nebo snad ano? Ale pochopte, že mi není příjemné, když někdo slídí v mém soukromí. Každý má nějaké to tajemství a kostlivce ve skříni,“ reagovala na to Alexandra s vážným výrazem ve tváři.

Zato Tristana její mírný tón přinutil k pokusu o žert, když se zeptal: „Copak vaši manželé nebyli řádně pohřbeni? Kam si pak dáváte šaty?“

Náhle si uvědomil, jakou hloupost plácl a zkroušeně pronesl: „Promiňte mi. Byla to nevhodná poznámka. Nejsem moc zvyklý mluvit se ženami. Myslím tím se staršími ženami. Vy ale nejste o moc starší než já, nebo ano? Kolik je vám let? Vlastně... Tohle taky není vhodné téma k otázkám. Omlouvám se vám.“

Vypadal strašně zmateně a provinile, když jí tohle říkal, a v duchu si opět nadával.

Alexandra se neudržela a nahlas se rozesmála, když říkala: „To bylo vážně roztomilé! Žádám satisfakci v podobě toho, že si přijeme. Jinak se urazím.“

„Dobře, ale platím já. Jako omluvu za to, co jsem řekl. Trvám na tom,“ přikývl Tristan.

„Když jinak nedáte, souhlasím. Michaeli, zvládneš nám přinést vychlazenou kolu a tonic ze skladu, nebo jsi na tom tak zle, že neuvidíš na schody? Podívej se na mě a já to posoudím,“ obrátila se při své řeči Alexandra na nebohého barmana.

Ten konečně zvedl zrak a Tristan si všiml, jak moc ho zasáhl ten alkohol. Michael měl popraskané žilky v očích, a ty byly celé červené. Zamžoural a snažil se zaostřit na Alexandřinu tvář. Potom se zadíval na Tristana a strnul. Vzápětí udělal něco neuvěřitelného. Nejen, že na něj chvíli nehnutě a upřeně zíral, ale nenápadně se chopil jednoho z těch střepů, které stále byly na tom barovém pultu.

Potom dost nenávistně sykl: „Duku? Ty ses vyhrabal z hrobu, parchante jeden? Zase mi ji chceš vzít, že? Ale tentokrát to nedovolím! Vyřídím si to s tebou, ty hnusný zloději žen.“

A než se Tristan stačil vzpamatovat, napřáhl ruku s tím střepem a chtěl ji zabodnout do té jeho, která ležela na barovém pultu kousek od střepů.

Tentokrát to byla Alexandra, která zasáhla. Mrštně oběhla pult, vrhla se k Michaelovi a obě jeho ruce zabořila zápěstími do skleněných střepů. Michael zařval a z jeho rukou se vyvalila krev. Snažil se vytáhnout si sklo z ran, a když se mu to podařilo, podíval se opět s tou podivnou nenávistí na Tristana.

Alexandra už od něj mezitím ustoupila, aby položila svou křehkou ruku na Tristanovu hrud', čímž se ho snažila přimět k odstoupení od baru. Ten byl tím vším tak moc ochromený, že

ustupoval automaticky, a při tom zvědavě sledoval, co se bude dít dál. I přesto si u ní všiml něčeho zvláštního.

Kněžna vypadala nějak podivně ve střehu. Těkala očima po místnosti a její chřípí se chvělo, zatímco sledovala svého protivníka. Muže, co pronesl ta podivná slova a hodlal na něj zaútočit. Tristanovi bylo ihned jasné, že ho před ním chrání, i když neznal důvod.

Michaelovi tekly slzy po tvářích a krev po rukou, ale stále byl schopen postoupit vpřed a vypálil: „Vstal jsi z mrtvých, že? Vrátil ses pro ni. Tak vy to jistě...“

Nestačil domluvit, protože se k nim přihnali ti dva vyhazovači ode dveří.

Tvářili se znepokojeně a Alexandra jim nařídila: „Odvezte ho do nemocnice a ať to tady pak jeden z vás zavře. Taky to tu musíte uklidit a přimět hosty k odchodu. Postupně a v naprostém klidu. Není to přece poprvé, co začal Michael vyvádět. Lidé už jsou na ty jeho výstupy zvyklí.“

To už stáli oba dost daleko od pultu a Alexandra sundala ruku z Tristanova hrudníku.

„Omlouvám se vám za něho. Straší mu ve věži. Bohužel musíme náš přípitek odložit. Doufám, že jste v pořádku. Nezranil vás?“ zajímala se.

Tristan se jí zvědavě a s nadějí ptal: „Slibujete tedy, že si spolu někdy připijeme? A kdo je ten Duke, o kterém Michael mluvil? Proč mě chtěl napadnout?“

„Jak říkám – je to blázen. Zřejmě je na vás nějak vysazený. Asi byste sem už neměl chodit,“ odpověděla mu ona něčím, co se mu vůbec nelíbilo.

Zatím se však nevzdal. Hodlal se s ní opět vidět za každou cenu. Nemohl si pomoci.

„Takže se udivíme někde jinde? Kde? Jsem zvyklý plnit sliby, a pokud jsme si slíbili, že...“ začal Tristan, než ho Alexandra přerušila slovy: „To já taky, ale necháme tomu volný průběh. Snad se ještě někdy potkáme. Ale v podstatě platí to, co jsem vám řekla. Vyhňte se mé osobě, ano? I tomuto klubu. Já vám sem nebráním chodit, avšak je tu Michael.“

„Vy ho nevyhodíte? Proč, když je to blázen?“ podivil se Tristan.

„Nemůžu. Má důležitý úkol, a navíc mě dobře zná. A ve svém stavu je schopen vzít hlásnou troubu a vykřičet do světa různé nesmysly o mé osobě. Nepravdivé – jak musím podotknout,“ sdělila mu.

„Stejně by mě zajímalo to, co říkal o tom Dukovi. Je to jako z hororu. Proč mluvil o návratu z hrobu? On je mrtvý?“ vyptával se jí neodbytně Tristan, zatímco se s ní vydal směrem k východu z klubu.

Tam už na Alexandru čekal taxík, do kterého se ona chystala nasednout.

„Nezlobte se, mladý muži, ale večere čeká. Mám už velký hlad. Takže si tohle téma necháme na jindy, ano?“ odbývala ho unaveným hlasem kněžna.

Tristan se přistihl při tom, že nechce, aby odjela, tak se ji znova snažil vyprovokovat a zadržet narážkou: „A co když budu pátrat a zjistím to sám?“

Alexandra se na něj poněkud smutně usmála a tiše hlesla: „Ušetřím vás té námahy, mladý muži. Stejně byste to zjistil, a nestojí mi to za to. Určitě se najde i někdo jiný, kdo se nad touto skutečností podiví. Lidé jsou všímaví. Někdy až moc.“

„Tomu nerozumím. Čeho by si lidé měli všimnout?“ zareagoval na to zmateně Tristan.

„Duke byl můj první manžel, zvědavý příteli. Proto se Michael tak divně vyjadřoval. Vypadáte jako on. Užijte si zbytek večera. Sbohem,“ oznámila mu nevzrušeně a nastoupila do toho taxíku, který s ní okamžitě odjel pryč.

Tristan tam stál a byl v šoku. Ani nevnímal to, jak ti dva svalovci pouštějí lidi ven a jeden z nich odváží Michaela na ošetření do nemocnice.

„Nemám vám zavolat taxi, pane Albane? Zavíráme,“ promluvil na něj vzápětí ten druhý.

Jenom kývl a bez hnutí vyčkával, dokud jeho vůz nepřijel. I v taxíku zamyšleně seděl a myslel na to, co se dnes večer stalo. Vrtalo mu to hlavou a on se málem zbláznil z toho, jak pořád dokola myslel na svou údajnou podobu s mrtvým manželem ženy, která ho pořád nesmírně zajímala. I přes to její podivné a poněkud zákeřné chování. Chystal se ji posuzovat až poté, co ji lépe pozná. Tak to ostatně dělal s každým a nemínil to měnit. Už proto, jak moc ho Alexandra i navzdory všem těmto věcem přitahovala.

„Milovala ho? Nebo se za něj provdala pro peníze? Mohl bych ji získat, až zjistí, že budu bohatý? Třeba by mě chtěla kvůli tomu? Snesl bych to?“ říkal si, když mechanicky zamířil do svého bytu.

Cítil už velikou únavu z cesty i všech těchto zážitků. Přesto se mu ještě dlouho nedařilo usnout. Stále před sebou viděl Alexandru a myslel na ni.

Ona zatím seděla doma u večeře a téměř ani nebyla schopná jíst. Dnešní večer ji také rozhodil a to, co se stalo v klubu, Alexandru rozrušilo. Mrzelo ji, že byla nucena Tristanovi říct o té jeho podobě s Dukem, ale věděla, že by se to stejně dozvědělo. Jenom doufala, že ho patřičně znechutila svým chováním. Obávala se však, že ne, když tak naléhal ohledně té příležitosti k přípitku. Pouze jí bylo divné, proč na ni takto reaguje, protože znala jeho obvyklé chování k ženám z toho, co jí vyprávěl jeho ochránce.

Myslela na něj stále dokola a před sebou viděla jeho dokonalý obličej a vypracovanou postavu, která už na první pohled prozrazovala jeho velkou sílu. Nakonec se schoulila do klubíčka ve své posteli a přemýšlela o tom, jak v této záležitosti postupovat dále, aby zabránila možné katastrofě.

„Co by se tak asi mohlo stát? Brzy mu začne škola a já ho přestanu zajímat. Nakonec je dobře, že na něj Michael zaútočil. Jistě si další návštěvu rozmyslí a už se v klubu neobjeví. Kde by tak jinak mohl narazit na mou osobu? Nikde. Takže je to v suchu,“ završila nakonec po chvíli úvahy na toto téma.

Jenom se obávala, že to bude právě ona, kdo se už brzy pokusí mladíka vyhledat. Přistihla se při tom, jak se jí do hlavy vracejí myšlenky na Tristana a to takové, až jí z nich bylo stydno.

„Je tak nádherný a silný! Jak mi sevřel zápěstí a při tom mi neublížil. Držel mě tak něžně...“ myslela si v duchu a snažila se takové úvahy potlačit.

Marně. I ve spánku se neklidně převalovala a obsah jejích snů rozhodně nebyl vhodný pro děti. Viděla v nich to, co by si přála s urostlým a pohledným mladíkem dělat a několikrát se vzbudila.

„K čertu s mou divokou krví! Copak jsem se úplně zbláznila? Ochránit. Ne uchvátit. Postarat se o něj a – zmizet,“ vztekala se Alexandra, když se jí dlouho nedařilo opět usnout.

„Co se to se mnou děje?“ říkala si zoufale a věděla, jak zní odpověď.

To bylo nejhorší ze všeho.

20. kapitola – Cizinci s meči

Tristan měl opět svou obvyklou noční můru. Vzbudil se uprostřed noci a na čele měl studený pot. Zase se mu zdál ten sen, v němž nějaký muž bojuje mečem s jiným. Ten má jeho vlastní tvář a útočník jednou rukou drží nějakou ženu. Ta se snaží jeho protivníka – muže s Tristanovým obličejem – marně zachránit. Vzápětí ho ten první zabijí a ona klečí vedle jeho bezhlavého mrtvého těla. Pokračovalo to tím, že spatřil, jak někdo zabíjí vítěze toho souboje, který byl připoutaný a nemohl se bránit. Načež se tam objevil planoucí oheň, jenž vše pohltil.

Hrůzou se probral a uvědomil si, že ona žena měla podobu kněžny Alexandry. Aby taky ne, když tomu tak bylo odjakživa. A nejen v jeho nočních můrách – jak Tristan dobře věděl. Taky v ostatních snech, které ho pronásledovaly. Opět si uvědomil, že má pocit, jako by ji odněkud znal, ale nemohl si vzpomenout odkud. Také ho nyní napadlo, jestli neviděl vlastní budoucnost. Už proto se kdysi rozhodl pro výuku šermu.

Ale pak ho napadlo, jak by to asi mohlo být. Jeho bystrý mozek mu sám napověděl sice neuvěřitelné – ale díky tomu fascinujícímu zjištění – logické řešení. Usoudil, že by mohlo být možné, aby u toho kdysi byl. Napadlo ho to v podstatě podvědomě, aniž by tomu on sám nějak zvláště věřil. Něco ho k této domněnce nutilo.

„Zajímalo by mě, jak její manžel zemřel. A co je na tom s tou naší vzájemnou podobou. Snad mi to pak poskytne nějaké vysvětlení, nebo aspoň vodítko při pátrání,“ přemýšlel, když posléze nemohl usnout a seděl v posteli s pažemi kolem pokrčených kolen.

„Proč se mě tak snaží od sebe odehnat? Pokud jsem podobný muži, kterého milovala, není to logické. A navíc mě před Michaellem chránila. Záhadné. Zatím se na mě všechny ženy věšely a flirtovaly se mnou. Jen ona ne. Jako bych ji v podstatě nezajímal,“ řekl si chvíli poté a schoužil se smutně do peřin.

„Alexandra. Neznamená to snad ochránkyně mužů?“ napadlo ho ještě v polospánku, kdy se opět ponořil do snů o její osobě.

Tentokrát ho asi pod vlivem toho, co si právě řekl, navštívil onen sen s tím, jak se nad ním ona sklání a zřejmě mu přeje dobrou noc nebo co.

Opět se vzbudil a už s naprostou jistotou si myslel: „Je to ona! Musíme se znát. A já už zjistím, odkud. Někdo přece jistě ví pravdu.“

Po tomto rozhodnutí se mu podařilo usnout a už ho nic nebudilo.

Spal až do pozdního odpoledne, načež se vydal na návštěvu ke Smithovi, z něhož mánil to, co ví o Alexandřině prvním manželovi. Nepochodil. Smith se třásl jako králík, a jediné, co z něho Tristan dostal, bylo opětovné varování před kněžnou Alexandrou. Paní Irene nebyla doma, takže se jí zeptat nemohl.

Po zralé úvaze se Tristan rozhodl jít znova do toho nočního klubu. Klidně riskoval nový útok Michaela jen proto, aby získal

nějaké informace. To však nebyl hlavní důvod. Přál si opět spatřit tu, jejíž obraz ho budil ze snů a byl příčinou jeho netečnosti vůči ostatním ženám. Vyhýbal se jim právě proto, že vždycky toužil po té ženě ze sna. Po Alexandře. Tohle už dávno pochopil, i když si z tohoto faktu v podstatě zoufal. Jenomže to bylo kvůli tomu, jak si myslel, že ona není skutečná. A když nyní zjistil, že je, nemohlo ho odradit žádné varování, zastrašování, vyhrožování nebo vydírání.

„Nic na mě neví, a pokud ano, snad zasáhne ten můj sponzor a nedovolí, aby se mi něco stalo. Určitě mu na mně záleží, když to tvrdí Smith. Jenom, aby kvůli mně neohrozil Alexandru,“ napadalo ho, když šel ke vchodu do klubu, kde ho uctivě zdravili ti vyhazovači, kteří ho ochotně pustili dovnitř.

Tristan vešel a zamířil k baru, kde stál Michael. Už byl večer a zábava v plném proudu. U baru a všude jinde se tísnili lidé, takže mladík doufal, že si další útok barman rozmyslí. Viděl, jak čistí sklenice a jeho zápěstí kryjí obvazy. Když spatřil Tristana, nejevil žádné známky překvapení.

Přisunul před něj kolu a prohlásil: „Je mi líto, co se tu včera stalo, pane. Už jsem pochopil, že nejste on. Smith mi to vysvětlil. Vy jste Tristan, že?“

„Ano. Jmenuju se Tristan. A nic se nestalo. Jen mi to trochu není jasné. Kněžna Alexandra říkala, že jsem tomu muži podobný. Myslím tím toho jejího prvního manžela, kterého tak nesnášíte. Proč to? A jak moc podobný mu jsem?“ rozhodl se Tristan zjistit, co se dá od někoho, kdo o tom něco ví.

Výsledek předčil jeho očekávání.

„To hned uvidíte,“ ušklíbl se Michael.

Z kapsy u košile vytáhl poté barman jakousi skupinovou fotografii, kterou mu podal. Byla to na první pohled školní fotka. Tristan si musel sednout, když se podíval na to, co mu vyrazilo dech. Spatřil tam Alexandru s jejími spolužáky a s někým, kdo vypadal úplně stejně jako on sám. Duke totiž skutečně jako by Tristanovi přímo z oka vypadl. Nebyla to jenom vzdálená podoba. Ten muž měl naprosto totožný obličej!

Stáli tam s Alexandrou vedle sebe, usmívali se, a on ji objímal kolem ramen. Vypadali velmi šťastně a Tristan z toho měl podivný pocit. Díky své podobě s ním mu připadalo, jako by tam s ní byl on. Ta myšlenka ho tak omámila, že se dlouho nezmohl na slovo nebo jakýkoliv pohyb. Křečovitě svíral tu fotku v ruce a nemohl od ní odtrhnout zrak.

Michael si zřejmě všiml jeho zaraženého výrazu a poznamenal: „Co jsem vám říkal! Divné, že? Je to foceně dva dny po té jejich svatbě. Ona v té době chodila se mnou, ale v sobotu jsme se pohádali a v pondělí – bum ho – a byla vdaná. Navíc za toho podivína, který si nevšímal holek, i když ony ho dost uháněly. Až na ni. Víím, že z něho měla z nějakého důvodu hrůzu. Zvlášt' od té doby, co její bývalý kluk, nějaký Nicholas, spáchal dost podivným způsobem sebevraždu. Povídalo se, že u toho Duke byl, a nejen to. Prý ho už pár dní předtím zmlátil tak, že musel vyhledat doktora. A to není všechno.“

Tristan doslova visel Michaelovi na rtech, protože konečně narazil na někoho, kdo mu byl ochoten poskytnout nějaké informace. Ale tu se barman zarazil a vyděšeně se zadíval někam za jeho záda. Okamžitě se od něj odtáhl a začal se hned snaživě věnovat přerovnávání sklenic u baru.

Tristan se otočil a za sebou viděl kněžnu Alexandru, jejíž oči svítily hněvem, který čísel i z celého jejího postoje. Vytrhla mu fotku z ruky a zadívala se na ni. Tu se její výraz zcela změnil. Obličej se jí zkrivil žalem. Spatřil, jak jedním prstem něžně pohladila Dukův obraz, a pak na chvíli setrvala v zamyšlení.

Posléze se však vzpamatovala, chňapla po sirkách, ležících na barovém pultu, a než jí v tom kdokoli stačil zabránit, položila fotku do popelníku a zapálila. Tristan si všiml, že se Michael za barovým pultem zoufale snaží být neviditelný. Marně. Alexandra tam za ním šla a ledově ho probodávala očima. Ruce měla zaťaté v pěsti a bylo jasné, že ovládá hroznou zuřivost.

Na Tristana se ani nepodívala, a potom udělala něco zvláštního. Přišla k Michaelovi a něco mu pošeptala do ucha. Zatvářil se už klidněji a ona ho vzala za ruku a odváděla ho dveřmi vedle baru někam pryč. Bylo to velmi podivné. Tristan neodolal a vydal se nenápadně za nimi. Jejího hněvu se nějak nebál a jeho zvědavost stejně převážila strach.

Ocitl se v tmavé studené chodbě, vedoucí zřejmě do sklepa, kde se asi nacházelo skladiště klubu. Tam byly ještě jedny trochu pootevřené dveře a tato mezera mu stačila k tomu, aby zachytil všechno, co se za nimi dělo. Viděl Alexandru, jak stojí se založenýma rukama uprostřed hromady beden s nápoji a potravinami a před ní s hrůzou v očích klečí Michael.

Zrovna jí říkal strachy se třesoucím hlasem: „Ale ty jsi přece říkala, má paní, že kdyby se na tebe někdo ptal, mám mu o tobě všechno říct? Vždycky jsem to tak dělal! Pokaždé, když se o tebe někdo zajímal, řekl jsem mu, že jsi kněžna Albacetrnianová a kde tě najde. Tenhle je navíc podobný té hnusné zrůdě, která mi tě vzala a donutila tě si ji vzít.“

„Jak se opovažuješ prohlašovat o mém milovaném manželovi, že to byla zrůda, a znevažovat jeho památku! K tomu naznačuješ, že jsem ti někdy patřila, což je urážka největšího druhu! Už jsi mě přece jednou zradil, a víš dobře, jak jsi dopadl. Chceš pokoušet můj hněv znova? Tentokrát bych se ale nespokojila s kousnutím! To už by tě ohryzávaly krysy ve stoce, Michaeli. Tak na to pamatuj, než si zase budeš pouštět pusy na špacír a mlít něco o tom, že my dva jsme měli někdy něco společného,“ vybuchla vztekle Alexandra.

Michael se zase roztrásl a opáčil: „Promiň, ale držel jsem se tvých obvyklých instrukcí. Myslel jsem, že když je mu podobný, je jako ti ostatní, co se po tobě ptali.“

„Lžeš! Šlo ti o příležitost k pomstě, že? Nebo je tu pak jiná možnost. Zřejmě už jsi úplně vygumovaný, když jsi nepoznal, že není jako oni. Snad to z nich cítíš a máš informovat pouze takové jako já. Mám dojem, že ti někdo vysál mozek, Michaeli! Řeknu ti to tedy stručně a jasně – jemu nic říkat nebudeš! Nepřeji si, aby o mně Tristan získával nějaké údaje. Jestli mě znova zradíš a poskytněš mu ještě jednu informaci o mé osobě – skončíš jako ti, co jsi je navedl na mou stopu. Pošlu na tebe mé mnichy, a ti už si s tebou poradí. Když mi však pomůžeš, aby se o mně už nic nedozvěděl, povýšíš,“ odpověděla mu tak záhadně, že tomu Tristan vůbec nerozuměl, jen pochopil, že jde o nějaké tajnosti.

Michael se trochu vzchopil, dokonce vstal a pohled se mu rozjasnil, když se jí zeptal: „Dostanu Valovo místo? Tohle naznačuješ, Alexandro?“

Tristan viděl, jak se ušklíbla a poznamenala: „A ty víš, co to obnáší, být na jeho místě? Řekl ti to Val?“

„Ne, neřekl. Ale mám určitou představu,“ dostal ze sebe Michael a v očích měl jakousi naději.

„Vidiš, a proto nemůžeš být na jeho místě! Val je ke mně totiž loajální, na rozdíl od tebe. Proto to dotáhl tam, kde je teď,“ usadila ho Alexandra.

Michael před ní znova poklekl a pronesl: „Já bych tě taky nikdy nezradil, Alexandro! Známe se přece od dětství. Už o tobě tomu Dukovu duplikátu neřeknu ani slovo, když si to nepřeješ. Ale slib mi Valovo místo, prosím. Chci se stát tvým osobním sluhou. Usínat a probouzet se ve tvé ložnici jako Val.“

Alexandra se náhle hlasitě rozesmála a reagovala výsměšnými slovy: „Ty si jako myslíš, že si беру do postele svého sluhu? Opravdu nic nevíš. A co se týče toho usínání a probouzení se v mé ložnici – požádej moje mnichy, ať tě poučí o tom, kdo a kdy se ráno naposledy v mém loži probudil. Usnuli, to ano, ale pak...“

A významně se odmlčela.

Michael najednou úplně zezelenal a rychle se postavil.

Alexandra se na něj nelítostně podívala a sykla: „Takže ti to je jasné? Tristanovi už o mně ani slovo.“

„Stejně tě nechápu. Ty se ho bojíš? Je to tak, že jo! Jako ses bála Duka, a když přijel ten jeho divný otec, donutil tě si ho vzít. Jinak by tě shrábnul stařík. Co se pak stalo, že prý oba umřeli, Alexandro? A co je to celých těch deset let s tebou? Teď se tu navíc objeví kluk, který je mu tak podobný. Jen mi není jasné, že z něj necítím... Proč ho nenecháš odstranit, aby nevyzvídal?“ odvážil se jí říct Michael.

Alexandra na něho přímo zavrčela: „Nestarej se o to, do čeho ti vůbec nic není, Michaeli. A jestli na něj jenom sáhneš, nechám odstranit já tebe. Nikdo na něho nevztáhne ruku, jasné? Ukaž svou loajalitu a já tě odměním. Jinak...“

A Tristan viděl, jak mu naznačila rukou pohyb nože pod krkem. Bylo mu z jejich rozhovoru všelijak a ty divné věci mu vůbec nedávaly smysl.

Pak se Alexandra znova poněkud zamyšleně ozvala: „Stejně jsi mě hrozně rozčlil. Co s tebou? Uvažuji, jak tě potrestat.“

A Michael už potřetí padl na kolena.

Alexandra zavrtěla hlavou a pohrdavě se ušklíbla: „Už chápeš, proč si neberu do postele sluhy? Jste slabí a bojíte se mě. Je pro mě mnohem zajímavější čelit nebezpečí a smrti, než si nechat ubožákem líbat nohy. Odejdi, Michaeli. Je mi z tebe zle.“

Tristan se nyní rychle schoval do temného výklenku v chodbě, kde ho Michael, který se vydal zpět onou chodbou nahoru, nemohl vidět. Když barman zmizel, Tristan se vynořil ven a znova se postavil ke škvíře ve dveřích. Sledoval, co bude dělat Alexandra. Spatřil, jak si sedla na jednu z beden a zamyšleně si podepřela bradu složenýma rukama. Zírala do prázdna.

Vtom se za jejími zády otevřely dveře, které sloužily k zásobování a jako zadní vchod do klubu. V nich se objevil nějaký člověk. Tristan ke svému překvapení spatřil, že je to mnich v typické kutně. Vzpomněl si, jak s Michaelem mluvila o nějakých mniších a to znova podnítilo jeho zvědavost. Zůstal na místě a pozoroval.

Ona se prudce otočila a mnich klidným hlasem se sklopenou hlavou pronesl: „Ať žije dědic!“

Alexandra vstala, usmála se a řekla: „Ave, bratře! Copak se děje? Posílá mi otec nějaký vzkaz?“

Mnich jen přikývl a zvedl k ní hlavu.

„Ne, bratře. Copak tě nepoučili? Nesmíš se mi dívat do očí. Nikdy. Opravdu jsem obklopena hlupáky – promiň mi. Mluv!“ překvapila Tristana tím, co rychle řekla tomu mnichovi.

Muž přikývl a oznámil jí: „Přišel čas boje, paní kněžno! Je tady další z nich. Viděli ho na letišti a víme, ve kterém hotelu bydlí.“

Alexandra k němu natáhla ruku a zajímala se: „Máš potřebné informace?“

Mnich náhle vytáhl zpod kutny jakýsi papír a podal jí ho, aby ho ona bedlivě, avšak rychle přelétla očima, a poté poznamenala: „Není to zase tak hrozné. Je poměrně slabý. Už jsem zažila horší. Lehká kořist. Co všechno ví on?“

„Těžko říct, má paní. Na vaši žádost ho můžeme informovat sami a přivést ho až k vám. Zařídíme to jako obvykle? Vaše území pro vaše bezpečí. Tam, kde jste silná, má paní. Až bude po všem, odklidíme jeho popel,“ odpověděl jí mnich a šokovaný Tristan spatřil, jak jí podal jakousi stříbrnou dýku.

„Ne, teď nejsem silná nikde. Určitě jsi slyšel, bratře, ty novinky. Dokud byl mladý kníže mimo dosah, mohla jsem riskovat. To už teď však bohužel není možné. Co kdyby se k tomu připletl a byl v ohrožení? Mám svázané ruce. Musíte to zařídit

sami. Víte přece, co dělat. Nachystejte na něj past,“ zavržela hlavou Alexandra a snažila se mu dýku vrátit.

Tu mnich namítl: „Obávám se, že bez vaší pomoci to nezvládneme. Troufám si odhadovat, že jde přece jenom spíše po vás, než po vašem majetku. Podle našich informací je svobodný a dost majetný. Jistě si s ním lehce poradíte. Nejspíše už slyšel o vaší kráse a chce vás uchvátit do svého...“

Alexandra ho vztekle přerušila: „Nepoužívej slova, která tvému postavení nepřísluší, bratře. Ani nevíš, co znamenají, a nechtěj to vědět. Už toho mám dost! Budu si muset vážně promluvit s otcem. Začíná být senilní, či co? Já vím, že mu za mnohé vděčím, ale poslední dobou mi připadá, že podrývá veškerou mou snahu o to, splnit slib, který jsem kdysi dala. Moc dobře vím, o co mu jde. Přesvědčuje mě o tom, abych upřednostnila vlastní zájmy před ochranou knížete. Ale to já nikdy neudělám. Vinou jeho chyby jsem teď tak slabá, že nejsem schopna boje. Takže si musíte poradit sami.“

„Ale jak, má paní? Přece víte, co ten netvor dokáže. Může nám ublížit, a my proti němu nemáme obranu. Vy ano. My jsme lidé a mniši. Máme pouze ochranu našeho pána a jeho moc,“ prohlásil se zoufalstvím v hlase mnich.

„Tak proč se na ni konečně jednou nespolehnout? Je nejvyšší čas, bratře. Jste dost schopní na to, abyste se mu postavili, ne? Bojujte lstí. Tak, jako já. Také nejsem příliš silná, ne? A umím zvítězit,“ odsekla mu netrpělivě Alexandra.

Mnich se na ni zkroušeně podíval a velmi tiše, až bázně jí navrhl: „Možná, má paní, by tedy nebylo od věci udělat to, co vám

otec navrhuje. Spojit své síly s mladým knížetem. Otec říkal, že jeho síla je nesmírná a ochránila by vás.“

Alexandra po jeho slovech přímo vybuchla: „Takže je to pravda! Už toho mám dost, jak je otec proti mně, když vykládá bratřím takové bludy. Bratře, copak jsi nepochopil, že to právě nesmím udělat? Pro jeho bezpečí.“

Načež provedla něco zvláštního. Vzala onu dýku a lehce se řízla na vnitřní straně předloktí. Přistrčila svou krvácející ránu mnichovi před oči.

Ten před ní ustupoval, na což ona reagovala slovy: „Neboj se, tobě nemůže ublížit. Máš však ponětí o tom, co by se stalo, kdyby se k ní dostal on? Povím ti to, protože od otce se to zřejmě díky jeho přístupu nedozvíš. Poznali by ho, šli by po něm a zabili ho. Proto se s ním nesmím spojit. Měla jsem klid, dokud to ti packalové kolem mě nezvorali. Podcenili jeho intelekt a sílu. Stále zpochybňujete to, co dokáže tato krev, že? Nemáte ponětí, jaké to je a co tohle obnáší. Jaké hrůzy a prokletí. Buďte tomu rádi.“

Potom Tristan viděl, jak si Alexandra ranku olízala a krev okamžitě přestala téci.

Mnich se zeptal: „Takže nám opravdu nepomůžete, paní kněžno?“

Alexandra se na něj zlostně podívala a sykla: „Mám svých starostí až dost. Stačí mi to, co dnes provedl ten pitomec Michael, a ještě tu musím řešit chyby jiných. Všechno abych dělala sama. Sved'te knížete na falešnou stopu. Nesmí mě tady najít. Jinak bude dědic v nebezpečí.“

„A pokud se nám to nepovede?“ otázal se mnich.

„Potom vám pomoz ten váš Bůh. Protože až si to vyřídím s ním, přijdete na řadu vy. Bude to vaše krev, kterou prolíji. Nevinná krev,“ zavrčela ona, a on jí s hrůzou v hlase velmi nesměle a nesmírně tiše sdělil: „Řeknu to otci. Nebude se mu to líbit.“

„Nápodobně. Já jeho názory poslední dobou taky nesdílím. Nestavte se proti mně a nesnažte se mě zradit. Takoví lidé už leží v tmavém hrobě. Tu zbraň si pro jistotu nechám, bratře. Mimochodem – udělali jste chybu. Není vysvěcená, že? Zapomněli jste na to. Jak se chcete postavit mým nepřátelům, když se nejste schopni postarat o detaily? V boji může být každá chyba osudná,“ opáčila nevrle Alexandra.

„Otec říkal, že na vaše výhrůžky nemáme dát. Prý nám neublížíte. Ale bojím se,“ odvážil se říct mnich.

K Tristanovu údivu se ona zasmála a přisvědčila: „To je taky pravda, bratře. Jenom ti ukazuju zuby. Nejsi můj nepřítel, ale spojenec. Chci tím docílit toho, abys byl ve střehu a dával si větší pozor. A o tvém strachu samozřejmě vím. Cítím ho. Příště se ti ho už snad podaří v mé přítomnosti potlačit, bratře.“

„Jsem ve střehu, paní kněžno. Nebojte se. Víím, že je mladý kníže poblíž, i když nevím, kde. Je mi líto, že máte starosti,“ hlesl soucitně mnich.

„Nedělej si hlavu s lítostí nad někým takovým, jako jsem já, bratře. Plýtváš svým soucitem,“ ušklíbla se Alexandra a muž v kutně poté odešel.

Kněžna opět osaměla a Tristan viděl, že má vztek. Najednou pristoupila k polici s vyloženým vínem a se vzteklým výkřikem ji prudce shodila. Pak i další. Rovněž vzala několik beden a

rozházela jejich obsah kolem. To ji zřejmě uklidnilo, protože se vydala zpět nahoru do klubu.

Tristan našťestí stačil zareagovat a schovat se do toho výklenku. Prošla bez povšimnutí kolem něho a on se po chvíli odvážil jít také nahoru. Z těch jejích dvou rozhovorů byl už pěkně zmatený a ještě zvědavější než předtím, pokud to vůbec bylo možné.

Když se opatrně vynořil ze dveří vedle baru, Michael a ani nikdo jiný si ho našťestí nevšiml. Předstíral, že přišel zpátky z toalety a objednal si další kolu. Na Michaelovi bylo vidět, že je vylekaný a zaražený, a Tristan se tomu ani nedivil.

Zřejmě se obával jeho dalších dotazů, ale zbytečně. Bylo mu Michaela docela líto, i když na něj předtím zaútočil. Nemínil ho tedy trápit a riskovat Alexandřin hněv vůči němu. Rozhodně ne zrovna v této chvíli, kdy přemýšlel o něčem jiném. Konkrétně o věcech, které viděl a vyslechl. Nedávalo mu to žádný smysl. Čekal, až se tam zase objeví Alexandra, což se po chvíli skutečně stalo.

Vydala se k němu, aby na něj tentokrát promluvila, a to slovy: „Vy teda máte pro strach uděláno! Nebo je to zvědavost, co vás zde opět přivedlo? Zřejmě ano, když uvážím to, jak jste se díval na tu fotku.“

„Jen jsem si chtěl ověřit to, co jste říkala. Ta podoba je skutečně zarážející, nemyslíte? Čímpak to asi je?“ řekl jí na to Tristan a tázavě se na ni zadíval.

„Zřejmě náhoda. Je přece znám fakt, že každý má někde nějakého dvojníka, ne? Já doufám, že mě se to netýká. Nemíním se

jednou setkat s nějakou svojí kopií. Děšivé,“ pokrčila rameny Alexandra.

„Jsem tady i z jiného důvodu. Tím je náš přípitek. A chci se vás na něco zeptat. Jenom nevím, jestli je to vhodné. Mám k tomu ale velmi důležitý důvod, který vám pak sdělím, pokud se mi potvrdí to, co...“ začal Tristan, když tu si všiml, že ona zpozorněla.

A nejen Alexandra. I Michael, který úplně zbledl. Podívali se po sobě se zděšením v očích a Tristan si všiml, že se dotkla něčeho, co měla v pootevřené kabelce, která jí visela přes rameno. Nějak pochopil, že se jedná o dýku, kterou dostala od toho mnicha, i když ten předmět neviděl.

„Alexandro! Kdo je to? Co je zač? Ty jsi ho čekala? Nevarovala jsi mě!“ vyrazil ze sebe Michael.

„Ne. Ale tuším, kdo to asi je. Mám jisté informace,“ opáčila ona a zatvářila se velmi vážně.

„Musím pryč. Mohl by zjistit, co se stalo s ostatními. Půjdu zadním vchodem. Vezmi si teď k baru někoho jiného. Nechci toho parchanta radši ani vidět. Hodně štěstí, má paní. Dávej si pozor,“ pokračoval záhadně Michael a zmizel tam, odkud předtím přišli.

Alexandra jenom přikývla a Tristan si všiml, že se dívá ke dveřím, v nichž se měl zřejmě někdo zjevit. Jenom nechápal, jak to může vědět. V jejích očích se zračil strach, který se snažila překonat.

Potom se obrátila k němu a její chování vůči němu se zcela změnilo - a to včetně způsobu řeči.

Už v něm nebyl prvotní odstup a uctivost, ale spíše nevraživost - to když dost rozhodně prohlásila: „Obávám se, že náš přípitek musíme opět odložit, Tristane. Mám tady nějakou práci a kromě toho budeme zavírat a pořádat soukromý večírek. Odejdi, prosím. Hned.“

V té chvíli se u dveří objevil jakýsi muž. Byl vysoký jako on sám, což nebylo příliš obvyklé. A vypadal tak nějak krutě a rozhodně – jak Tristana napadlo, když se na něj zadíval. Jeho oblečení bylo drahé, včetně luxusního dlouhého pláště. Co ho však zarazilo nejvíce, byl meč, který se mu houpal u boku!

Tristan si hned vzpomněl na ten souboj ze sna a byl ve střehu. Dostal podivný strach o Alexandru, a navíc se přistihl i při žárlivosti.

A právě ta ho donutila k tomu, aby uštěpačně pronesl: „To je mi pěkná pohostinnost! Nejdříve mi řeknete, že tu můžu kdykoliv přijít, a najednou mě vyháníte! Třeba bych taky chtěl na ten váš večírek? Co musím udělat, abych byl pozván?“

Alexandra nad tím udiveně pozvedla obočí, ale pak mu povýšeně odpověděla: „Nic, protože tam prostě nebudeš. Tvá přítomnost zde není žádoucí, jelikož o šťouraly v mém soukromí nemám zájem.“

Tristan se však nedal vyvést z míry a poznamenal: „Nějaké soukromé šlechtické orgie? Třeba bych o tom skutečně mohl pustit nějakou kachnu do novin? Co takhle – soukromý klub místní kněžny hostil podivnou párty s muži, přestrojenými za mnichy. Dost odvaz, ne?“

„Ty jsi poslouchal můj rozhovor s mnichem? Co si to dovoluješ? Ihned odejdi!“ zavrčela ona s pohledem na příchozího, který se vydal jejich směrem, jako by ho navigoval nějaký kompas.

Tristan se na něj také schválně podíval a nadhodil: „To je zvláštní člověk, když má u pasu meč! Podivín, ne? Nějaký sběratel starožitností? Nebo bojovník. Taky jsem dobrý šermíř. Co kdybychom vás pobavili soubojem? Určitě na toho šaška stačím. A vítěz bere vše – co říkáte?“

„Tím myslíš co, otravný slídile!“ zachmuřila se žena.

„Přípitek a rozhovor s vámi. Co jste tím myslela vy?“ sdělil jí s vítězným úšklebkem Tristan.

„Souboj nepřichází v úvahu. Tohle není soupeř pro tebe. Zmiz odsud!“ odsekla mu nevrle Alexandra.

„Proč ne? Snad s ním nebudete šermovat vy? Umíte to vůbec? Jste tak křehká, až...“ namítl on, než se na něj zoufale zadívala a naléhala: „Prosím, Tristane. Poslechni mě a odejdi.“

Tristan se znova zadíval na podivného příchozího, a pak na ni. Stále cítil prudkou nechut' k tomu, nechat ji tam s ním samotnou.

„Myslím, Alexandro, že si mě asi pletete s nějakým zvířátkem. Ta se prosí. Já si dělám, co sám uznám za vhodné. Zůstanu tady,“ oznámil jí rozhodně.

„Zvířátko bych prostě vykopla za dveře. Tebe slušně prosím a nebudu to opakovat. Chceš zažít tu ostudu, abych tě nechala vyvést ven?“ reagovala na to stále nervóznější Alexandra.

To už se k nim ten návštěvník přiblížil na pár kroků a ona hodně ztišila hlas, když vzápětí dodala: „Neupoutávej na sebe pozornost.“

Potom už se vydala k příchozímu, kterého oslovila: „Vítejte na mém území, kníže. Už jsem zaslechla tu zvěst o vašem příjezdu zde. Nechápu však, proč jste přišel na toto místo ozbrojen? Jistě je vám známo, že jsem vdova.“

„To je mi sice známo, ale slyšel jsem podivné věci. Zřejmě vás i přesto někdo chrání. Jinak si nedovedu vysvětlit záhadné zmizení několika z nás. Co mi k tomu řeknete?“ reagoval na to návštěvník.

„Že jste podezíravý a nedůtklivý, kníže. Mám snad po svém boku nějakého muže? Jistě, že ne. To by přece vešlo ve známost. Zřejmě se našincům stávají i nehody,“ odvětila nevzrušeně Alexandra.

„No, myslím, že si dám pozor, aby se mi při pobytu v této zemi nic takového nepříhodilo. Musím uznat, že i ty ostatní pověsti o vás nijak nelhaly. Jste velmi krásná. Proto jsem ostatně přijel. A majetek, který po sobě váš manžel zanechal, se určitě také příliš neztenčil. Nebo snad ano? Vlastně to nebyly jeho peníze, ale ze slušnosti pomlčím o tom, jak jste k nim přišla. Nemíním si rozhněvat ženu, která bude ozdobou mého sídla. Učiním vás svou favoritkou, pokud něčím nevzbudíte můj hněv. Nějakými triky, například,“ opáčil ledově návštěvník.

„Jak bych mohla, kníže? Jsem pouhá žena, kterou jste svým příjezdem poněkud zaskočil. Nemohu se měřit s vaší silou a tím, jak chytře jste si počínal, že jste mě našel. V podstatě jsem smířená s osudem,“ pronesla stále velmi klidně Alexandra.

Muž se ušklíbl, políbil jí ruku a spokojeně prohlásil: „To je dobře, paní kněžno. Já jsem rozhodně velmi potěšen tím, že jsem vás našel. Přejdu tedy rovnou k věci. Chci vědět, jak velký majetek máte a...“

Tristan už to nevydržel. To, co říkal, se mu nelíbilo a bál se o Alexandru. Cítil, že pro ni ten muž s mečem znamená ohrožení, a nejen to. Nebylo mu příjemné slyšet ho mluvit o jejím majetku.

„Co když jí ublíží? Jistě se ho bojí. Chová se jinak, než předtím. A ten parchant má meč! Sám vím, jak je tato zbraň nebezpečná. Dokáže i zabít – už podle toho mého snu, v němž je i ona. Musím jí pomoci, i kdyby se jí to nelíbilo!“ umínil si v duchu.

Pak odvážně předstoupil před návštěvníka a přerušil jeho řeč tím, že razantně vypálil: „Co vy jste vůbec zač a proč tu otravujete paní kněžnu? Co je vám po jejím majetku? Jsou to snad její peníze, ne?“

Mužův pohled ztvrdl a Alexandra se ihned postavila mezi ně, zatímco on se jí zeptal: „Kdo je ten drzý člověk? Jak se opovažuje se mnou takto mluvit? Já už ho naučím poslušnosti!“

Tristan už se poté nezmohl na slovo, poněvadž ho zcela odrovnalo, jak ho Alexandra vzápětí šokovala: „Omlouvám se, kníže. Je to můj sluha, kterého mám na potěšení v loži. Zřejmě mu na mě začalo až příliš záležet, a proto se mě teď snaží chránit. Nechám ho vyvést a poučím ho, aby to propříště neopakoval. Ostatně – to už asi po dnešku ani nebude nutné.“

„To jistě ne. Tohle vám totiž nebudu tolerovat. Zařídím, abyste mu byla lhostejná,“ mračil se nevrle muž.

„Není třeba. Stejně už mě nikdy neuvidí. Nemusíte to dělat, kníže,“ zareagovala na to Alexandra tak, že se Tristan zachvěl hrůzou.

Její poznámka o tom, že už ji nikdy neuvidí, ho tak strašně rozhodila, že se s ním houpal celý svět, a ke všemu se ho vzápětí chopili ti dva svalovci. Ti ho posléze táhli pryč, k východu z klubu. Tristan se jim snažil vytrhnout, ale než stačil něco udělat, dostal ránu paralyzérem, což mu zabránilo i ve snaze křičet. Celý ochromený se od nich pak nechal táhnout ven. Pouze ještě zahlédl to, jak se Alexandra v družném hovoru vydala k jednomu z boxů, kam se ona i ten nepříjemný cizí muž usadili.

21. kapitola – Zatčen a propuštěn

Když se Tristan probral z ochromení, přičemž ho hlídali ti svalovci, snažil se je přemluvit, aby ho pustili zpět za Alexandrou, protože se o ni bojí. Ale při jeho prosbách se v jejich odulých tvářích se nepohnul ani sval. Pochopil, že je to marné. Dělal jen to, co jim jejich paní přikáže, a nic více. Přivolali mu taxi a nacpali ho dovnitř. Jeden z nich se vydal k taxikáři a sdělil mu adresu, kam má Tristana zavézt. Do jeho pronajatého bytu v tomto městě. Cestou rozrušený mladík prosil řidiče taxíku, aby to obrátil a vrátil se ke klubu, ale bylo to marné, jak brzy zjistil.

Muž mu pouze stroze sdělil: „Je mi líto, ale mám své instrukce, pane. Dostal jsem zapláceno za to, že vás odvezu domů, nikam jinam. A nepokoušejte se mě potom přesvědčit, abych s vámi jel zpátky! Klidně si vezměte mého kolegu, když tak trváte na zpáteční cestě. Já s tím nechci mít nic společného.“

„Copak, bojíte se kněžny Alexandry? Všichni se jí tu jenom bojí. Ale teď je v nebezpečí ona, chápete? Já jí chci pomoci! Kolik jste dostal, abyste byl hluchý a slepý k utrpení bližního? Ona je přece člověk a žena v ohrožení!“ promlouval k němu naléhavě Tristan a v hlase měl zoufalství.

„Ta určitě! Pokud jsou v pekle porodnice, narodila se ona právě tam. Nechci s ní mít žádné drobné, jasné? Mám rodinu.

Takže se smiřte s tím, že vás vysadím tam, kam mi ti její svalouši nařídili, a nikde jinde. A nechci slyšet už ani slovo, mladíku,“ opáčil taxikář s notnou dávkou nevrlosti a odmlčel se.

Tristan rovněž, protože ho usadila mužova slova o tom, že má rodinu. Nestál o to, aby byli kvůli němu v ohrožení nevinní lidé. Jinak mu to však stále vrtalo hlavou a rozhodně to nemínil vzdát. A tak ihned poté, co ho řidič vysadil u domu, kde bydlel, zavolał si jiné taxi a vracel se zpět do toho klubu. Hodlal se do toho cizího muže opět pustit a zamezit jednání, které by mohlo tu děsivou kněžnu nějak ohrozit a způsobit její odjezd.

„Škoda, že tu nemám meč! Jak ji mám bránit? Snad ona něco vymyslí. O někoho se bojí – to je jasné z toho, co říkala tomu mnichovi. Kdopak asi je ten její dědic a mladý kníže? A kam ji ten namyšlený hnusák míní odvézt, když mluvila o tom, že už ji nikdy...“ říkal si, ale ani to nedokázal domyslet, jak se mu z toho pomyšlení dělalo zle.

Když dorazil ke klubu, poslal taxi pryč a nenápadně se k němu blížil. Zjistil, že se tam už nesvítí a nikdo tam není. Aspoň na první pohled. Zřejmě se mezitím všichni lidé opět vytratili. Ostatní určitě. Ale stejně si nebyl jistý, jestli vevnitř někdo nezůstal. Konkrétně Alexandra a ten její nepřijemný společník.

Tristan si představil, co by tam taky spolu mohli teď dělat, a udělalo se mu ještě hůře. Napadlo ho totiž, že by to u ní nemuselo být dobrovolné. Ten muž mu připadal jako násilník, aniž věděl proč. Čišela z něj velká krutost, a rovněž i aura moci – jak si uvědomil.

Nyní mladík přemýšlel, jak se dostat dovnitř, a co se asi stane, až dorazí na místo, kde jsou ti dva. Pokud se ovšem stále nacházejí

v tom klubu. Aniž nějak zvlášť přemýšlel nad tím, co dělá, snažil se otevřít přední dveře. To se mu však nepodařilo, poněvadž byly zamčené. Najednou ho napadlo, že by tak nemuselo být s těmi zadními, a vydal se tam. Byla dost tma a on se v ní špatně orientoval. Málem se přerazil o nějaké volně pohozené krabice, ale nakonec dorazil na místo. Opět se chopil kliky, ale než ji zmáčkl, uslyšel sirénu a oslepilo ho prudké světlo. Pak zaslechl také volání, aby si dal ruce nad hlavu, a pochopil, co se děje. Spatřila ho projíždějící policejní hlídka a usoudila, že se snaží o vyloupení nočního klubu.

Tristan dostal nápad. Jelikož už mu bylo jasné, že u policistů zřejmě nevzbudí soucit vysvětlování toho, že se snaží pomoci místní mocné kněžně se špatnou pověstí, rozhodl se tomu dát volný průběh. Proto na jejich otázky nijak neodpovídal a nesnažil se hájit. Odříkali mu jeho práva a on se jimi hodlal přesně řídit. Využít toho, že může mlčet. S pouty na ruku byl usazen do policejního vozu a vezen pryč. Cestou ho napadlo i něco jiného. To, že by mohl vyzkoušet svého sponzora.

„Možná ho tohle vyláká z úkrytu, anebo to zabrání v odjezdu kněžně Alexandře. Každopádně ona jistě pochopí, že jsem jí nechtěl vyloupit klub, ale snažil se ji zachránit. Nebo mě tím bude chtít vydírat a ten, co se o mě stará, zasáhne. A já odhalím jeho totožnost. Snad dělám dobře, když tak postupuji,“ promýšlel si v duchu, zatímco mlčky hleděl z okna policejního vozu.

Slyšel, jak se o něm policisté baví a jeden říká: „To je ale svalovec, co? Ještě, že se s námi nepral. Asi bychom to pěkně schytali. Ani neutíkal. Co je to za divného týpka? Na zloděje je moc neopatrný a draze oblečený. Vypadá spíš jako nějaký slušňák a model, než chmaták. Viděl jsi ten jeho obličej? Ten by se spíše

hodil Valovi mezi ty jeho hošánky. Že by to byl jeho zoufalý pokus se tam dostat?“

Tristan se zrovna chystal k tomu, aby jim řekl, že rozhodně nepatří mezi prodejné hochy Valeriana Mala, ale to už auto zastavilo před místní policejní stanicí. Vytáhli ho ven a odvedli dovnitř. Už předtím se z něj marně snažili dostat jméno jeho právníka a to, co tady ve městě vůbec pohledává. Ale on jim to neřekl, a ani se k tomu nechystal. Nyní čekal, že ho zavřou do cely a obviní. Zamířili s ním k pultu s jejich kolegou, který se tvářil vážně, a bylo na něm vidět, že s nimi chce o něčem mluvit. V jeho tváři byl přímo děs, když si jednoho z nich zavolal stranou a něco mu šeptal do ucha.

Ten byl očividně udivený, načež přišel k Tristanovi a odemkl mu pouta se slovy: „Jsi volný. Padej odsud a už se nikdy nikam nedobývej, jasné? Jinak si příště posedíš.“

„Ale jak to? Co se stalo? Vždyť jste mě přistihli při činu a...“ podivil se Tristan, než ho policista přerušil slovy: „To snad není pravda! Tobě to vadí nebo co? Asi bys byl radši v cele s někým, kdo by si pobyt v malém prostoru s takovým krasavcem pěkně užil! Nejsi normální, hochu. Sice tvou orientaci chápu, ale radím ti dobře – vyhni se takovým zážitkům. Ti chlapi tam nejsou zrovna něžní.“

„Tak to není. Jenom by mě zajímalo, jak je možné, že mě pouštíte. Kdo vám k tomu dal pokyn,“ odsekl prudce Tristan.

„Když to chceš vědět, tak tvůj právník, jehož jméno jsi nám z nějakého důvodu tajil. Že by mladický vzdor? Bud' rád, že má jistý vážený člověk v tomto městě pochopení, ale i tak. Nepokoušej jeho nervy a hlavně ty naše. Protože pokud tě tady ještě někdy

uvidím nebo tě chytíme při vloupačce, nepomůže ti ani to, jak vlivný člověk za tebou stojí. Nestojíme o sprosté zloděje, jako jsi ty," oznámil mu vážně on.

Tristan se divoce ohradil: „Já nejsem žádný zloděj. Jenom jsem chtěl mluvit s paní kněžnou. Zapomněl jsem jí něco říct a zaslechl jsem ji mluvit něco o jejím možném odjezdu, tak mě napadlo, že se tam vrátím a zkusím ji ještě vyhledat. Nevíte, kam by asi tak mohla v tuto hodinu jít?“

„Kam asi? K sobě domů," usoudil policista.

„A to je kde? Musím s ní mluvit," reagoval na to on.

„Nezlob se, ale na to jsi příliš nedůvěryhodný. Ona by si jistě nepřála, abys jí slídl i u domu. Spokoj se s tím, že na tebe nepodá žalobu. Proto tě pouštíme, víš?“ ušklíbl se muž zákona.

„A jak víte, že na mě paní kněžna nepodá žalobu?“ napadlo ho se jich zeptat.

„Protože nám to řekl její právník, ne? Jsi nějaký až moc vylekaný, na to, že jsi nic neprovedl. Asi tě tak vyplašila ona, že? Raději by ses jí měl vyhnout. To je má dobrá rada. A nedělej si s ní starosti. Ta už je jistě v posteli a určitě tam není sama," zachmuřil se druhý z policistů.

„To je možné. Byl tu takový nepříjemný chlap, a ten se choval divně. Možná byste měli zasáhnout a vzít mě k ní. Já ho identifikuju a vy zatknete," naléhal už v návalu zoufalství prosebně Tristan.

Jeden z policistů se zasmál a poznamenal: „Už vím, o co ti jde! Chceš se dostat do její postele? Sice jsi výstavní krasavec, ale

pochybuju, že bys uspěl. Ta si určitě vybírá poněkud starší ročníky. Ženy mají rády především zkušenosti, a co jsi ty? Pískle, které zrovna vyletělo z rodného hnízda. Podle všeho se tu chystáš studovat, takže jsem se trefil, že?“

Tristana jeho řeči zabořily tak, že už se nezmohl ani na jediné slovo a zkroušeně odcházel.

Za sebou ještě zaslechl slova: „Zase jeden z těch chudáků, co se nám pomátli při pohledu na kněžnu Alexandru. Zrovna minulý týden jsme tady krotili jiného takového šílence. Málem nás umlátil kyticí růží, když jsme se ho snažili zatknout. Tenhle ale naštěstí není agresivní. Spíš skleslý.“

„No, je fakt, že ona je kus. Superkočka. Ty její boky mi nedávají spát. Ale když se jí podíváš do očí, jde ti mráz po zádech. Radši ji nechat být. O takových ženských si vážně můžeme nechat jen zdát,“ doplnil jeho řeč druhý z nich s trpkým povzdechem.

Jeho poznámka o snech Tristana už zcela rozhodila. Doslova se vyploužil z policejní stanice a pokračoval v cestě pěšky. Pomalu ani nevnímal, kam jde a co se kolem něj děje. Stále musel myslet na to, kde asi je Alexandra a co s ní bude. Báł se o ni a hrozně žárlil na toho neznámého muže s mečem.

Ponořen do svého žalu a myšlenek mířil ulicí, když tu ho probral zvuk klaksonu nějakého auta. Podíval se vedle sebe na silnici a poznal vůz právníka, který ho vítal ve městě. Smithe. Smith ho posunkem vyzval, aby k němu nastoupil, a Tristan tak učinil. V autě se na něj zadíval a mladík okamžitě poznal, že starší muž spal a probudili ho. A povšiml si i něčeho

jiného. Vylekaného výrazu, plného obav, který doplňovalo to, jak se navzdory nočnímu chladu právník opět mohutně potil.

„Máte vůbec rozum? Procházet se tady jen tak. Mohl vás někdo přepadnout!“ pokáral ho právník, načež se rozjel směrem k Tristanovu bydlišti.

„Kde jste se tu vzal vy? Na stanici jste přece nebyl,“ zajímal se zvědavě mladík.

„To nebyl. Pouze jsem tam volal. Jsem tady kvůli tomu, abych se přesvědčil o tom, že jste v pořádku. Chovali se k vám slušně? Co jste to vůbec prováděl, že vás zatkli?“ odsekl mu popuzeně Smith.

„A jak jste se o tom vůbec dozvěděl? Neřekl jsem jim, že se my dva známe ani důvod mého konání!“ nedal se odbýt Tristan.

„Slyšel jsem. Jste hrozně tvrdohlavý a zřejmě se tu pokoušíte o to, zničit si život, ne? Ani mně nesdělíte, co jste tam dělal?“ reagoval na to právník.

„Vy jste mi na mé otázky rovněž neodpověděl, pane Smithi. Kdo vám dal vědět, že mě zatkli?“ trval na svém tvrdohlavý mladík.

Smith si povzdechl a prohlásil: „To vám říct nemůžu. Ale povím vám něco jiného, Tristane. Můj klient je velmi znepokojen tím, jak se chováte. Nelíbí se mu především to, že se stýkáte s tou...“

Tristan ho nenechal domluvit a rozzuřil se: „Vzkažte vašemu klientovi, že pokud chce řídit můj život, musí mi odhalit svou totožnost. Jinak ho poslouchat nebudu a udělám to, co sám uznám za vhodné. Nechci být nevděčný, avšak podlézat taky nikomu

nebudu. A už vůbec ne osobě, která nemá ani tolik slušnosti, aby mi prozradila, kdo je a proč se o mě tak stará.“

Starší muž si trpce povzdechl a poznamenal: „Měl bych si asi pořídit prášky na uklidnění, protože mě v blízké budoucnosti zřejmě čekají probdělé noci. Co vaše studium, Tristane? Máte se soustředit na svou budoucnost a ne pronásledovat nevhodnou ženu. Už proto, že ona si to nepřeje.“

Tristan opět posmutněl a zkontroloval, což se projevilo tím, že řekl: „Je mi líto, že jste kvůli mně musel vstávat. Nechci vás trápit, ale pochopte, že nemůžu jednat jinak. Nejsem žádný lump a nemínil jsem nic ukrást, ani se tam vloupat. Báł jsem se o Alexandru. Přišel za ní takový divný člověk s mečem. Nějaký kníže. A ten s ní mluvil nepříjemným způsobem. Povíдали si něco o tom, že s ním odjede – jak jsem pochopil. Já musím zjistit, kde Alexandra je. Pomůžete mi? Jen se chci přesvědčit, že je v pořádku.“

To už dorazili na místo a zastavili.

Smith se smutně zadíval na Tristanův zoufalstvím zkřivený obličej, a pak pronesl: „Uklidněte se, pane Albane! Vždyť jsem vám přece říkal, že za ní takoví muži jezdí každou chvíli. A ráno už tu nejsou. Zato ona ještě nevytáhla paty z města. Jistě neodjede. A i kdyby ano – co vám po ní?“

„Určitě bude v pořádku? Jste si tím jistý? Ten chlap byl ozbrojený!“ hlesl stále tak zoufale Tristan.

„Pochybuji, že by pozvedl zbraň vůči ženě, když je to šlechtic, ne? Sice toho o jejím způsobu života moc nevím, ale tohle ano. Ženy s mečem nebojují,“ namítl starší muž.

„Stejně se mi to nelíbí. Opravdu nevíte, jak zemřel její první manžel? Víte, ten můj sen... Ta noční můra je o souboji s mečem, a já jsem zjistil, že Duke byl v obličejí...“ začal znepokojeně Tristan, když ho pro něj nepochopitelně Smith zarazil slovy: „Nezlobte se, ale pro mě je na takový rozhovor příliš pozdě. Chci se jít ještě trochu vyspat. Vy byste měl také. Slibujete, že už se pro tuto noc uklidníte a půjdete domů? Mějte soucit se starým člověkem s vysokým tlakem, prosím.“

„Udělám to jenom kvůli vám. Ale chci, abyste mi dal vědět, jestli je Alexandra v pořádku. Nebo myslíte, že nějak zareaguje na to, jak jsem se pokoušel...“ držel se svého mladík, než Smith rezignovaně dodal: „Ona o tom ví, Tristane. Už na to zareagovala. Je to její klub a já jsem musel jednat jejím jménem, víte? A to pro mě znamená zjistit si předem, jak. Abych ji něčím nerozhněval.“

„Takže vám to dala vědět ona? A ta vlivná osoba... Je to zvláštní. Jakou souvislost má ona a ten můj...“ přemýšlel Tristan jako o život, ale právník ho rázně přerušil slovy: „Tak a dost, vy tvrdohlavý chlapče! Já jdu spát a vy už buďte konečně hodný. Nebo se z vás zblázním. A neprovokujte Alexandru i vašeho tajemného ochránce. Mohlo by se vám to vymstít.“

Tristan to tedy raději vzdal, jelikož si nechtěl Smithe znepřátelit a trápit ho. Pochopil, že se bojí, a nemínil být příčinou toho, že by se některý z jeho klientů – kterých se tak bál – doopravdy rozhněval.

Vydal se tedy domů a zamířil rovnou do sprchy. Po osušení se zahleděl do zrcadla a pozoroval své tělo a tvář. Smutně myslel na slova toho policisty o tom, že by o něj Alexandra zřejmě neměla zájem. To ho zabořilo a on si celý frustrovaný lehl, aniž by se

zabýval oblékáním. Bylo mu tak zle, že se nemohl pohnout. Cítil beznaděj a marnost, když tam ležel a hleděl do zdi.

Když se mu po dlouhé chvíli podařilo usnout, zdál se mu překvapivý sen. Vlastně to byl jeden z těch, jež měl vždycky, ale tentokrát byl jiný. Konkrétnější. Už v něm nebyla pouze Alexandřina tvář, ale viděl i okolí. Tím byl nějaký byt a ložnice, kde na posteli seděl on a naproti němu Alexandra.

Chvíli se navzájem mlčky a vážně pozorovali, než se najednou slyšel, jak jí říká: „Chci žít s tebou, ano? Mám tě strašně rád – prosím, nechej si mě. Budu hodný, Alexandro! Slib mi, že si mě necháš!“

Hrůzou se probudil, a tu si uvědomil, že v tom snu byl malým chlapcem. Tak malým, jako byl v době, kdy nějakou záhadou ztratil paměť a adoptovali ho jeho pěstouni.

„Co má ten sen znamenat?“ uvažoval vyděšeně.

Bylo to velmi podivné a jen stěží to mohl považovat za náhodu, vzhledem k nastalým okolnostem, a také k tomu, že se objevovala v jeho nočních můrách i těch ostatních snech, které pravidelně míval. Říkal si však, jestli mu to jeho přebujelá fantazie nekreslí sama z touhy po ní. Každopádně ho tohle přinutilo k zamyšlení.

Pak ovšem pomyslel na něco jiného. Na to, že ji ten muž z baru třeba zrovna líbá a objímá u ní doma a v její posteli. Bylo mu z toho do pláče. Zaťal zuby, aby nebrečel a znova si umínil stůj, co stůj pokračovat v pátrání po své totožnosti, i kdyby mu vyhrožoval celý tučet mocných lidí.

Do rána už se mu vůbec nepodařilo usnout, jak stále myslel na ni a na všechny ty podivnosti kolem ní s mnichy, dýkami a podobně. Překvapeně si uvědomil, že se ho Alexandra zřejmě snažila před tím cizím mužem s mečem chránit. A nejen před ním. Reagovala přece i na ten Michaelův útok.

Nedávalo mu to smysl, protože nemohl přijít na důvod jejího konání, když o něj podle všeho neměla zájem jako o muže. Při té myšlence ho bodlo u srdce a on se utrápeně schoulil do sebe. Přesto však věděl, že se jí nevzdá a bude jí stále v patách. Zatím to nebyl ochoten udělat, a hlavně ani schopen. Nakonec usnul až za bílého dne, úplně zničený a skleslý.

22. kapitola – Vyslanci s dary

Dohra celé té události v klubu byla ještě podivnější. Pozdě odpoledne se Tristan konečně probral a cítil se natolik dobře, aby se osprchoval a převlékl. Pak si dal kávu a nějaké jídlo. Sedl si zamyšleně v pokoji a smutně myslel na Alexandru. Uvědomil si, že je jí úplně posedlý, navzdory těm jejím dost podivným způsobům a ještě podivnějším kontaktům. Vůbec té zvláštní ženě nerozuměl, což mu ovšem stejně nijak nebránilo v tom, aby ho to k ní zoufale netáhlo.

Právě si znova procházel všechny ty zvláštní události v mysli, když u jeho dveří zazvonil zvonek. Tristan se tedy překvapeně zvedl a nakoukl kukátkem do chodby. Ke svému údivu tam spatřil ty dva svalovce, kteří ho v noci vyprovázeli ven z toho klubu. To ho udivilo a nevěděl, co si o tom má myslet. Dokonce ho napadlo i to, že je zřejmě poslala na něj, aby ho zbili, protože ho míní zastrašit, aby už za ní neslídil. Usoudil, že i když ho nenechala zavřít, možná se mu bude chtít pomstít.

Taky tu byla ta možnost, že ho ti policisté pustili na její popud proto, že se ona bojí toho jeho tajemného ochránce a ví, kdo to je. A nyní ho chce nechat přímo za jeho zády v tichosti odstranit. Na chvíli zaváhal, ale potom odhodlaně pootevřel dveře.

„Co tady chcete?“ houkl do chodby.

Muži se kupodivu netvářili nijak nepřátelsky a jeden z nich mu odpověděl: „Jsme poslové, pane Albane. Neseme zprávu od naší paní. Můžeme dál?“

„A co mi vaše paní chce?“ vyhrkl rychle Tristan.

Po jeho slovech mu chlapec škvírou ve dveřích podal jakýsi dopis. Ten vypadal, jako by ho napsali někdy ve středověku. Byl totiž ze zvláštního ručního papíru a zapečetěný voskem s jakousi vytlačenou značkou – a to zjevně pomocí starobylého pečeti. Značka vypadala jako nějaký erb, který byl rovněž vyražen i na papíru samotném. Tristan se opřel zády o dveře a nedočkavě rozlomil pečeť.

Rozevřel dopis a dočetl se toto: „Drahý Tristane! Přijmi, prosím, mou nejhlubší omluvu za tu hrubou urážku, kterou jsem pronesla. Věř, že to bylo nutné, ale i tak – dovol, abych ti to vynahradila. Mí poslové už ti ohledně toho poskytnou potřebné informace. Doufám, že kompenzace za můj čin, kterou ti jejich prostřednictvím nabízím, bude dostatečnou náplastí na tvou zraněnou hrdost. S hlubokou úctou kněžna Alexandra Albacetrarianová.“

Tristan si myslel, že se mu to zdá. Srdce se mu o překot rozběhlo v naději, že tím snad ona myslí něco takového jako schůzka. Už se s ní viděl u večeře při svíčkách, o které předtím v klubu mluvila.

Nedočkavě rozrazil dveře a pozval ty dva svalovce dovnitř. V té chvíli ho ani nenapadlo, že by to mohl být nějaký úskok této prohnané ženy. Ale nebyl, a navíc překvapeně zjistil, že tam ty gorily nejsou samy. Za nimi stál ještě někdo, kterého přes ta jejich mohutná těla nebylo zprvu vidět.

Malý a velice zvláštní mužiček. Byl drobný, štíhlý, dlouhovlasý a vypadal poněkud zženštile ve svém pestrém oblečení. Dokonce i ruce měl takové jemné, téměř dívčí. Poté, co také vkročil za nimi dovnitř a promluvil, bylo Tristanovi jasné, proč.

Když spatřil Tristana, prohlédl si ho od hlavy k patě a prohlásil: „Božíčku, to je ale kus chlapa! Ty svaly a ten obličej! No páni! Vás bude radost oblékat, mladíku. Dovolte, abych se vám představil. Já jsem Armando. Navrhuji šaty pro muže i ženy a vlastním tu famózní a vyhledávaný módní salón.“

Napřáhl k němu svou drobounkou ručku, a když mu ji Tristan nepřítomně stiskl, zůstal zírat na tu jeho, u čehož opět s úžasem v hlase dodal: „Tak veliké ruce jsem ještě nikdy neviděl! Čím vás doma krmili, že jste tak vyvinutý? Máte vše tak obrovské, jako...“

Tristan už si ho však nevšímal, protože se soustředil na to, jak mu říkal jeden z těch vyhazovačů: „Jak jste se již dozvěděl v dopise, pane Albane, paní kněžna si přeje, abychom vám předali dary. Zároveň se vám tímto omlouváme za to nešetrné vyvedení z klubu a vše, co s tím souviselo.“

Po těch slovech mu předal krabičku s emblémem jakéhosi klenotnictví. Když ji Tristan otevřel, spatřil ke svému úžasu nádherné hodinky světově proslulé značky. Hodinky měly různé funkce, byly vodotěsné, a navíc prokazatelně potažené pravým zlatem. A to ještě nebylo všechno.

„Dále si paní kněžna přeje, abyste s tímto mužem jel do jeho módního salónu, a tam si vybral cokoliv, co se vám bude líbit, a to v libovolném množství,“ oznámil mu ten druhý vyhazovač.

„Ano, říkala mi doslova – Armando – oblékni ho od hlavy až k patě. A musím přiznat, že i když ona je vskutku přitažlivá jako

plamen, který vábí můry, a já pro ni dělám a kupuji na zakázku všecičko, co si zamane, přece jenom to bude zábava, pro změnu oblékat takového fešáka," přisvědčil s viditelným potěšením majitel módního salónu.

Z každého hnutí tohoto zvláštního mužička bylo čitelné, že se nemůže dočkat, až k Tristanovu tělu přiloží svůj metr. Tristan chvíli hleděl střídavě na hodinky a na své tři návštěvníky, dokud se trochu nevzpamatoval z toho, co slyšel a čemu nerozuměl.

„Ale proč se mi nepřijela omluvit samotná kněžna Alexandra? Stejně nechápu za co, nepíše to tady. Za to mé vyvedení, když jsem nechtěl odejít? Vždyť na to přece měla právo, když je to její klub!“ zajímal se poté, co si zamyšleně založil paže na hrudi.

„Za to ne, pane Albane. Nazvala vás sluhou, a navíc naznačila pro vás jistě pohoršující skutečnost. To, že jste s ní nucen sdílet lože. Tohle je věc, za kterou se vám paní kněžna omlouvá,“ objasnil mu svalovec.

Tristan si svým pohoršením nad touto věcí nebyl tak jist, tímto se však nyní nezabýval. Už proto, že byl zmaten tím, co se dělo. Vůbec nechápal Alexandřino chování a jeho motivy. Zvláště ve světle toho jeho zatčení při slídění kolem jejího zamčeného nočního klubu. Hodlal však rychle vypátrat, co se děje, a zjistit i to, kde se ona nachází a jestli je v pořádku.

„A za takovou hloupost mi posílá hodinky za tisíce dolarů a chce mě obléknout v módním salónu?“ ptal se nechápavě svých návštěvníků.

„Přesně tak, pane Albane. Pro paní kněžnu je velmi důležité, abyste tuto její omluvu přijal a všechno se vyřídilo k vaší plné

spokojenosti. Takto si to přála,“ doplnil jeho informace ten druhý z dvojice.

Armando se do toho poté vmísil radostnými slovy: „Konečně budu moci obléknout někoho, na kom mé modely skutečně vyniknou. Musím jí poděkovat, jak dobře si vybrala. Takový silák a krasavec! Zřejmě vám nemohla odolat a...“

Jeden z těch mužů z ochranky se na mužíčka obořil: „Drž už tu klapačku, ty malý teplouši! Nebo si tě podám.“

Tristanovi se jeho jednání k němu nelíbilo.

Probudil se v něm instinkt ochrany slabších, který projevil tím, že se zamračil, načež se ho zachmuřeně zastal: „Proč se nad tohoto muže povyšuješ a urážíš ho? Že je slabší než ty? No a co? Určitě je ale pro svět užitečnější než ty. Něco tvoří a nestojí jenom tupě přede dveřmi, aby z nich pak někoho vyhodil ven!“

Svalovec z ochranky skutečně zmlkl a zatvářil se poddajně, když hlesl: „Promiňte, pane Albane. Jen se snažím splnit důležitý úkol a on mě rozčiluje. Jste spokojen a můžeme jet?“

Armandovi už zase zaplály oči nadšením při pomýšlení na oblékání Tristana a vděčně poznamenal: „Děkuji za zastání, pane. Nejste jako ti chudáci, kteří se před ní třesou. Je mi jasné, proč...“

Tristan ho však neposlouchal, protože na otázku té gorily zareagoval takto: „Budu spokojen, ale pouze, pokud mě zavezete za kněžnou Alexandrou. Musím s ní hned mluvit. Je to důležité.“

Všiml si, jak oba svalovci viditelně zezelenali, a jeden namítl: „Obávám se, že to nebude možné, pane. Kněžna je velmi unavená a určitě odpočívá. Možná, že dokonce není doma.“

„Tak ji najdeme. Určitě to nebude žádný problém. Ona se zcela jistě v davu neztratí. Jedeme!“ opáčil tvrdě Tristan.

Ale ti dva se k odchodu neměli. Stáli jako zařezaní.

„Nezlobte se, ale máme jasné příkazy, pane Albane. Nikdo nesmí do jejího domu bez jejího předchozího souhlasu. Nemůžeme se protivit její vůli. Potrestala by nás,“ vykoktal ze sebe pak ten druhý.

Tristan netrpělivě pokýval hlavou a odsekl: „Jasně, jasně, pořád to samé. Víte, co? Tak jí zavolejte! Já už se s ní snad nějak domluví.“

Pokynul jim k telefonu a jeden z nich poslušně šel a vytočil číslo. Za chvíli bylo zřejmé, že paní kněžnu vskutku doma zastihl. Celý roztřesený opakoval do telefonu Tristanův požadavek. Pak jenom přikyvoval a nakonec předal sluchátko Tristanovi.

Sdělil mu pouze, že až domluví, má jim dát vědět, a všichni tři se odporoučeli na chodbu. Vyhazovači byli nervózní a Armando zklamaný, že už nemůže Tristana upřeně pozorovat – jak to celou dobu dělal.

Mladík se chopil sluchátka a z něj se ozval známý ženský hlas: „Tristane, co zase máš? S čím nejsi spokojený tentokrát? Můžu ti dodat i šampaňské a kaviár, jestli chceš. Vždyť jsem se ti už omluvila!“

Tristan hned oponoval: „Nevěděl jsem, že je možné omluvit se prostřednictvím někoho jiného! To se nedělá. Chci s vámi mluvit a slyšet to od vás.“

„Ale to já nemám ve zvyku. Vlastně se nikdy nikomu neomlouvám. Tak se s tím spokoj a užij si to, co ti nabízím. Každý jiný by po tom skočil,“ sdělila mu na to ledově Alexandra.

Tristan popuzeně reagoval: „Tomu rád věřím, ale já nejsem jako každý jiný. Máte mě snad za pejska, kterému hodíte kostičku poté, co jste ho omylem nakopla? Mimoto, nejsem prodejní jako váš Val. On je možná celý bez sebe šťastím, když ho obléknete v drahém salónu, ale já ne.“

Alexandra vztekle sykla: „Já své sluhy neoblékám v salónech! Val si kupuje šaty sám. Už chápeš ten rozdíl, Tristane? Víím dobře, že nejsi prodejní. Tak jsem to vůbec nemyslela. Nehodlám tě urážet.“

„Nechápu vůbec nic, včetně vašeho chování. Nejdřív mě necháte vyvést, a pak mě zahrnujete dary! Potom si musím připadat podivně. Vysvětlete mi to, Alexandro, a budu spokojený,“ odpověděl Tristan.

„Prosím tě, teď ne. Jsem velmi unavená a nemůžu se soustředit. Měla jsem dost těžkou noc,“ prohlásila Alexandra, jejíž hlas zněl vskutku slabě.

Tristan ji ale nemínil šetřit a uklouzlo mu: „To rád věřím. Vaše soukromá párty s tím divným šaškem se zřejmě protáhla. I ti poldové něco naznačovali. Dovedu si představit, z čeho jste utahaná.“

Alexandra výhrůžně odsekla: „To teda nedovedeš. Vůbec nevíš, o co tady šlo. Bylo to obchodní jednání, abys věděl.“

Tristan se zasmál a řekl: „Viděl jsem, jak se na vás díval, a je mi jasné, čeho se ten obchod týkal.“

„Přestaň mě urážet, ano? Co si o sobě myslíš, že si troufáš mě posuzovat? Jsi chlapeček, který ničemu nerozumí!“ rozzuřila se vzápětí ona.

Tristan se v duchu pousmál a klidně namítl: „To se právě pletete, paní kněžno. Jsem taky muž a vím, o co tamtomu šlo. Teda mimo jeho nechutných řečí o vašem majetku. Třeba jsem rovněž obchodník a mám pro vás návrh.“

„Poslouchám,“ uslyšel na druhé straně.

„Takže především – ty vaše opičky, včetně krejčího, pošlu i s dárky pryč. Jak už jsem řekl, nejsem na prodej a moje odpuštění se nedá získat dary. Ale znám jinou cestu. Co takhle, kdybych vás pozval na večeři? Nemyslím tím soukromý večírek v klubu, ale jinde. Vy to tady znáte, tak určitě něco vyberete. Pak si osobně promluvíme a vy mi vysvětlíte, proč jste mě chránila před tím otrapou a další věci. Pravdu. To bude jako omluva dostačující. Navíc je tu stále ten přípitek, který jsme si slíbili. Co vy na to – dohodneme se?“ vysvětlil jí Tristan.

Chvíli bylo ticho a on by dal cokoliv za to, kdyby mohl vidět, jak se ona zrovna tváří.

„Ty chceš jít se mnou na večeři? Abys ze mě tahal informace? Na to zapomeň!“ vybuchla poté divoce a odmítavě kněžna Alexandra.

Tristan jí vzápětí objasnil: „Tak jsem to nemyslel. Nehodlám o vás pak informovat nějaké noviny. Chci pouze vysvětlit nějaké věci a kromě toho – proč bychom spolu nemohli my dva povečeřet? Možná se potřebujete někomu svěřit a vypovídat? Zajímalo by mě, proč jste spálila tu fotku, a tak.“